

EMILIO SALGARI

**AZ ALASZKAI
ARANYÁSÓK**

**KALANDOS
▪ REGÉNY ▪**

FORDÍTOTTA ZIGÁNY ÁRPÁD

**A KÉPEKET RAJZOLTA
▪ A. DELLA VALLE ▪**

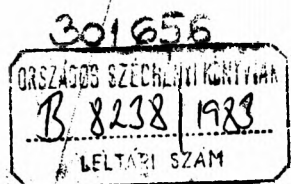

**BUDAPEST, 1911 AZ ATHENAEUM
IROD. ÉS NYOMDAI R.-T. KIADÁSA**

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A sebesült.

— Vigyázz !

— A teremtésit, mi történik ?

— Fel, fel, Bennie.

— Meggyulladt a rét ?

— Szó sincs róla.

— Szétszaladt a csorda ?

A távolban fülsiketítő zaj, éles ordítások és átható állatüvöltések verték fel hirtelen a síkság ünnepélyes csendjét. A végtelen mezők a »Rabszolgák Tavától« az Athabasca folyóig és a Szirtes hegység lábáig, emberi hangoktól, vad kutyaugatástól és sebesült állatok bömbölésétől viszhangzott.

— De hát mi lehet az, Bennie ?

A megszólított nem felelt, gyorsan ledobta magáról a takaróját és megragadva karabélyát, kiugrott a kocsiból.

A prairieken mély sötétség terült el, a csillagok és a hold nem voltak láthatók. Néha hullámszerűen kicsi fények csillantak fel, kialudva és újra meggyulladva, ezüstös és zöldes fényben fantasztikus csíkokat rajzoltak.

A hatalmas szekér körül fekete csoportok kezdtek mozgolódni, nyerítések és bőgések hallatszottak, a megriadt állatok a kocsi körül kerestek menedéket és fejükkel nekimentek a rengeteg jármű falainak.

— By-god ! — mormogta az először kiszálló alak — itt valami baj van.

Egy lövés dördült el. A hangja száraz volt és nem hasonlított a karabély zajához.

— Ez egy »winchester« volt, Bennie — mondta egy hang a háta mögött.

— Csakugyan, Back.

— Az indiánusok használják.

— Igazad van.

— Megint mozognak az átkozott vörösbőrűek?

— Én azt mondom neked Back, hogy a folyó partján rossz dolgok történhetnek.

— Talán éppen minket tüntetnek ki a figyelmükkel ezek a zsiványok? Kétszáz állatunk van, ez szemet szúrhatott nekik, Bennie.

— Annál is inkább, mert biztosan azt is tudják, hogy csak ketten vagyunk.

— Hallod ?

A láthatár szélét feketéllő cserjecsoportok szegték be és onnan most újra felcsendültek a puska- és revolverropogások. Mintha valami vad ütközet folyt volna eltakarva az éj sötéttségétől, talán fehér emberek és vörösbőrűek között.

— Ezer ördög — kiáltott fel Back nyugtalankodva — ne rézzük meg, mit jelent ez a puskázás ?

— És a csorda ? Hátha nem találjuk itt, mire visszajövünk ?

— Ezek el nem szöknek, Bennie.

— Maguktól nem is, de a vörös zsiványok kényszeríthetik őket

— A vörösbőrűek sem lehetnek egyszerre itt is, meg ott is.

— Ez csel is lehet, hogy eltávolítsanak bennünket innen.

— Te itt maradsz és én megnézem a dolgot közelebbről.

— A skalpoddal játszol !

— A Vörös Felhő ismer engem.

— Hallgass most, Bennie.

Olyan zsivaj keletkezett, hogy a két ember már nem értette egymást. Revolverek, karabélyok és winchester-puskák pokoli egyvelegben dübörögtek.

A lövöldözés öt percig tartott, mialatt a lovak és marhák szorosan a kocsizhoz bujtak ; azután egyszerre csend lett.

Még hallatszott egy-egy távoli lövés, azután ismét mély csend borult a prairiekre.

Ezer ördög — kiáltott fel Back — úgylátszik vége.

— Nem szeretnék a vesztesek bőrében lenni !

— Szegény ördögök skalp nélkül maradtak !

— Nyissuk ki jól a szemünket.

— Félsz valamitől, Bennie ?

— Ezek a vörös ördögök esetleg nem elégték meg és velünk is kikezdenek — nem igen lehet bennük megbízni . . . A békepipa !

— valamikor volt értéke, ha az ember elszívta a vörösökkel a Kalumet-et, de most? Máris nem érzem magam valami jól. Nálad van a revolver?

— A bowie-késem is.

Bennie rövid éles fütytyentést hallatott.

Az ökrök és lovak között élénk mozgás keletkezett, aztán két nagy tömeg vált ki közülök, viháncolva és nyerítve.

Két spanyol eredetű ló volt, kicsi, temperamentumos könnyed fejmozgásokkal, ideges lábakkal és hosszú farkkal, amely a földet verte.

— Nyeregbe — kiáltott Bennie.

Mindketten majdnem egyszerre csodálatos könnyűséggel feldobták magukat a nyeregbe, aztán alig használva kengyelt, megfogták a gyeplőket és előre hajolva figyelmesen néztek az elmosódott láthatár felé.

— Semmit sem látok, Bennie — mondta Back néhány percnyi hallgatás után.

— Egészen elmúlt minden.

— Ne nézzünk el a tópartig?

— Barátom, nem merem kockára tenni az állatjainkat, ki tudja, nem leskelődnek-e itt az átkozott vörösbőrűek és alig várják, hogy elmenjünk.

— Ugyan! Ha a Hollók és a Nagy-Fejűek el akarják rabolni a csordát, ki tiltja meg nekik? Két szegény karabélytól nem félnek ezek a híres skalpozók.

A sötétben úszó láthatár felől most jajgató vonítás hallatszott.

— Hallod, Back? — kiáltott fel aggodalmasan Bennie.

— Farkasüvöltés!

— Tudod mit jelent ez?

— Hogy az undorító bestiák holttestekre találtak.

— Az Athabasca partján nagy ütközet lehetett és a farkasok most bankettezni készülnek.

— Ez hátborzongató dolog, Bennie.

— Neked talán, mert ujonc vagy; de én öreg cow-boy már különb jeleneteket és különb farkasokat láttam. Eh a prairieken sok borzalmas dolgot tapasztal az ember.

Az első üvöltést egy második, azután egy harmadik és negyedik követte.

— Bennie — kiáltott fel Back megrendülve — talán vannak

még megmenthető sebesültek? ... Talán van még, akit érdemes kiragadni a farkasok fogai közül?

— Csak nem gondolod, hogy az indiánusok valakinek meghagyják a skalpját?

— Azt mondják, hogy vannak skalpirozott emberek, akik életben maradnak.

— Ez igaz, sőt még számos évig élnek azután. Például nekem van egy Taylor nevű barátom Mister Wood szolgálatában, akinek koponyájáról a híres Ogollála szedte le a bőrt, de a jó fiu olyan egészséges, mint a makk, csak időváltozáskor vannak fejfájásai.

— Hát megyünk?

— Nem bánom — felelt Bennie rövid tétovázás után. De először nézzünk a marháink után. Mégis félek ezektől a vörös-bőrűektől.

Körülgaloppozták az állatsordát, amely félve bujt össze a kocsi körül és védelmet látszott keresni a nagy járóalkalmatosság vitorlaszerűen kifeszített vászonteteje mögött.

Miután meggyőződtek róla, hogy a magas fűben nem rejtőzik senki és még egy tekintetet vetettek az állatokra, elvágattak dél felé.

Szótlanul, erősen figyelve lovagoltak hús percig, amikor Bennie hirtelen visszarántotta lovát.

— Mi bajod van? — kiáltott Back és megfogta karabélyát.

— Nézz oda a kis erdő mellett a folyó partján. Nem látsz semmit? — felelt Bennie.

— De ... igen ... — felelt a fiatalabb jól odanézve. — Mintha valami összetört kocsiféle lenne ottan.

— Tegnap még nem volt ott.

— Odamegyünk. Amint látom, farkasokkal is fogunk ott találkozni. Úgy ám, az ördög vinné el őket — mondta Bennie összeráncolt homlokkal.

A gonosz bestiák már lakmároznak. Előre!

A hold felkelt és világosan mutatta a kicsi erdőt, amely az Athabasca partján huzódott végig.

A kocsiformát most egészen jól lehetett látni. Nagy és nehéz járóalkalmatosság volt, olyan, amelyet a keleti emigránsok használnak és amelynek vontatásához hét-nyolc pár ökör vagy ló szükséges.

A hatalmas vászon le volt tépve róla és az egész kocsi fél-

oldalra dült, minthogyha hátulsó kerekeivel valami kátyuba süppedt, vagy az egyik kereke hiányzott volna.

Körülötte agyonlőtt lovak heverték, amelyek felett hatalmas zöld legyek zümmögtek.

Kissé távolabb a magas fűben ismét lovak, azután egy csapat vérsomjas a farkashoz hasonló állat, amely a holttesteket falta.

Mikor a farkascapat meglátta a közeledő lovasokat, hirtelen oszladozni kezdett és kaffogva mutogatta véres fogait.

— Haszontalan halottfalók — szitkozódott Bennie — majd megmutatom nektek ; — folytatta, puskáját felemelve.

— Vigyázz — szakította félbe Back.

— Mi az ?

— Ott egy ember fekszik megskalpozva.

Bennie felemelte fejét és előre hajolt.

A fűben egy hosszú alak feküdt kinyulva, kék posztóruhában, a lábán magasszárú csizmával.

A baloldalán feküdt, kezei vérrel borított arcát takarták el. Haját az indián kés nagy ügyességgel bőrostól leszedte és a helyén nagy megaludt vércsomók borzalmas látványt nyujtottak.

— Kutyák ! — mormogta összeborzongva. Ennek a szegény ördögnek leszedték a skalpját.

— Ott két indiánus fekszik egymáson — mondta Back. Úgylátszik szegény fiu nem adta meg könnyen magát. Iszonyú ! Menjünk Bennie.

Meg akartak indulni, amikor a szerencsétlen alak a fűben megmozdult és halk nyöszörgő hangon suttogetta :

— Vízet. . . .

A skalpozott.

Az északamerikai prairieknak nevezett óriási méretű legelők és síkságok gazdag anyagot nyújtanak a marhatenyésztőknek.

Ezek a mezők végtelen kiterjedésűek, magas fű nő rajtuk, amit buffalo-grass-nak neveznek. A pézsmacröknek és lovaknak valóságos paradicsoma, ahol megszakítás nélkül legelészhetnek anélkül, hogy gazdáiknak valamibe kerülnének.

Miután túlságosan messze vannak a lakott helyektől és nagyon is közel az indiánusok elszigetelt faluihoz, akik a síkságot

saját vadászterületüknek nézik, az állattenyésztők itt délamerikai társaik, az argentiniaiak mintájára cselekedtek.

Ezek az ökreiket és lovaikat a gauchókra, a pampák vakmerő lovasaira bízzák, míg az északamerikaiak megteremtették a cow-boy-kat.

Ezekre bízzák aztán az állatokat és kapnak egy nagy kocsit, amelyben öt-hat hónapra szóló élelmiszer van felhalmozva.

Ezek rendesen pályatévészett, mindenre kész és semmitől sem félő emberek, akik nem sokat törődnek vele, hogy az indiánusok szívesen látják-e őket vagy sem és tudják, hogy a skalpjuk előbb-utóbb egy vörösbőrű övére vagy sátorajtájára kerül.

Egyszerű emberek és kevéssel megelégszenek, egy pár zsák főzelék hosszú időre elég nekik. De ha civilizált tájakra érnek, őrzöngő tivornyákat csapnak és egész fizetésüket elköltik. Aztán kijózanodnak, újra felülnek lovaikra és folytatják kemény életüket.

Bennie és Back, mindkettő cow-boy volt. Az első kanadai származású s már nem volt egészen fiatal. Sok mindenben keresztülment, vadász is volt, ezüstöt is bányászott, aztán elvesztette mindenét és végre nem bírva ki a civilizációt, beállt pásztornak.

Bennie szép ember volt. Szálas, erős karú, hatalmas mellű és akaratos fejű fickó. Kékesfekete haja a halántékainál már őszülni kezdett.

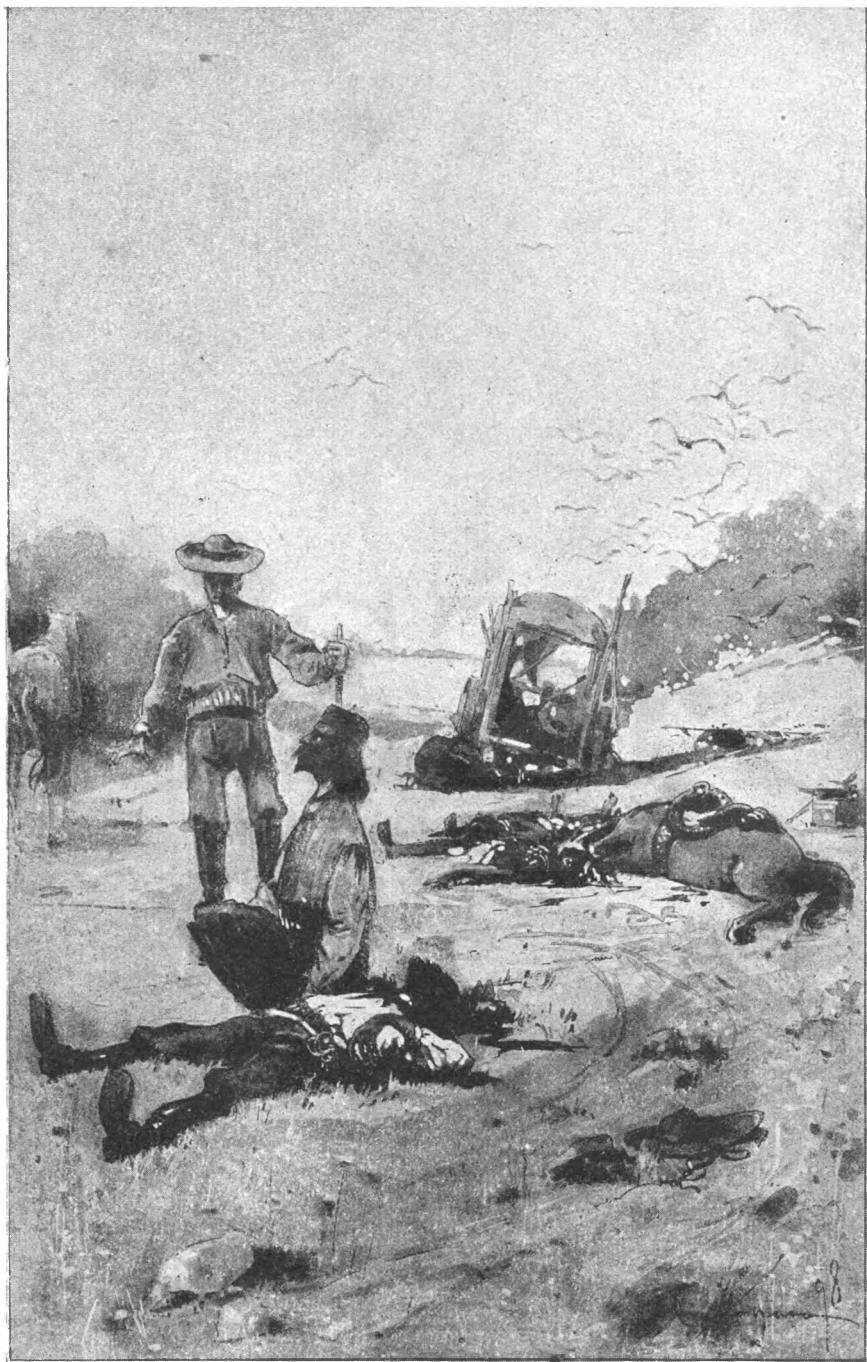
Back tíz-tizenkét évvel fiatalabb barna, telt arcú, alig serkedő bajuszú fiú, fekete szemű, igazi spanyol-amerikai típus volt.

Mexikói származású volt és sok kalandon ment keresztül, amelyeket fiatal tapasztalatlansága sokszor veszélyessé tett.

Amióta Bennievel osztozott a prairie veszélyeiben, az első naptól kezdve elválhatatlan barátok lettek. Mindketten mister Harris szolgálatában állottak, aki egyike volt Alberta legnagyobb állattenyésztőinek. Négyen indultak útnak, de az egyik társukat az indiánusok lötték agyon, a másik pedig kénytelen volt mély sebei miatt visszafordulni.

Mikor meghallották a nyöszörgést, visszafordultak és csodálkozva nézték a fűben elterült alakot, akit természetesen már véglegesen halottnak képzeltek.

— Ej az áldóját — kiabált Bennie — a fülem cseng, vagy álmodom? Csak nem fog élni ez az ember négy órával egy ilyen operáció után?

..... odament a megskalpozott emberhez.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

— De hisz hallottad, hogy megszólalt — mondta Back felindulva.

— Ha te is észrevetted, ez azt jelenti, hogy a dologban van valami igaz. Fogd meg a lovadat és nézzük meg ezt a csodát.

A kanadai leugrott, odament a megskalpozott emberhez és föléje hajolt.

A boldogtalan többé nem adott hangot, mozdulatlanul, halottszerűen feküdt ott.

A cow-boy kihúzta bowie-kését és fényes acél oldalát a sebesült ajkához tartotta. A tükörsima felület lassan elhomályosodott a megskalpozott gyenge lehelletétől.

— Él még? — kérdezte Back aggodalmasan.

— Hogyne — felelt Bennie felpattanva. Erős fickó és úgy látszik, több sebe nincsen. Hallo, Back, meg fogjuk menteni.

— Most mit kell tenni?

— Felcipeljük az egyik lóra és haza visszük.

Back leugrott és társához szaladt.

Aztán gyöngéden megfogták a nyomorultat, oda vitték egyesült erővel a legközelebbi lóhoz és vigyázva felültették.

A megskalpozott mindez idő alatt nem adott életjelt. Sápadt, ólomszínű arcában a szemek félig le voltak hunyva, homlokát a fájdalom erősen összehúzta és nehézkes mozdulatlanságban hagyta magát a lovon elhelyezni.

— Gyorsan vissza most. Szerencséje, hogy egyetlen golyót sem kapott.

Back füttyentett és a lovak lágyan, lassan, mintha tudták volna, hogy most úgy kell, megindultak.

Mikor a járműhöz érkeztek, megkettőztetett óvatossággal leszedték a sebesültet és a kocsi belsejében levő szőnyegekre helyezték.

— Back — kezdte Bennie — hátha Harris kötőszereket adott velünk?

— Gyanítom, hogy valami karbolos vatta lesz ott benn.

— Ide vele. Spongya is van?

— Kell lenni.

— Mártsd be vízbe és hozd ide. Először a lázat fogjuk csillapítani.

A fiatal cow-boy gyorsan előszedte a kívánt dolgokat.

Bennie a vizes spongyával lassan mosni kezdte a szegény

megnyúzott koponyát, a megaludt vércsomókat óvatosan eltávolította és a mosásokat többször ismételte.

Egy negyedóra múlva a megskalpozott mélyen fellelegzett és — talán a fájdalomtól — elkezdett reszketni.

— Helyes — mondta Bennie. A mi emberünk vissza szándékozik térni az életbe.

Most a karbolos átvatt ügyes kézzel körülcavarta a fején.

A sebesült megint felsóhajtott aztán felemelte a karjait olyan mozdulattal, mintha valakit el akarna magától távolítani.

— Magához tér — mondta Bennie, figyelmesen vizsgálva.

— Szerencsétlen! ... A jó Isten tudja, micsoda fájdalmaik lehetnek.

Ebben a percben a megskalpozott valami furcsa morgást hallatott és nyelvét mozgatta, mintha beszélni akarna.

— Inni akarsz? — hajolt föléje Bennie.

A sebesült nagy erőfeszítéssel kinyitotta szép fekete szemeit és megütközve nézett a cow-boy-ra. Egy darabig szó nélkül bámult, aztán nehezen nyíló szájával suttogta:

— Vízet ...

Bennie egy kis flaskóból vízből és whiskyből álló keveréket csepegtetett a halvány ajkak közé.

A sebesült mohón szívta be az üdítő cseppeket és mosolyogva köszönő mozdulatot intett kezével.

— Tudsz már beszélni? — kérdezte Bennie.

A megskalpozott intett, hogy igen.

— Indiánusok támadtak meg?

— Igen — suttogta a sebesült.

— Sokan voltatok?

— Öten.

— A többieket is lepuskázták?

A szegény ember kezével energikusan nemet intett, aztán egy nevet suttogott:

— Armando.

— Mi az? — kérdezte Bennie. — Egy idegen név?

— Az — felelt a sebesült.

— Őt is lelőtték?

— Nem! ... Nem! ... — ismételte izgatottan a sebesült.

— Foglyul ejtették?

— Igen ... igen ...

— Az ördögbe is! — mondta Bennie homlokát összeráncolva. Mi ez az Armando?

— Egy fiu.

— És a többiek mind meghaltak?

— Azt hiszem.

— Back — mondta a kanadai — elmegyünk még egyszer a folyóhoz talán több sebesült is lesz.

A Vörös Kéz.

A két cow-boy csakugyan útnak indult, kíváncsian a megskalpozott társainak sorsára.

Nemsokára ott voltak a csata színhelyén.

Az első, amit láttak, egy indiánus holtteste volt, arcát már megkezdték a farkasok; egypár lépésre odább egy kimult ló terpeszkedett.

— Keressünk tovább — jegyezte meg Back — némely emberhez a farkasok nem nyulnak hozzá, hisz tudod.

— Igaz, de semmiféle nyöszörgést vagy hangot nem hallok.

— Ne kiáltunk mi?

— Meggondolatlanság volna. Ki biztosít engem arról, hogy nincs itt még egy indiánus elbujva?

— Igazán gondolod?

— De még milyen igazán. Ejnye no!

— Mi az?

— Egy fehér ember.

— Hol?

— Ott a vadrózsa-bokor mögött.

Back leugrott a nyeregből és a felfedezett holttest felé szaladt. Fiatal, kövér, erős ember volt. A vadrózsa-bokorhoz dült, kezei arcához tapadtak. Meg volt skalpozva és azonkívül az arcába és a mellébe golyót kapott.

— Meghalt? — kérdezte Bennie.

— Meg ám! Szegény szerencsétlen fiu, alaposan helybenhagyták az átkozottak.

— Ha lesz még időnk, eltemetjük. Bár inkább elhiszem, hogy a farkasok gyomrában lesz a sirja.

— Miért, Bennie?

— Elfelejtetted a gyereket, akit az indiánusok elfogtak?

— Meg akarod menteni ?

— Meg kell próbálni. De most tovább ; erről majd később beszélünk.

Nyeregbe szökkentek és folytatták a szomorú kutatást.

Húsz lépéssel tovább egy másik halott vörösbőrű, aztán egynéhány ló, végre rátaláltak a megskalpozottnak két másik társára.

Az egyiket már félig felfalták a farkasok, a másikhoz még nem kezdtek hozzá ; mindakettő meg volt fosztva a skalpjától és az indiánusok legsúlyosabb fegyverétől, a toma-hawk-tól egészen elégtelenítve. A két cow-boy most már meggyőződött a fehér emberek szomorú sorsáról és vissza akart fordulni, amikor gyermeksíráshoz hasonló nyöszörgést hallott.

— Vigyázz és tartsd készen a puskádat.

A kanadai erősen a fák közé nézett.

— A bokor mögött mozog valami.

— Látom, ahol a levelek rezegnek.

— Ott valaki, anélkül, hogy minket kérdezne, el akar osonni.

Fogd meg a puskát és ne mozdulj.

A kanadai halkan leszállt és hallgatózva a földre lapult.

Pár perc múlva nyugtalan arccal felkelt.

— Vigyázz a lovamra — suttozta — valaki csúszik ottan.

Lehajolva közeledett a bokrok felé.

Back, lövésre emelt puskával, figyelmesen követte szemeivel.

Mikor a bokorhoz ért, egészen a földre vetette magát és úgy csúszott tovább a legnagyobb óvatossággal. Egyszerre felugrott és a bokor közepébe célzott.

— Megállj, gazember, mert golyót kaphatsz a koponyádba — ordította.

A fenyegető hangra hirtelen egy ember lépett ki a bokorból és a világ legnyugodtabb hangján megszólalt :

— A sápadt arc nem ismeri meg barátját, a Vörös Kézt ?

A Holló-k törzséből való magas termetű indiánus volt, akiket Nagy Fejű-eknek is hívnak és a kolumbiai hegyektől az Athabasca folyóig uralkodnak, folytonos harcban az elsőségért a Fekete Láb-akkal és az Indus Kígyók-kal.

Magas termete volt, széles melle és vastag nyaka, kiálló pofacsontjai, amelyek vörösre voltak tetoválva. Az ajkai vastagok és nagyok és szemei mélyen ülők és keskenyvágásúak.

Az arca nagy gonddal simára volt borotválva, ellenben a

fejét vastag fekete haj borította, amely hosszú volt és különösen állt rézszínű arcához.

Bennie gyors pillantással meglátta, hogy a veszedelmes »barát« teljesen fegyvertelen.

Az indiánus ezt észrevette, de arca hideg, mozdulatlan és méltóságos maradt, ami jellemzi az indiánusokat.

— Ah — kiáltott fel Bennie, meglepetést színelve. Mit csinálsz erre felé, Vörös Kéz? Régen nem láttalak és azt hittem, hogy a Vörös Felhő társaságában harcolsz a Fekete Láb-ak ellen.

— Valóban hosszú ideje annak, hogy sápadt arcú barátommal nem találkoztam — felelt vissza az indiánus. A hulló levelek szakában találkoztunk utoljára.

— Csakugyan — felelt Bennie, de puskáját nem eresztette le. És a Fekete Láb-ak nyomát keresed most itten?

— A harci trombita még nem hívta össze csapatunkat.

— Akkor mit csinál az én barátom?

— Várja a vad tyúkokat. A napokban lesz nálunk a Pézsma-ökör-Tánc és nagyobb vad most nincsen.

— Azt hittem, hogy harci utakon jársz — mondta kissé gúnyosan Bennie.

— És miért gondoltad ezt?

— Nem messze innen hullákat láttam a mezőn.

Az indiánus szemei fellángoltak, de hamar kialudtak megint és változatlan nyugalommal felelt:

— Holttesteket láttál?... Akkor a lehető leggyorsabban vissza kell térnem a csapatomhoz, hogy értesítsem a Vörös Felhő-t. A fehérek hatalmas asszonya, az angol királyné, azt kívánja, hogy tartsuk tiszteletben az alattvalóit és bosszúljuk meg a rajtuk esett sérelmeket.

— Tudod kik voltak a gyilkosok?

— A Fekete Láb-ak lehettek.

Bennie hangosan felnevetett.

A vörösbőrű zord szemekkel nézte, a mellén összekulcsolta karjait, és gúnyos hangon megszólalt:

— Az én fehér barátom nagyon vidám... úgylátszik a kocsiában jó adag tüzes ital is van.

— Nem — felelt Bennie. A te fehér barátod már régen nem ivott és csak azért nevet, mert nagyon okosnak képzei magát.

— Mit akarsz ezzel mondani?

— Azt, hogy ismerem az indiánusokat, akik ott az erdő szélén o'yan vígan skalpoltak.

— Hug! — mondta az indiánus semmit sem veszve nyugalmából. Hadd tudjam meg én is.

— Hogyne, megtudod.

— Nos hát?

— A Nagy Fejűek voltak.

— Ah!... Kutya!... — ordított fel az indiánus és le akart hajolni, hogy a fűből valamit felvegyen.

Bennie előre ugrott és puskáját az indus mellének szegezve, rákiáltott:

— Megálisz vagy lövök!

Az indiánus látta, hogy most az életéről van szó és újra felgyenesedett.

— Háborut kívánsz? — mondta összefont karokkal. Nem tudod, hogy a Vörös Kéz egyike a legismertebb harcosoknak és hogy a halálát meg fogják bosszúlni?

— Helyes — felelt a cow-boy — én nem akarom megölni vörös barátomat, sem pedig harcba keveredni a Nagy Fejűekkel. Csak azt akarom, hogy itt maradj nálam, amíg beszéltem a Vörös Felhővel.

— Én fogoly?

— Igen, kedvesem, és ha nem engedelmeskedel, kénytelen leszek golyót küldeni beléd.

— És mit fogsz velem csinálni, fehér arc?

— Semmit a világon. Velünk eszel, annyi dohányt szívhatsz amennyit akarsz, sőt whisky-t is kapsz. Értetted? Most válassz: megadás vagy halál.

— És mikor mehetek vissza törzsemhez?

— Ha a Vörös Felhő-nek lesz esze, akkor nagyon gyorsan.

— Felvehetem a fegyvereimet?

— Beláthatod, hogy az lehetetlen, csak hagyd őket ott, ahol vannak. A whisky valami bajt csinálhat a fejedben és akkor nem felelek róla, hogy nem kapsz-e kedvet a skalpomhoz, a rám nézve kellemetlen volna, mert itt a prairieben nem kapok új parókát. De már eleget fecsegtünk. Menjünk ebédelni és elhiheted nekem, hogy egy darab pecsenye többet ér, mint egy golyó.

Az indiánus csendben hallgatta, csak fekete szemei beszéltek, hogy mennyire szeretne megszabadulni »fehér barátjától«, aztán gyorsan biccentett fejével:

— Legyen !

— A Vörös Kéz-nek megjött az esze — mondta Bennie nevetve. Hagyjuk itt a bokrokat és menjünk szépen a lovainkhoz.

A Holló nehéz szívvel követte és szomorúan nézett a fű közé, ahol toma-hawk-ja feküdt. Nem r. utatott sem félelmet, sem nyugtalanságot, csak a szemei kutatták a magas fűvet és szórakozottságot tettetve, nem vesztette szem elől a két lovas egyetlen mozdulatát sem, hogy a legkisebb alkalmat felhasználva megugorhasson.

De Bennie nem az az ember volt, akit félre lehetett vezetni. Ahogyan az indiánus kémlelte őt, úgy ő sem vette le szemét foglyáról. Back pedig mexikói módra egy hosszú, erős vasgyűrűvel ellátott kötelet tartott készen, hogy adott esetben rögtön használhassa.

Mikor a kocsinhoz értek, meghallották a benne fekvő sebesült halk hangját :

— Ti vagytok, barátaim ?

A Vörös Kéz hirtelen megállt.

— Ki van veletek ?

— Valaki, akit ismersz — nevetett Bennie.

— Egy fehér arc ?

— Eltaláltad.

— És ismerem ?

— Meghiszem azt !

Bennie leszállt lováról jelt adott Backnak, hogy tartsa szemmel foglyukat, aztán a kocsinhoz lépett.

A megskalpozott felemelkedett és mosolyogni próbált. Beszédbe akart kezdeni, de a cow-boy megelőzte.

— Tudom. Ne félj, a fiu meg lesz mentve.

— Láttad ?

— Nem, de még mielőtt a nap lemegy, beszélni fogok a Vörös Felhő-vel.

— Ah !

— Csak bíz rád az egészset. Ígérem, hogy minden jól fog végződni.

— Köszönöm — suttogta a sebesült.

Sokat szenvedsz ?

— Óh, még nagyon fáj.

— Elhiszem, de ne búsulj, el fog mulni.

A cow-boy egy palack vízzel kevert whiskyt tett melléje és jelt adva neki, hogy ne mozduljon, elhagyta a kocsit.

A prairie-ken.

A lovakhoz közeledve, Vörös Kézt a földön guggolva találta, Back mellette ült és tüzet csinált. Homokot és köveket hordott össze, gondosan eltávolítva a fűszálakat, hogy elkerülje azokat a szörnyű tűzveszedelmeket, amik a síkságon nagyon gyakoriak és nemcsak vadállatokat, hanem sokszor egész marha és lócsapatokat, sőt egész indiánus néptörzseket emésztenek fel.

Az indiánus nyugodtan, minthogyha beletörődött volna sorsába, segített neki az ételt elkészíteni, annál is inkább, mert a reggeli levegő hatalmasan ingerelte étvágyát.

Végre készen, a két pásztor leült szemben a vörösbőrűvel és meghívták a finom illatot árasztó omlós kenyérhez és az ízletesen kinéző sült húshoz.

Vörös Kéz nem kérte magát. Táplálék dolgában nem volt elkényeztetve és a fehér emberek jóízű falataiból mohón evett. Bennie odanyújtotta neki a whisky-palackot, amelyből hosszan ivott többször egymásután.

A whisky igazán jó volt és megoldotta a vörösbőrű nyelvét. Beszért a csatákról, amiket százados ellenségei, a Fekete Láb-ak ellen vívtak és a szörnyű torturákról, amiket a foglyoknak el kellett viselni.

Az éjjel lefolyt ütközetéről is akart beszélni, amikor Bennie hirtelen félbeszakította:

— Mind megöltétek a fehér embereket?

— Egy életben maradt.

— És mért kíméltétek éppen ezt az egyet?

— Mert még gyermek volt és nem tudta magát védelmezni.

— Kínzásokkal fogjátok megölni?

— Nem, még fiatal ahhoz, hogy méltóan viselje el a kínokat.

— Rabszolgát csináltok belőle?

— Igen, a Vörös Felhő rabszolgája lesz. Bátor harcos válhatik belőle. Már két vitéz törzsfőnökünk volt, aki fehér emberektől származott.

— Tudom — felelt Bennie. Az egyiket láttam Kanadában. Szóval azt hiszed, még él a gyerek?

— Tegnap este még élt a gyerek

— Messze van a Vörös Felhő tábora?

— Most alighanem a tó keleti részén vannak.

— És mi okból ment el a Vörös Kéz ilyen messzire a csapatjától?

— Azt parancsolták neki, hogy vigyázzon...

— Nos, miért akadozol?

— Nem emlékszem semmire — mondta a vörösbőrű zavart arccal.

— Akkor igyál még egy kortyot a tüzes italból s az majd fel fogja frissíteni emlékezetedet.

A vörösbőrű mohón vette el a palackot és hosszút húzott belőle. Azonban alig tette le ajkáról, egyszerre hátraesett és mozdulatlanul elterült a fűben.

— Az emlékezőtehetsége nem tisztult ki éppen — mondta Back. Ellenkezőleg, most egészen elkábítottad.

— Semmi mást nem akartam — nevetett fel Bennie. — Most szabadon cselekedhetünk, ez a lealázott alak semmiképpen sem fog minket zavarni és nem fogja bántani a sebesültünket.

Back előszedte lassó-ját és meg akarta kötni az indiánust.

— Szükségtelen Back. Ez huszonnégy óra előtt ki nem nyitja a szemét.

Bennie a kocsinhoz ment, ahol a sebe ült, nem bírva elviselni fájdalmait, felemelkedett fekvéséből.

— Itt akartok hagyni? — mormogta, mikor meglátta a cow-boyt

— Kitaláltad. A Vörös Felhőt fogom meglátogatni.

A beteg szemei örömteljesen felragyogtak.

— Nagyon is jó vagy. Mivel érdekeltem meg ennyi barátságot?

— Ej!... A prairie lakosai összetartanak a vörösbőrűek ellen.

A sebesült egy darabig hallgatott, aztán lassan, mintegy magához beszélve suttogetta:

— Igen, ez az arany országa.

— Miről beszélsz? — kérdezte a cow-boy, akiben ezek a szavak felgyújtották régi bányászszenvédelmét.

— Csend — suttogetta a megskalpozott. Majd máskor beszélünk erről. Most azt hiszem, neked sietned kell.

— Igazad van, a Vörös Felhő tábora messze van innen.

— Egyedül maradok?

— Ez volt a szándékom, de most meggondoltam magam. Ha valamelyik indiánus észreveszi, hogy elmentünk, ide jöhet

és megszabadíthatja a Vörös Kéz-t és megölhet téged. Pedig a fogoly indiánust nem szabad elvesztenünk, mert akkor elvesztettük a fiatal Armandot is. Isten veled barátom, viseld magad nyugodtan és bízzál bennem.

— Köszönöm — felelt a sebesült.

A mexikói már felnyergelte a lovakat, elemózsiát is kötött a nyereg mellé, mert nem lehetett tudni, meddig tart az útjuk.

Bennie intett neki, éppen amikor lovára akart pattani.

— Nem, Back barátom — mondta neki — a legoktalanabb dolog lenne, ha mindaketten mennénk.

— Mért gondolod?

— Százezer kartács!... Azt hiszed, a Vörös Kéz egyedül volt... Mondhatom neked, többen voltak és elrejtőztek előlünk.

— Igaz, Bennie — de neked egyedül menni nagyon veszélyes dolog lesz.

— Barátom!... Velem nem fognak elbánni, azt mondom neked. A lovam úgy repül mint egy lokomotív, az indiánus lovak nem is érnek nyomába. Megyek... a szemedet tartsd nyitva... remélem, tizenkét-tizennégy óra múlva itt leszek.

— Isten áldjon, Bennie.

A cow-boy, aki tudta, hogy a legkisebb figyelmetlenségből a legnagyobb bajok származhatnak, alaposan megvizsgálta a gyeplőket, nyeret és a kengyeleket, a karabélyát, az eleséget, végre könnyedén felpattant és búcsút intett Backnak.

Aztán vágatva nekiindult a síkságnak, amely gyöngén hullámozó talajával és kicsi facsoportokkal nyugat felé terült el előtte.

Bennie elhelyezte a puskáját, egy nagy darab dohányt vett a szájába, megnézte, hogy rendben van-e a revolverre, aztán figyelmesen vizsgálta a füvet, ahol könnyen elbujhatott valami veszedelmes alak.

— Minden jól megy — mormogta — négy öt óra múlva a Vörös Felhő wigwamjában fogom a kalumet-et szívni.

Megfordult és hátra nézett.

A zöld síkság közepén állt a kocsi és féhéren ragyogott, teljesen megvilágítva a naptól. Körülötte, elszórt csapatokban legelésztek a lovak és az ökrök közöttük magasan a lován Back, aki tekintetével követni látszott távolodó barátját.

A jó Isten vezéreljen engem — mormogta Back — ha ott-

hagyom a skalpomat, ez azt jelenti, hogy odafenn már megelégtették az én földi életemet és ideje mennem.

A talaj folytonosan süllyedt és emelkedett, lágyan fel és le hullámozva. Sűrű magas fű lengett mindenfelé.

Voltak olyan fűfajták is, amelyek embermagasságot értek el, ezeket különösen a pézsmáökrök habzsolták szívesen. A buffalo-fű sötét színével és nagy masszáival élénken vált ki a többiek közül.

A tüzes paripa gyorsan repült el a rododendron-bokrok mellett, amelyek fehér, rózsaszín és halványlila virágtömegekkel voltak borítva; néhol egy fekete cédrus vagy néhány tölgyfa emelkedett ki búsan és magányosan a fütengerből.

A lovas közeledtére szarka- és hollócsapatok röppentek fel a bokrok mögül és ijedten oszoltak szét a levegőben. Farkasok ugrottak ki a fű közül és amint a patkók elől menekültek, ugatva és vinnyogva csóválták farkukat.

Bennie az útirányt a nap szerint igazította el, habár zsebében volt a mágnesű, azután a láthatáron halványan sötétlő erdőcske felé irányította lovát. Húsz perccel később elérte a kicsiny erdőt. Pineákból, cédrusokból és fehér virágokkal borított mandulafákból állott, elég sűrű volt.

A lovas megállt, kicsit hallgatózott, aztán látva, hogy a nagy csendet egy hang sem töri meg, folytatta útját és hamarosan keresztüllovagolt az erdőn. Kiért az erdőből és megállt egy nagy tó e'ött, amely vidáman ragyogott a nap sugaraiban.

Ez volt a Rabszolgák Tava; egy mély, földalatti forrásból táplálkozik és természetes utat váj magának, hogy eljuthasson az Athabasca folyóig és ott egyesüljön a rohanó vízzel.

Bennie a zsemével végigkutatatta a partot, aztán leszállt lováról, a kifáradt állatnak pihenési engedve. Ő pedig avval töltötte az időt, hogy a fűvet össze-vissza turkálva földiepret keresett.

Biztonságban érezte magát és egészen fegyvertelenül csatangolt, nem messze a tótól. Egy bokor felé közeledett, amelyikből dúsan és csábítóan egész csomó földieper piroslott ki; egyszerre morgás hallatszott és az ágak mögü. hirtelen egy nagy fekete fej bukkant ki, ijesztő fogakkal.

— Mi ez? — mormogta Bennie könnyedén elsápadva — egy baridal?

A nagy fényes rövid szőrrel borított fej nem mozdult. Csak a

fekete szemek forogtak rémesen és inkább gyanakodó és ijedt, min felgyezető kifejezésekkel nézték a cow-boy-t.

A pásztor is meg volt ijedve és mozdulatlanul állva maradt.

Egy darabig nézték egymást, azután Bennie egy lépést tett hátrafelé. A balkezével megfogta bowie kését a jobbal utat csinált magának az ágak között

Hirtelen két ugrással a lovánál termett és megkapta puskáját.

— Hajrá! — kiáltott fel és mélyen lélegzett. Medve barátom, ha rajtam akartál lakmározni, akkor most ugyancsak felsültél.

A paripa hirtelen abbahagyta a legelészést és nyugtalanul felnyerített.

— Ne félj Caribou — mondta Bennie hízegő simogatással — itt vagyok én ... Ejha, mit akar ez a bestia?

A Vörös Felhő.

Egy nagy fekete medve — az északamerikaiak Baridal-nak hívják — lépett elő a bokor homályából.

Mozdulat nélkül állva maradt és tovább nézte a cow-boy-t, aki egy pillanat alatt lovára termett. A medve látva, hogy a lovas elvágtat, azt hitte, hogy fél tőle és utána iramodott. De nehéz, esetlen testével, és rövid gyámoltalan lábaival nem bírta tovább egy negyed mértföldnyinél és bebujt egy bokorba.

Bennie örült, hogy megszabadult tőle és a tó keleti oldalát kémlelte. Dél felé lehetett már, amikor végre vékony füstfoslányt látott egy fenyőerdő mögöl az ég felé kanyarogni.

— A vörösbőrűek — dörmögte — Caribou-t most pihenni hagyom, hogy ne legyen túlságosan elfáradva, ha esetleg a skalpom megmentésére kerül a sor.

Mialatt a ló vidáman legelészett, ő figyelemmel nézte a vékonyka füstoszlopot.

— Öt kilométernyire lehetnek — mondta. — Nézzük, hogyan fogad a Vörös Felhő.

Újra nekiindultak, távol tartva magukat a tó partjától, amely mocsaras volt és amelynek sással borított széleiből vadgalambok repültek fel.

Bennie hirtelen visszarántotta a gyeplőt és egy indiánust látott maga előtt, aki winchester-rel volt felfegyverkezve.

— Állj! — kiáltott az indiánus fenyegetően.

— Ejha! — felelt Bennie nyugodtan. — Nem ismeresz meg engem, Eleven Medve?

— Ha jól látok, a Nagy Vadász áll előttem? — Régen nem láttalak. Hova igyekszel?

— A Vörös Felhő-höz visz utam.

— Ki mondta neked, hogy a nagy Sackem itt táboroz? . . . Vörös emberrel találkoztl? . . . Talán a Vörös Kéz-zel beszéltél? . . .

— Nem láttam senkit — felelt Bennie.

— A fehér arcnak nem kétélű a nyelve? — mondta gyanakodva az indiánus.

— Az én nyelvem mindig igazat mond.

— És mit kíván a Nagy Vadász?

— A kalumet-et akarja elszívni a Vörös Felhő-nél.

— Tanácsot akarsz vele tartani?

— Épen azt.

— Kövess.

Az indiánus vállra vetette winchester-jét és megindult. Nagyon nyugodtnak látszott, minthogy a vörösbőrűek mesterek abban, hogy nyugtalanságukat és bármilyen felindulásukat a legközőnyösebb és méltóságosabb arckifejezés mögé rejtsek.

Gyors lépésekkel mentek keresztül az erdőn és egy tisztás előtt megálltak.

— A tábornál vagyunk.

A tisztáson, félkörben egymás mellett, szabadon legelésző lovak közt, két tucat sátor, vagy jobban mondva wigwam volt felállítva.

A wigwamok között, Bennie rögtön felfedezett egy karót, amely a földbe volt ásva és amelyikhez egy fiatal fehér fiú volt odakötve.

A szerencsétlen alighanem semmit sem tudott róla, hogy mi vár rá, mert nagy figyelemmel és kíváncsian nézett egy pár indiánus harcost, akik a fűben nevetgélve és beszélgetve guggoltak körülötte.

Mikor meglátta a fehér vadászt, felkiáltott és szét akarta tépni kötelékeit.

Bennie úgy tett, mintha nem látná és a legnagyobb sátor felé ment, amelyiknek a tetején állatbőrből készült zászló lebegett, egy holló alakú festett madárral.

Rögtön harminc-negyven indiánus vette körül a cow-boy-t.

— A Nagy Vadász !

— Igen ! — felelt Bennie. — A Vörös Felhő békepipáját jöttem élvezni.

Egy gigászi termetű vad indiánus lépett elő a sátor félhomályából.

Méltóságos kinézésű és amellettk herkulési izmokkal elátott ember volt. A homlokát mély barázdák szántották keresztül, lehetett negyven éves.

Kemény, merev, vörös arca fantasztikusan volt tetoválva. Fekete szemeiben vad kifejezés ült, a haja hosszú volt és még egészen fekete.

A hátán büszkén lobogott egy gyapjuból és kutyabőrből összeállított köpeny, sokszínű szalagokkal összekötve. A köpeny szélén hosszú rojt fityegett, a lábán kamásli volt, térd felett összekötve, könnyű, ritkás rojtokkal, amelyek valaha egy fehérbőrű koponyáját takarhatták. Elég magas dām-vadbőr-csizma fejezte be az öltözetét.

Vadtyúktollból álló óriási méretű fejdísz lobogott le a hátán egészen a derekáig, és sündisznószerű kinézést adott neki.

— Hugh ! — kiáltott fel a Sackem — indiánus módra köszöntve Benniet.

— Mit keres nálunk a Nagy Vadász ? Ha fehér társát akarja megmenteni a torturáktól, akkor mindjárt visszafordulhat.

A kedvezőtlen fogadtatás nem félemlítette meg a cow-boy-t.

Nyugodtan szállt, a lovát egy fához kötötte és megszólalt :

— A Nagy Vadász üdvözli a Vörös Felhő-t és mielőtt magyarázatot ad, a kalumet-et akarja elszívni veletek.

— A Nagy Vadász kívánságát teljesítjük. Összehívom a sátramban az öregek tanácsát. Bátran utánam jöhetsz.

A cow-boy körülnézett és mikor látta, hogy ha menekülnie kellene, semmi sem akadályozná, bement az indiánus után a sátorba.

Bent sűrű füstfelhő terjengett. Indiánus szokás szerint tűz volt rakva a közepén, itt sütötték eledeleiket és itt füstölték az eltenni való húst. A füsthomályon keresztül Bennie meglátta az ágyakul szolgáló állatbőröket, mindenféle kifordított ládakat, pézsmakör darabokat, amik száradni voltak kitéve, ruhákat, fegyvereket, mindez össze-vissza hányva, a legnagyobb rendetlenségben.

— Mit keres nálunk a Nagy Vadász ?

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A Vörös Felhő földre lökte az útba eső tárgyakat, a tűz mellé guggolt, intett, hogy a cow-boy is leülhet.

Most belépett hét öreg indiánus, ráncos, tetovált arccal, a karjuk tele száz sebhellyel.

Elnyújtott hangon köszöntötték a Nagy Vadász-t, aztán a tűz körül telepedtek, egy fiatal harcos behozta a kalumet-et, a melynek szára két méter hosszú volt és a fejét esetlen faragások díszítették.

Vörös Felhő megtöltötte vízbe fürösztött dohánnyal és szippantott belőle. A füstöt a négy világtáj felé fújta, aztán átadta Bennie-nek, aki használat után tovább nyujtotta.

A pipát végre visszatették helyére és Bennie felhasználva a csendet, megszólalt:

— Az én barátom, a Vörös Felhő eltalálta, hogy miért jöttem ide; a Nagy Vadász a vörös harcosok emberi érzéseihez kíván szólni és eszükbe akarja juttatni, hogy mit ígértek az angolok nagy királynéjának.

Ti meggyilkoltatok egy fehér emberekből álló csapatot, amelyiknek nem volt szándékában titeket bántani; elvettétek a skalpjukat és elhurcoltatok magatokkal egy fiatal gyereket, hogy a póznán halálra kínozzátok.

Az angolok anyjának nevében, ezt a fiatal fehér arcot visszakövetelem tőletek.

A vörösbőrűek, szokott mozdulatlanságukban, végighallgatták a cow-boy-t. Mikor elvégezte, az indián-főnök ledobta köpenyét és felelt:

— Jó nyelved van és tiszteljük a szónoki tehetségedet, de hamisan beszéltél. Az igaz, hogy megöltük a fehér embereket, de miért tettük ezt? Mit akartak ők tőlünk? Gondolkozzál: a Holló-k, a Fekete Láb-ak, a Kígyók és a Bátor Szívek békében éltek egymás mellett, vadásztak a pézsmaökrökre, amik táplálékul szolgáltak neki, és boldogan éltek a nagy mezőkön, amiket már az apáik hagytak rájuk.

A fehér emberek egyszerre csak idejöttek és ki akarták pusztítani a vöröseket. Elszedik a táplálékainkat és szétdúlják a békét. Nincs jogunk védeni magunkat?

— A nagy Sackem bölcsen beszélt, de mégis tévedett — adta vissza Bennie a szót.

— Tévedett, mert ezek a fehér emberek, akiket megölt, békés kíváncsiak voltak és jó barátai a vörösöknek. Ezt bizvást elhiheted nekem.

— Igen, éppen olyan barátaink, mint a többi — felelt a Sackem. — A Nagy Vadász talán nem tudja, hogy mennyi rosszat tett nekünk a fehér faj . . . A csontok, amik a prairieket borítják, indiánus harcosok csontjai és most a farkasok rohannak rajtuk végig.

A mi nemzetünk úgy olvad szét, mint a hó a hegyek csúcsain, mikor a tavaszi nap kisüt, a sápadt arcuk pedig már annyian vannak, mint a fű a mezőn és mindig többen lesznek, elárasztanak minket és puskalövésekkel kergetnek szét minket, mint a vadállatokat.

Csodálkozol, ha nyugtalanok vagyunk, mikor fehér arcukat látunk? . . . Mi tiszteljük és becsüljük a Nagy Vadászt, mert mindig barátunknak mutatta magát, de nem lehetünk elnézők azokkal szemben, akik a békességünket feldűlni jönnek.

Az angolok anyja semmit sem tett értünk . . . sohasem láttuk, nem adott nekünk fegyvereket, nem védelmezett bennünket . . . ha ő ide fog jönni az indiánusok közé és igazságot fog teremteni, akkor örökre elássuk a fegyvereinket, de előbb nem. Megmondtam . . .

Az indiánfőnök logikája csakugyan megkapó volt, de Bennie azért nem vesztette el a lélekjelenlétét. A legutolsó kártyautést, a fogoly indiánust, még a kezében tartotta.

— Elismerem a Vörös Felhő érveit — mondta — és igazat kell adnom neki. A fehér emberek nem mind barátai a vöröseknek, és mondjuk, hogy akiket megöltél, szintén ellenségeid voltak; de gondold meg, hogy az angolok anyjának sok katonája van és meg fogja bosszúlni elesett embereit.

— Akkor mi is összeszedjük a harcosainkat és nem fogunk elszaladni a csata elől — felelt az indiánfőnök. — Mit szólnak mind ehhez az öregek?

— A Vörös Felhő jól beszélt — felelt az egyik öreg indiánus.

— A Nagy Vadász hallotta — mondta a Sackem. — Beszéde megkapta a feleletet.

— Még nem — mondta hirtelen Bennie. — Ha nem akarsz ideadni a foglyodat, akkor egy cserét ajánlok.

— Miféle cserét? — kérdezte az indiánus elboruló homlokkal.

— A nagy Sackem még nem vette észre, hogy egyik bátor harcosa hiányzik?

— A Vörös Kéz? — kérdezte nyugtalansággal, amelyet hiába igyekezett eltitkolni.

— Igen — hagyta helyben Bennie.

— Mi történt az én katonámmal? — ordított fel hirtelen kitörő dührohamban az indiánus.

— Az angol királyné katonáinak kezében van.

A pénzmatánc.

A Vörös Felhő és a többi indiánus egyszerre vadul felugrottak és a fejszéhez kaptak, ami az övükben lógott. A cow-boy-ra úgy néztek, mint a feldühösített vadállatok.

— Hazudsz! — kiabált az indiánfőnök. — A Vörös Kéz bátor katona és nem hagyja magát megfogni. Vigyázz, mert baj eshetik a skalppoddal!

Megvető mosoly játszott a cow-boy ajka körül.

— És aztán — jelentette ki — a Nagy Fejűek már semmibe sem veszik a békepipát, amit elszívtam velük?

Vörös Felhő nem felelt. Szemeivel néma tanácskozást tartott az öregekkel, hogy a vakmerő fehér arcú sorsa felett döntsön. Keze idegesen és türelmetlenül játszott baltája nyelén.

Végre a cow-boy felé fordult:

— A Holló-k nem tagadják meg a vendégszeretetet és tisztelik a Nagy Vadász-t, akinek szive erős mint a párducé.

Bennie, aki már elveszettnek hitte a skalpját, megkönnyeb-bülten fellélegzett.

— Tudtam, — vette át a szót — hogy a Vörös Felhő igazságos, és a bizalmamat eléggé kifejeztem azzal, hogy egyedül eljöttem ide, kétszáz bátor harcos közé.

Sackemet kissé ellágyította a dicséret, mert eleresztette a baltája nyelét és leült a tűz mellé.

Ülj le te is — intett Bennie-nek. — Hallgass most ide. Csupa fül vagyok.

— Hol van most a Vörös Kéz?

— Az angol katonák kezében.

Mi szándékuk van vele?

— Lelövik, ha nem adod vissza a fehér embert.

— A Vörös Kéz a legvitézebb katonám.

— Tudom.

— Nem szeretném elveszteni.

— Nem fog meghalni, ha a fehér arcot kiadod.

— Ki biztosít engem erről?

— Szavamat adom.

— Legyen; máma este húsz emberemmel elindulhatsz.

— Elég lesz kettő.

— Mért?

— Mert így kívánják az angolok anyjának katonái, hogy elkerüljék a kellemetlenségeket. Tudod jól, hogy abból csak baj lehet, ha sok fehér és vörös ember összejön.

— Ebbe is bele fogok egyezni; de csak akkor indulhatsz el, ha befejeztük a pézsmaoëkörtáncot. Máma este lesz és fogadalmat tettem, hogy a fogoly is részt vesz benne.

Bennie összeráncolta homlokát és nyugtalanul nézett a Sackemre.

— Óh!... Ne ijedj meg — nyugtatta meg az indiánusfőnök, aki észrevette ezt — a szavamat nem szegem meg. Tudd meg, hogy ennek a ceremóniának semmi más célja nincs, minthogy siettesse a pézsmaoëkrök közeledését, mert már kifogytunk a táplálékból. A Nagy Vadász azalatt itt pihenhet a sátramban és élvezheti az indiánusok vendégszeretét.

— És mi lesz a fogollyal?

— Leszedik a kötélkeite és enni adnak neki.

— Köszönöm, vezér.

A Sackem bejelentette az öregeknek, hogy az ülés be van fejezve és velük együtt eltávozott.

Pár perc múlva belépett egy vörösbőrű ifju, aki fatálcán sült szárnyast, kukoricaliszt-kalácsot és mandulát tett elébe. Egy kicsi üveg whisky is álldogált a tálcán.

A cow-boy fáradt és éhes volt, reggel óta csak egy pár szem epret evett, tehát vígan tüntetett el mindent az utolsó falatig, azután leheveredett egy bőrre és várta a naplementét.

A pipáját meggyújtotta és már másodszor tömte meg, amikor kintről pokoli ordítás hangzott fel, amelyet vad tambura ütések kísérték. Ez valami dobféle »zeneinstrumentum« volt, amit az indiánusok maguk csinálnak kutyabőröböl és aminek dühös ütlegetése az egyetlen muzsikájuk.

Bennie zsebébe tette a pipát és kiment.

A gyorsan leszálló sötétség árnyékba temette a pinea-erdőt, de köröskörül karók voltak meggyújtva, amelyek mérgesen patogtak és elég szép világosságot terjesztettek.

Egy nagy körben több mint négyszáz indiánus gyült

össze, az egész környékről, asszonyokkal és gyermekekkel összevéve.

A Vörös Felhő, nagy köpenyében, a középben helyezkedett el, körülötte négy indiánus, akik szünet nélkül, egyforma ütemekben ütötték a dobot.

Egyszerre futva nyolc indiánus közeledett. Egymás háta mögött szaladtak. Alighanem a pézsmákröket jelképezték, mert a homlokukon hatalmas szarvak terpeszkedtek el, a hátukon a pézsmáökör bőre és farka libegett. Meztelenek voltak és furcsán össze-vissza tetoválva, fehér és vörös festékekkel.

A nyolc táncos lehajtott fejjel ugrált körül és a szarvakat jobbra-balra mozgatta. Hihetetlen fürgeséggel táncoltak egy negyed óráig, amikor húsz újabb indiánus és egy tucat fiu jelent meg.

Ezek állatoknak és kígyóknak voltak felöltözve. A hódokat hosszú fark jelképezte, míg a kígyók meztelen testére gyűrűk és pettyék voltak festve; a dám-vadak sárgán világítottak, az ürükön pedig hosszú szőrök lógtak köröskörül.

Az egész sereg rendetlenül táncolt össze-vissza, mialatt a dobosok vadul ütötték szerszámjukat és a nézők tele torokkal énekeltek.

A bál a tetőpontján volt, mikor egyszerre egy egészen meztelen ember jelent meg. Csak egy fekete öv volt a derekán, a kezében pedig egy furkós végű bot. Ez volt a rossz szellem, aki el akarta ragadni a pézsmákröket, hogy a szegény indiánusok éhséget szenvedjenek.

Dühös ordítás fogadta, még a kutyák is ugatva vetették magukat rája. A nők köréje gyülekeztek, szidalmazták és sárral dobálták.

A Vörös Felhő fenyegetőzve emelte fel fegyverét, a ceremónia-mester pedig végre kihozta és ünnepélyesen feltartotta a kalumet-et. Mikor a rossz szellem ezt meglátta, gyorsan visszahúzódott, egy fiatal leány kezében hagyva ketté törött pálcáját.

A rossz szellem eltűnését örömkialtással üdvözölték, a pók körül táncolták a leányt, aki a botot vette el tőle, és aki a »pézsmatánc anyja« elnevezést kapta hőstettéért.

Az indiánusfőnök most Benniehez közeledett, aki a sátorajtóhoz dülve, nyugodtan nézte a jelenetet.

— A fehér ember szabad — mondta. — A Nagy Vadász magával viheti.

— Hol van ?

— Kint a tábor szélén, két indiánus harcossal.

— Isten veled, Vörös Felhő, remélem, látlak még, mielőtt a hó befödi a prairie-t.

Bennie a lovához ment és megnézte, hogy a karabélyja még a nyeregben van-e. Látva, hogy minden rendben van, felugrott, még egyszer búcsút intett az indiánusfőnök felé és egy vörösbőrűtől követve, elhagyta a tábort.

Az erdő szélén állt a fogoly, mellette két vörösbőrű, teleaggatva fegyverekkel.

Acow-boy-t levett kalappal üdvözölte és rossz angol nyelven megszólalt:

— Uram, végtelenül hálás vagyok azért, amit értem tétől.

— Kötelességünk egymást megvédelmezni, fiatal ember — válaszolt Bennie.

— Siessünk, valaki vár téged az én táboromban.

— Engem!... — kiáltott fel örvendő meglepetéssel az ifju. — Talán más valakit is megmentettél rajtam kívül?

— Egy magas, fekete szakállú embert.

— A nagybátyám!...

— Nem tudom, hogy kicsoda, de nagyon derék ember lehet, mert dacára annak, hogy megskálpozták, él, sőt szépen, lassan egészen meg fog gyógyulni.

— Szent Isten! Megskálpozták?

— Mit tehetünk, fiatal ember?... Az indiánusoknak már megvan ez a szép szokásuk... Most pedig megyünk.

A négy ló a tóparton útnak indult. Bennie, aki nem bízott túlságosan a vörös harcosokban, előre engedte őket és ő maga leghátul sorakozott. Vágatás közben folyton hátrafigyelt és a földet is nézte, mert az indiánusoktól könnyen kitelt, hogy valami módon csapdát állítottak fel.

— Bizisten — mormogta magában — ha szerencsésen és a skalpommal együtt elértem a táboromat, igyekezni fogok minél előbb itthagyni ezt a barátságos vidéket. Errefelé már túlságosan puskaporos a levegő.

Az erdő túlsó szélén rövid pihenést tartottak, aztán újra megindultak a magas füvek felé.

Bennie lassankint megnyugodott és most ő vezette a csapatot, mert már nagyon türelmetlen volt.

Egy óra felé lehetett, mikor a beláthatatlan síkság szélén feltűnt a kocsi vázonteteje.

— Végre!... sóhajtott fel Bennie. — Remélem nem történt semmi rossz.

Száz lépésnyire a kocsitól, megállította a két indiánast:

— Ti itt maradtok, amíg elhozom nektek a Vörös Kéz-t. Nincs megengedve, hogy az angol királyné katonáinak a táborába belépjete.

— Talán kételkedel bennünk?... — kérdezte kellemetlenül érintve az egyik vörösbőrű.

— Isten őrizz, de így beszéltük meg.

Bennie lépésben közeledett a kocsi felé, és keresztül ment az állatok között.

Egyszerre célba tartott puskával egy ember ugrott fel.

— Állj, vagy lövök!

— Én vagyok, Back — mondta cow-boy.

— Te vagy, Bennie?

— Teljesen és egészen!... Alszik még a sebesült?

— Bizony nem tudom.

— Keltsd fel és mondd meg neki, hogy elhoztam az unokaöccsét.

— Ejha! Mindjárt itt lesz.

— Várj még egy kicsit; nem vettél észre semmi gyanusát?

— Nem éppen, de...

— Miféle de?...

— Farkasüvöltéseket hallottam az erdőből, azután egy egész csapatot láttam menekülni a mezők felé.

— Az áldóját!... — kiáltott fel Bennie. Ugyan ki lármázhatta fel őket? Tyűh! Árulásszagot érzek... Siess Back, keltsd fel az állatokat és nyergeld fel a lovakat.

— Elmegyünk?

— Még pedig gyorsan, mert másképp itt marad a skalpunk.

A mexikói megértette. Gyorsan az indiánushoz futott és feloldozta kötelékeit. Erősen megrázta a még mindig alvó embert és rákiáltott:

— A barátaid várnak, gyorsan fel!

Az indiánus megdörzsölte leragadt szemeit és lassan feltápáskodott. Nem volt meglepette és nem is örült. Fájának szokott közönyösségével fogadta szabadságának híré.

Mikor kint a két vörösbőrű Bennievel együtt látta meg őt, hátraléptek és előre engedték a fehér fiút.

Vörös Kéz gyorsan felugrott a számára készen tartott fekete

paripára és a cow-boy felé fordulva, fenyegetően megrázta öklét.

— A skalpod még az enyém lesz.

Megkapta a gyeplőt és dühösen vágatva eltávozott, nyomában a két indiánussal. Bennie pedig vállat vonogatva mormogta:

— Igen, ha csak tőled függne!...

(

A szökés.

Mire visszatért, Back már sokat végzett. Szokása volt, hogy tapasztaltabb és idősebb társának szó nélkül engedelmeskedjen, és minden szavában feltétlenül megbízott.

Bennie hagyta, hogy Armand a nagybátyjával foglalatoskodjon, ő pedig lázasan segített Backnak.

A két fürge ember tíz perc alatt befogta a lovakat és összerterelte a marhákat. A fiatal gyerek ezalatt élénken beszélgetett a sebesülttel és éppen mikor jelt akartak adni az indulásra, hozzájuk lépett.

— Látom, hogy itt akarjátok hagyni ezt a helyet.

— Igen — mondta Bennie. Félünk, hogy az indiánusok megtámadnak.

— Merre felé mentek?

— Egyelőre a tónak a keleti oldalára.

— Nem megyünk mi el a tönkrement kocsink mellett?

— Minek?

— Egy láda van ott, amit az indiánusok talán nem tudtak felemelni és amiben ránk és talán később rátok nézve nagyon értékes holmik vannak.

— Ugyan mi lehet az? — jegyezte meg Bennie kíváncsian.

— Nem tudom, de a nagybátyám nem szeretné, ha ott maradna.

— Arra felé mehetünk és feltehetjük a kocsinkra... De... szeretném tudni, hogy hívnak téged?

— Falconi Armandónak.

— Jól van Armando, most menj és készülj.

A cow-boy fütttyentett és a kocsiba fogott hat ló útnak indult. Az egész csapat felkerekedett és Bennie előre nyargalt.

A hold éppen akkor ment le és vastag sötétség uralkodott a tájon. Az égen a csillagok, valami halvány ködfátyoltól elhomályosítva, csak egészen gyöngén világítottak.

Mikor előtűnt a megrongált jármű, Bennie hátrafordult Armandóhoz :

— Nehéz az a láda ?

— Bizony elég nehéz — felelt a kérdezett.

— Igazán olyan nagy szükség van rá ? Nem szeretnék időt veszíteni.

— A nagybátyám nem szeretné itthagyni.

— Ugyebár, ti nem vagytok amerikaiak ?

— Nem, uram.

— Mindjárt gondoltam, nagyon is tönkre teszitek a szép angol nyelvet, — mondta Bennie nevetve.

— Olasz kivándorlók vagyunk.

— Ah ! . . . És honnan jöttök ?

— Battlefordból, ahol a nagybátyám egy mechanikus vállalatnak az igazgatója volt, de a gyár leégett.

— És most mi a szándékotok ?

— Alaskába megyünk.

— Ezer ördög ! hogyan mondtad ?

— Alaskába szándékozunk.

— De gyermekek, hisz az borzasztó messze van innét ! . . . Van bátorságtok ilyen utazásba belefogni ? . . . Hiszen több mint két hónapig tart, amíg az angol határt eléritek ! . . .

— Mi reméljük, hogy június közepe táján ott lehetünk. Most április van és . . .

— Csend, fiatal ember !

— Mi az ?

Tüzes sárkánykigyó ! . . . Már megint farkasok menekülnek . . . Ki veri fel ezeket a gaz hullaevőket ? . . . Fiatal ember, te most helyezd el a ládát és ha esetleg jelt adok, vágd el a lovak gyeplőjét és rögtön ülj fel egyre, a nagybátyádnak is adj lovat.

— Számíthatsz rám.

Bennie megkerülte a kocsit és az erdőbe lovagolt.

Visszanézett és látta, amint Armando és Back egy nagy ládát cipelt át egyik kocsiból a másikba.

— Nehéz ? — kiáltott vissza.

— Elég erősek vagyunk hozzá — felelt hetykén Armando.

— Csakugyan — tette hozzá a mexikói. Ne gondolj velünk.

Bennie megint az erdő felé fordult és kutatva nézett jobbra balra. Egyszerre meghökkenve hallotta, hogy a távolban sok lónak a patkója üti a földet.

— Tyüh! — mormogta aggodalmasan — talán pénzma-
ökrök volnának?

Leszállt és a földre akart hajolni, amikor lova élesen fel-
nyerített.

— Ezek lovak! — kiáltott fel. Caribou-nak jó füle van.

Mint a szélvész, repült vissza társaihoz, akik már készen, várták.

— Gyorsan menekülni! ... Vágjátok el a gyeplőket és
hagyjátok itt a kocsit! ... Az indiánusok mindnyárt a nyakunk-
ban lesznek.

Back a lovakhoz rohant, Armando pedig a kocsiba csúszott,
nagybátyját értesíteni.

A megskalpozott, elnyomva égető fájdalmait, gyorsan el-
hagyta fekhelyét és erős hangon puskát kért.

— Tudsz lóra ülni? — kérdezte Bennie.

— Egészen könnyen.

— Back, puskát mister Falconinak.

— És te Armando?

— Én már is fel vagyok fegyverkezve.

— És a láda? — kérdezte a megskalpozott. Nagy szüksé-
günk lesz rá! ...

— Majd visszajövünk érte, most nincs időnk... Előre,
engedjétek egészen szabadjára a lovakat.

A négy lovas száguldva elindult, nyomukban a négy szabadon
szaladó lóval.

— Jönnek már? — kérdezte Back, aki Bennie mellett
lovagolt.

Egy pár perc múlva a nyakunkon lehetnek.

— Mit gondolsz, sokan vannak?

— Bizonyosan, Back.

— Hogyan fogunk megmenekülni?

— Minden csak a lovainktól függ, azonkívül az is fontos,
hogy a megskalpozott bírja-e. Ez az ember ugyan nagyon erős,
de mégsem lehet tudni, hogy el tudja-e sokáig viselni a lónak a
rázásait. Mindazonáltal, ha el tudjuk érni a tó partját, akkor az
indiánusok bottal üthetik a nyomunkat.

— Ugyan miért?

— Egy pompás rejtekhelyet ismerek.

— A bőrünket megmentjük, de a nyájunkat elvesztettük.

— Ez mister Harris dolga. Ejha! Itt vannak...

Back hirtelen hátrafordult: a sötétségben kissé nehezen

lehetett kivenni, körülbelül harminc-negyven lovast, akik az erdőből törtek elő és fantasztikus gyorsasággal közeledtek.

— Az ördögbe! kiáltott fel Bennie — kicsit sokan vannak, de a lovaik nem lehetnek olyan jók mint a mieink. Aztán az indiánusok rossz célbalövők, azt ne felejtse el.

— És a megskalphozott, ki fogja bírni?

— Ejnye — mondta Bennie meghökkenve — erre nem gondoltam. Nem, ő olyan állapotban van, hogy egyáltalában nem számíthatunk rája.

— Elájulhat és akkor vége van.

— Ezen hamar segíteni kell, még mielőtt megvirrad és az indiánusok elérnek.

A cow-boy visszafordult és hátranézett. A vörösbőrűek körülbelül egy mérföldnyire, félkört alakítva közeledtek feléjük.

Aztán előre nézett és ötszáz lépésnyire egy kis emelkedést látott, körülbelül a tó körül terjedő bokrok előtt.

— Ezt kell felhasználni — mormogta.

Backhoz fordult:

— Jól ismered a tópartot? — kérdezte.

— Elég jól.

— Tudod hol van a Farkas-Öböl?

— Két hét előtt voltam arra. A nagy pineák mögött van.

— Nem vetted észre azt a körülbelül nyolcvan méter magas washingtoniát, amelyik egyedül áll egy kis szigeten?

— De igen, csodálkoztam is ezen a faszörnyetegen.

Ez a washingtonia lent egészen odvas, a tó felé van a nyílása.

A nyílásba éppen kényelmesen befér egy ember, és belül az oduban harmincan-negyvenen is elférnek.

Ha elhagytuk azt a kis dombot ottan, akkor egy pár percre az indiánusok nem fognak minket látni. Ezt az időt gyorsan fel kell használni; te és a megskalphozott bekerültök a tó felé és igyekeztek lehetőleg gyorsan elbujni az oduban.

Ti jó helyen lesztok, és azalatt én és Armando messzire elvezetjük és teljesen kifárasztjuk a vörösbőrűeket. Nemsokára mi is nálatok leszünk.

— Ketten maradtok annyi ember ellen?

— A lovaink kitűnően futnak, és hiszen fel is válthatjuk őket. Ne aggódalmaskodj és tedd amit mondtam.

— Nem merlek egyedül itt hagyni, Bennie — mondta Back megindult hangon.

— Azt akarod, hogy az indiánusok elfogják a megspkalpozott embert? Ha már védelmünkbe fogadtuk őt egyszer, akkor nem tehetjük ki ilyen nagy veszélynek... Van szivünk, hisz tudod!...

Itt a domb!... Hip!... Hip!... Előre Caribou!... Hurráh!...

A versenyfutás.

Alighogy a lovasok eltűntek az indiánusok szemei elől, az elválás egy-kettőre megtörtént.

— Gyorsan, gyorsan Back — kiáltott Bennie. Egy fabatkát sem érünk, ha ezt a percet nem használjuk fel. Bal felé menjetek és várjatok meg a washingtoniában. Aztán, ha minden sikerül, majd tovább beszélünk.

— Kibirod még egy félóráig, mister Guglielmo?

— Remélem — felelt a megspkalpozott.

— Akkor menj Back után.

— És az öcsém?

— Ő velem marad, de ne búsulj miatta. Hat lovunk van, elbánnunk ezekkel a nyomorultakkal.

— Köszönöm — mondta Armando — látom, hogy bízol bennem és erre büszke vagyok.

A hat ló és két lovas tovább vágatott a mező felé, Back és Guglielmo pedig eltűntek az erdőben.

Bennie és Armando már ötszáz lépést lovagoltak, mikor nagy zaj csapott a fülükbe.

Hátranéztek és látták, amint a vörösbőrűek zárt sorokban dübörögtek lefelé a domboldalon.

— Tyüh! — dörögte Bennie. Csak jöjjetek, édeseim.

— Ugyebár nem félsz? — fordult Armandóhoz.

— Hogyisne! — mosolygott Armando. A nagybátyám hozzászoktatott a veszélyekhez.

— Azt hiszem, hogy egy félóra múlva kezdődik majd a tánc.

Mialatt teljes nyugalommal beszélgettek, az indiánusok teljes erejükkel azon voltak, hogy elérjék őket.

Egy kis rész különvált és előbbre száguldott, hogy a többiek ne fáradjanak el túlságosan.

Lassan világosodni kezdett és a hajnal ragyogva öntötte szét fényét a síkságon. A nap első sugarai sem voltak már messze.

Az indiánusok egyszerre dühösen ordítózni kezdtek.

— Ahá! — kiabált Bennie vidáman — most látták meg, hogy Back már nincs itt. Kereshetitek, kedveseim, ő már biztonságban van!

— Elérhette már a rejtekhelyet? — kérdezte Armando.

— Egy új karabélyt adok egy darab dohány ellen, hogy most már vidáman reggeliznek.

Hirtelen megállította Caribout és hátranézett.

Az előlovasok két részre oszlottak és a bal szárny már csak négyszáz lépésnyire volt a menekülőktől.

— Jól látod őket? — mormogta Bennie. Enyém a fekete lovas, a tied az, amelyik azon a hosszúfarkú mór paripán nyargal.

— Bíz rád — adta vissza az ifju.

Kis időre megállították a lovakat és rendbehozták a puskáikat, a szabadon maradt lovak ezt az időt felhasználták arra, hogy gyorsan néhány szájravaló buffalo-füvet kapjanak be.

Most céloztak és az indiánusok is felemelték puskáikat. De Bennie és a fiatal olasz gyorsabbak voltak. Két lövés dördült el.

A fehér lovon ülő indiánus, a Nagy Vadász biztosan célzó golyójától találva, széttárta karjait és hirtelen lebukott a lóról. A fegyver kiesett a kezéből.

Armando golyója a fekete lovat találta el, de a lovas is lebukott, félig eltemetve lova által.

A két sikerült lövést vad láрма követte, mialatt Bennie és Armando jó lovaikon tovább repültek.

Golyózápor követte őket, de egyik sem talált, az indiánusok ugyanis nagyon közepes célbalövők.

— Derék fiu vagy — jegyezte meg Bennie vígan.

— Eltévesztettem — felelt Armando elpirulva.

— Csak a lovat öltöd meg, de evvel csataképtelenné tetted a lovast is. Én mondom neked, hogy nagyon szépen lőttél és sok cow-boy nem tudta volna megcsinálni.

— Kezdjük újra.

— Később, Armando, most ki fogjuk őket fárasztani.

Még egy félóraig tartott az emberhajsz, lövésekkel tarkítva, amelyek természetesen nem érték el céljukat.

Caribou már nehezen lélegzett és Bennie elhatározta, hogy kicseréli a lovakat. Éppen le akart szállni, mikor a szegény állat mint egy darab kő leesett és fájdalmasan felnyerített.

Bennie a nem várt esésre nagyot lódult és kétszer megfordulva, három méternyire kirepült a fűre.

— Mister Bennie! . . . kiáltott Armand ijedten.

Segítségére akart sietni, amikor a magas fűből egy indiánus ugrott elő.

A fiatal ember villámgyorsan elsütötte fegyverét.

A vörösbőrű szétloccsant agyvelővel térült el, de ebben a percben egy másik ugrott elő.

Ez Armandóra célzott, de a golyója a lovon ment keresztül és szétroncsolta annak mellét és oldalbordái között jött ki.

A boldogtalan állat leesett és magával hurcolta az ifjut.

A fiatal ember elszédült, de azért gyorsan fel akart állni, mikor a háta mögött egy újabb lövés csattant.

— És mindjárt ketten! . . . — kiáltott egy hang. Hogy került ide ez a két gazember?

— Te vagy Bennie — mondta Armando örömmel felkelve.

— Én vagyok, hálistennek — mondta a cow-boy — láttam a hősiességedet és örülök, hogy a másvilágra küldhettem ezt a szerencsétlent, akinek a skalpod kellett volna.

— Megsebesültél?

— Csak megütöttem magamat . . . Fel, barátom, mert utól fognak érni . . . A négy ló közbefogta Caribou-t, aki hiábavaló erőlködésekkel felemelkedni próbált.

— Ezer ördög — kiáltott fel fájdalmas hangon Bennie — ez a szegény állat kitorpte a lábát. . . . Ezt az állatot nem fogom elfelejteni tudni! . . . Leszedte a nyergeket és egy másikra rakta át, Armando szintén hasonlóképpen cselekedett.

— A gyalázatosak! — kezdte el Bennie. Ha te nem lettél volna oly gyors, egyikünknek a skalpjá már biztosan rajtuk lógna.

— Hátha többen vannak lesben?

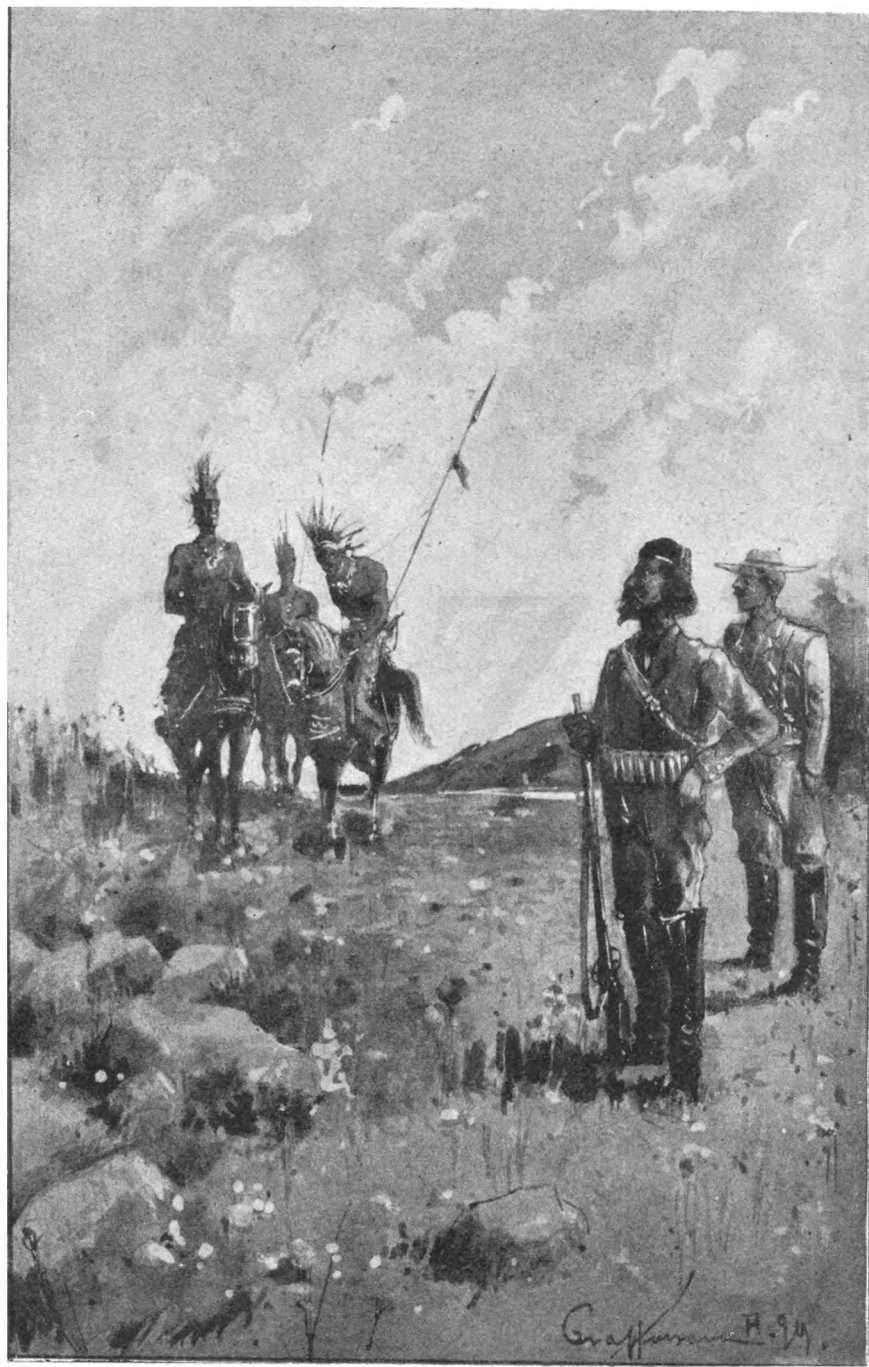
— Nyissuk ki jól a szemeinket.

A lovak, melyek addig teher nélkül szaladtak és jól ki voltak pihenve, nekiiramodtak és pár perc múlva ötszáz lépés előnyben voltak az indiánusok már teljesen kimerült állatai felett.

Ismét elrepült egy mérföld, Bennie hátrafordult.

Már csak tíz vagy tizenkét lovas követte őket, a többi teljesen kimerült. Ezek szétszóródtak a mezőn és teljesen letettek a reményről, amely a két menekülő skalpjához fűzte őket.

— Nagyszerű! . . . — kiabált vígan a cow-boy. Most tizen

... diadalordításban törtek ki.

OSZK

Országos Magyar Könyvtár

vannak, egy negyed óra múlva ketten lesznek és akkor még egyszer megszólaltatjuk a golyóinkat. Fáradt vagy, fiatal ember?

— Megvallom, egy kissé!...

— Egy félóra múlva pihenni fogunk.

— Milyen jók a te lovaid!...

— Nagyon gondosan választottam ki őket. Az áldóját!... a prairieben minden a lónak a gyors lábaitól függ... Nagyon fáj, hogy Caribou elpusztult... ilyen állatot nem fogok hamar találni. A pokolba ezekkel a nyomorult vörösbőrűekkel!... Bennie Blight még megfizeti ezt a Vörös Kéznek!

A mező képe lassankint elváltozott. A magas buffalo-füvek elmaradtak és vaddió-bokrok kezdtek előtűnedezni. Óriási napraforgók sárga leveleikkel, szomorufüzek és fehér rezgőnyárfák, amiket angolul cotton woodnak hívnak, következtek váltakozva.

— Közel vagyunk a tóhoz — mondta Bennie. Egész akaratlanul nagy kört csináltunk és éppen a Kis Tó keleti partjaihoz értünk.

Hátrafordult az indiánusokhoz. Hárman voltak. A többi lemondott a fehérbőrűek hajzatáról és az elmaradott társakhoz csatlakozott.

— Ej... ej... — kiáltott fel a cow-boy. Most kezdhethük, annál inkább, mert Vörös Kéz is közöttük van... Ez a gazember vért kíván, de mi nem fogjuk eltéveszteni a golyóinkat, úgy-e Armando? Még egy pár lépést előre, aztán...

A négy ló egy kicsi cserjékkel borított domb felé szaladt és a másik oldalon lejtött.

Itt megálltak és Bennie, valamint Armando leugrottak.

— Az embereket vagy a lovakat? — kérdezte Armando.

— Az embereket, fiatal barátom. Minddel végezni kell, mert később követnék a nyomainkat és felfedeznék a rejtekhelyünket.

A dombtetőn már megjelent az egyik indiánus, akit Vörös Kéz követett, azután a harmadik; a lovaik habbal voltak borítva, oly rosszul tartották magukat, hogy minden percben félni lehetett, hogy leesnek és nem kelnek fel többé soha.

Meglátva a földön a két fehér arcot, az indiánusok diadalordításban törtek ki, mert azt hitték, hogy ellenségeik azért álltak meg, hogy nem voltak képesek a fáradtságtól tovább menni.

Bennie célba vette az első indiánust és tüzelt.

Ló és lovas egyszerre buktak lefelé és eltűntek a magas fű között.

— Rajtad a sor, Armando — kiabált Bennie.

A fiatal ember gyorsan lőtt és a másik indiánus is leesett.

A Vörös Kéz most valóságos golyózáport indított meg, de az ötödik lövésnél megremegett és a lovával együtt elbukott.

Bennie golyója, mint rendesen, nem tévesztette el célját.

— Nyeregbe — kiáltott — a tó ott van a bokrok mögött.

Lovaikra szökkentek és gyorsan elvágattak, de még hallották, amint az indiánus vadul fenyegetőzve utánuk kiabál:

— A skalpotok mégis az enyém lesz!...

A Rabszolgák Tavánál.

Félóra múlva elérték a tópartot és odaigyekeztek, ahol egy csoportban hetven méter magas pineák és fekete tölgyek emelgették az ég felé rengeteg koronáikat.

Agyonhajszolt testüknek egy kis nyugalmat engedtek és leheveredtek a fűbe. Körülöttük földieprek piroslottak, amikből jóízűen falatoztak, szemmel tartva a legelésző lovakat.

A vidék egészen elhagyottnak látszott. Bennie és fiatal barátja egy félóráig pihentek, aztán folytatták útjukat.

— Nemsokára a többieknel leszünk — mondta a cow-boy. — Képzelfetű, mennyire nyugtalankodnak már.

— Biztos vagy benne, hogy megtalálták a rejtekhelyet?

— Nagyon jó jel, hogy nem hallottunk erre felé semmiféle puskalövést. De...

— Mi az mister Bennie?

— Valamit rosszul csináltunk.

— Mit?

— Hogy nem néztük meg, hogy a Vörös Kéz csakugyan meghalt-e?

— Ha nem halt meg, akkor sem érhet el minket.

— Ej! Nem tudod, milyenek ezek az indiánusok, ha bosszúról van szó.

— Mondanék neked valamit, mister Bennie.

— Beszélj.

— Kísérj el minket Alaszkába.

— Hidd el, hogy egy ilyen vén pásztornak mindegy, akár itt van, akár az ördög házában, és én szívesen szereznék egy pár

dollárt. De az a baj, hogy én a nagyvárost nem birom el!...
Gyermekem!... Nem tudnék leszokni a szabad életről.

— Alaszkában nincsenek városok.

— Annál jobb.

— Velünk jössz?

— Miért nem? A nyájunkat úgyis elvesztettük és Edmon-
tonban csak szidalmak várnak.

— A nagybátyám beszélni fog veled, mister Bennie.

— Csodálatos az egész dolog.

A két derék állat, dacára, hogy már tíz órája talpon volt, megszakítás nélkül vágatott tovább, egy félóráig csendben lovagoltak, aztán Bennie megszólalt:

— Nézz oda, Armando.

— Hol? — kíváncsiskodott az ifju.

— Látod ott közel a parthoz azt a kis szigetet?

— Ahol az a rettenetes nagy fa áll?

— Éppen ottan, Armando; ebben a kolosszusban vannak
Bäck és a nagybátyád.

Tovább lovagoltak, mialatt a gigantikus pinea szemmel-
láthatólag nagyobbodott. Nem volt egyike a legnagyobbaknak,
mert ez a fajta, aminek tudományos nyelven albertiniai pinea a
neve, hihetetlen méreteket szokott elérni. De azért megvolt
nyolcvan-kilencven méter magas, és az ürege olyan nagy volt,
hogy kényelmesen elfért benne tizenkét ember lovastul.

Kétszáz lépésnyire a parttól, Bennie két lovat látott, amint
nyugodtan legelészték a magas fűben. Mindjárt megismerte őket.

— Ezek a mi lovaink — mondta. — Ez nagyon jó jel.

Ebben a percben a szigeten felbukkant a mexikói és örvendő
hadonázott kezeivel.

— Isten hozott!... Négy órája haldoklom a nyugtalan-
ságtól. Hol vannak az indiánusok?...

— Egytől-egyig elmaradtak.

— A Vörös Kéz is?

— Azt hiszem, meghalt.

— Hogy van a nagybátyám? — kérdezte Armando.

— Egészen rendben. Hagyjátok itt a lovakat és jöjjetek
velem.

Bennie és Armando leszálltak, megszabadították a lovakat
a nyergektől, magukhoz vették fegyvereiket és átgázoltak a kis
kanálison, amelyik átvitt a szigetre.

A mexikói átsegítette őket, aztán mindkettőjüket beengedte a hatalmas oduba.

— Szép lakásom van, nem? — mondta vígan.

— Ismerem — nevetett Bennie.

A nyíláson átbújva, egy elég nagy oduban voltak. Körülbelül tizenöt ember fért el benne egész kényelmesen.

Az egyik sarokban egy csomó gondosan elkészített fűvön feküdt a megskalpozott és mikor meglátta őket, boldogan nyujtotta feléjük karjait:

— Nagyon jó, hogy megint itt vagytok — mondta jókedvűen. Armando hozzáugrott és átölelte.

— Büszke lehetsz erre a bátor fiura — mondta Bennie. — Ezt én mondom neked és elhiheted nekem, hogy én értek hozzá. Ezer ördög!... Ilyen bajtárssal szívesen elmegyek Alaszkába, sőt még tovább is.

— Oh!... Ne túlozz, uram — felelt Armando.

— Ismerem az unokaöcsémet, vakmerő gyerek — tette hozzá a megskalpozott, megelégedett pillantást vetve a fiura. És az indiánusok visszavonultak?

— Remélem, a Vörös Felhő most már békében fog hagyni bennünket. Különben is ezek az éhes legények gyönyörű fogást csináltak a marháinkkal és egyelőre lakmározni fognak. Ezer ördög! A kétszáz remek állat felér száz pénzmaökörrrel.

— A ládánkat nagyon sajnálom.

— Már megint!... Mi szükséged lehet rá Alaszkában?...

— Nagyon fontos dolgok vannak benne.

— Akkor elmegyünk érte és elhozzuk. Remélem a vörös-bőrűek nem ették meg.

— A saját érdekedben is jól tennéd, ha elhoznád, mert az aranyszerzéshez való megbecsülhetetlen dolgok vannak benne.

— Arany!... Hallo, Back, mister Falconi sok aranyat ígér nekünk. Egy új bányát fedeztek fel Alaszkában?

— Óriási kiterjedésűeket — felelt a megskalpozott.

— Edmontonban hallottam valamit beszélni, de nem hittem el, mert evvel a dologgal sok csalás történik.

— Nem, barátom — mondta a sebesült. — Most az egyszerű igaz dolgokat hallottál. Én magam beszéltem egy irlandival, aki százhatvan kiló aranyat hozott magával és azt mondja, hogy nem volt egyike a szerencsésebbeknek.

— Tyűh!... Százhatvan kiló arany!... — kiáltották egyszerre Bennie és Back.

— Negyven nap alatt szedte össze.

— Hol van ez?

— A Klondyke partjainál, ez egy folyó, amelyik a Santa Élia hegyben ered.

— Nem ismerem.

— Meg fogjuk találni.

— Elmegyünk veletek, mister Falconi. Back és én értünk az agyaghoz, eleget dolgoztunk együtt a colorádói ezüstbányákban. Columbiában én magam is elég aranyat szedtem.

— Örülök, hogy két vitéz emberrel többen leszünk — szolt a megskalpozott. Két hónap múlva elérjük Alaszkát; de az aranyásáshoz nagy szükségünk lesz a ládára.

— Mondd meg végre, mi van bennük.

— Olyan dolgok, amiket a Klondyke mellett nem kaphatunk és amelyek nélkül nem megyünk semmire. Vannak benne homokmosók, szivattyúk, csákányok, kalapácsok és egy nagy adag higany, ami az aranykiválasztáshoz szükséges.

— Higany és homokmosó!... Ezekre csakugyan nagy szüksége van az aranykeresőnek. Holnap Backkal együtt elmegyek és elhozom a ládát.

— Nem félsz az indiánusoktól?

— Ej!... azok visszamentek a sátraikba és lakomáznak mister Harris költségein.

— A kocsit is idehozod?

— Egy ilyen hosszú utazásnál csak akadályozna. Jól tudsz lovagolni?

— Rendes körülmények között igen, de most még mindig nagyon sajog a seitem.

— Megvárjuk, amíg begyógyul. Addig vadászunk és hust fogunk szárítani.

— Tíz nap múlva, azt hiszem, egészen rendben leszek.

— Egészen biztosan, mister Falconi. Back, éhesek volnánk! Nincsen semmi?

— Már csak egy kis üveg whisky van és egy pár mandula.

— Elég lesz, úgy-e, Armando?... Később kimegyünk és szerzünk egy kis friss vadat.

— Valami jót tudok, Bennie — mondta a mexikói.

— Hódcsapatokat láttam.

— Merre?

— Innen fél mérföldnyire egy pataknál.

— Nagyon jó!... Ma este hódhust sütünk. Velem jössz, Armando?

— Rendelkezhetsz velem, mister Bennie.

— Reggelizés után alszunk egyet és estefelé felkeressük ezeket az ügyes kis állatokat.

Medveadászat.

Mielőtt a nap lebukott a hegyek mögé, Bennie és Armando elhagyták a kis szigetet.

Természetesen lovon mentek és a folyó melletti bokrok közelében igyekeztek maradni, hogy veszély esetén hamar elrejt-hessék magukat. Félóra múlva egy kis síkságra értek.

Az öreg cow-boy körülnézett.

— Itt vannak a nyomok! — kiáltott fel. — Ez a hód munkája.

Tovább lovagoltak és egy kis völgybe jutottak, amelyik valami vízhez látszott vezetni. Egyszerre nagy csattanás hallatszott, mintha valami fa dült volna, beleloccsanva egy vízfélébe.

— Az indiánusok? — kiáltott Armando, felemelve pus-káját.

— Nem — mosolygott Bennie. Ezek hódok voltak.

— Hogyan?... Ezek a kicsi állatok!... — mondta az ifju csodálkozva.

— Nem láttad még a gátjaikat, amiket a víz ellen emelnek?

— Gátokat?

— Úgy bizony, még pedig erőseket. Ezek az ügyes kis építő-mesterek egész falakat raknak a tó mellé, hogy az áradások ne árhassanak nekik. Kényszerítik a vizet, hogy tovább folyjon és másfelé vigye a fölösleges vízmasszákat.

— És miből csinálják?...

— Fákból, amelyeket úgy döntenek le, hogy előbb lent kirág-csálják őket.

— Hihetetlen, amit mesélsz, mister Bennie.

— Majd meg fogod látni, hogy nem tréfáltam.

És milyen hosszúak ezek a csodálatos gátak?

— Némelyik fél mérföld hosszúra elnyúlik.

— De hiszen evvel sok kárt is okozhatnak ezek a csöpp állatok!

— Már kiveszőben vannak, mert nagyon vadásszák őket. Nagyon becses a bőrük és valóságos hajtóvadászkatákat indítanak ellenük.

— Akkor az is igaz lesz, amit hallottam róluk, hogy tudniillik házakat is építenek maguknak.

— Egészen igaz! ... Ah! ... Itt vagyunk.

Amit Armando először meglátott, az egy erősen készült gát volt, fatörzsekből és ágakból a folyó mentén, ötven-hatvan méter hosszú.

— Ezt csakugyan a hód csinálta volna?

— És amint látod, pompásan szorítja vissza a vizet.

— És hol vannak ezek a bámulatos állatok?

— Odanézz, látod a vízben ezeket a kis fehér lapokat?

— Igen, lehet két tucat.

— Ott vannak, ezek az ő házaik. Rajta! A hódpecsenye kitűnő valami.

Tovább mentek kétszáz lépéssel, végre Bennie megállt.

— Azt hiszem, még a hódnál is jobb pecsenyénk lesz — sutogta Armand felé.

— Láttál valamit?

— Nézzél balra.

Armando a jelzett irányba nézett és a víz partján egy állatot látott kuporogni a hátulsó lábain, valami különös munkásságban elmerülve.

— Mit csinál? ... — kérdezte Armando csodálkozva. — Úgy néz ki, mintha halászna vagy mosakodna.

— Eltaláltad, fiatal ember, mind a kettőt csinálja.

— Ugyan! ...

— Nem tréfálok, Armando. Ezt az állatot mosó medvének hívják, mert minden falatját előbb gondosan lemossa, mielőtt hozzáfog.

— Kár egy ilyen derék állatot elpusztítani.

— Hja, mi éhes emberek vagyunk és a mosó medve húsa elsőrangú.

Az állat egészen egyedül hitte magát és nyugodtan mártogatott valamit a vízbe, és első lábaival erősen dörzsölgette azt.

Egy lövés dördült el és a szegény medve, brutálisan félbeszakítva csendes munkájában, belebukfencezett a vízbe.

— Bennie és barátja gyorsan odaszaladtak, hogy kihalásszák, mielőtt a víz elviszi.

— Szegény teremtés! — mondta Bennie. — Éppen vacsora közben kellett meghalnia.

Vállukra vetették és tovább mentek a tóparton.

Az este nyugodt volt és nagyon szép. A hold csodálatos fényben úszott az égen és majdnem nappali világosságba süllyesztette a tájat.

Valami friss szellő átható fodormenta- és olajfaillatot hozott magával és halkán rezgettette meg a faágakat.

Hirtelen nyugtalan nyerítés csapott a fülükbe, visszanéztek és látták, hogy otthagytak lovaik, amiket egy fához kötöztek, egészen szabadon legelésztek.

— Mit jelent ez? — e szavakkal ragadta meg puskáját Bennie. — Ők maguk tépték volna széjjel a kötelékeket?... Ez majdnem lehetetlen!... Fiatal ember, jó lesz résen lenni.

Egy fütttyentésére a két ürge állat odajött hozzájuk, vidáman nyerítve. Bennie megnézte a gyeplőket és látta, hogy azok két-felé vannak vágva.

— Hallatlan! — kiáltott fel. — Miféle rejtély ez már megint?

— Ki lehetett — csodálkozott Armando.

— Éppen ez a legfurcsább; nem tudom elképzelni.

— Valaki járt itt!

— De kicsoda?

— Indiánus is lehetett?...

— Miért ne?

— Mért nem vitte akkor magával?

— Azon egyszerű oknál fogva, hogy már nem volt erre ideje.

— Ez az ember még nem lehet messze.

— Talán itt leselkedik a közelben.

— Mit fogunk tenni?

— Lóra szállunk és lehetőleg gyorsan elvágatunk innen, hogy ne követhessen és ne fedezhesse fel rejtekünket.

Bennie vállára vetette zsákmányukat és megsarkantyuzva lovaikat, mindketten elvágattak.

Félóra múlva helyben voltak és meglátták Backot, aki éppen a lovakat kötözte a nagy fának egy kiálló gyökeréhez.

— Semmi ujság? — kérdezte Bennie.

— Semmi — felelt a mexikói.

— Indiánust nem láttál?

— Nem, de hogy jössz ilyen gondolatra? ... nyugtalan-nak látszol, Back.

— Ej! ... majd meglátjuk, Back. Idenézz: kitünő vacso-rát hoztam.

— Éppen jól jön, most gyujtottam meg a tüzet.

A táncos növények.

Egész éjjel semmi gyanus dolog nem történt és reggel a két cow-boy elhatározta, hogy elmennek a ládáért.

A visszafelé vezető utat könnyű volt megtalálni, mert a le-taposott fű még nem egyenesedett ki, a heves embervadászat mély nyomokat hagyott benne. Félóra mulva, dél felé, meglátták a kocsi tetejét, amely fehéren virított ki a buffalo-fű mély zöldjéből.

— Féltem, hogy az indiánusok, miután annyi lóval rendelkeztek, elvitték magukkal.

— Ők az eleven hús láttára megfélemedtek a holt dolgokról.

A kocsi még éppen azon a helyen volt, ahol hagyták.

A vörösbőrűek természetesen kiforgatták, talán abban a reményben, hogy élelmiszereket, fegyvereket és whiskyt talál-nak benne. A dobozok a földön heverték és szét voltak fészítve, az élelmiszeres hordók kitörve és félig kiürítve, a vászon dara-bokra szakítva.

Ellenben a megskalpozottnak ládája egészben volt meg. Az indiánusok tomahawksapásokkal próbálták szétverni, de az erős tölgyfából készült, vassal levert lapok vitézül ellenállottak.

— Jó nehéz! ... Hogyan vesszük el?

— Magunk után húzzuk, aztán majd szétszjtjuk a tartal-mát kisebb ládádba, hogy a lovak kényelmesen elbírák. Szeren-csére van lovunk elég.

— A puskaport is megtalálták?

— Nem hiszem.

A cow-boy felmászott a kocsira és egy lapot emelt fel, amelyik a hátsó ülés alatt volt.

— Nem voltak elég ravaszok — kiáltott ki a kocsiból.

— Megvannak a lövőszerek?

— Itt vannak. Körülbelül ezer kisebb és ezer nagyobb golyó azokon kívül, amik nálunk vannak.

Mindent összeszedtek, amit még használni lehetett, a vászon-tetőt is levágták, hogy sátorcélokra fordítsák, azután egy vastag kötél végébe hurkolták a ládát és lovaikra felülve, elkezdtek maguk után vontatni. Bennie még egyszer sajnálkozva és búcsuzva nézett vissza a kocsira, amely sok időn keresztül hűséges kísérőjük volt.

— — — — —
A következő napokon a két cow-boy és Armando erősen készültek az utazásra. Mindnyájan türelmetlenül várták, hogy felkerekedhessenek Alaszka felé.

A megskalpozott szemmelláthatólag gyógyult, a teljes nyugalom megtette a magáét. A fején a mély seb kezdett összehúzódni és új bőr támadt rajta. Persze, hajzatra többé nem igen számíthatott.

A nagy ládát szétfeszítették, mert túlságosan nehéz volt a lovak számára. A szivattyúkat, csákányokat, kalapácsokat, higanyt négy könnyen hordozható kisebb dobozba helyezték el, a kocsi vásznából pedig egy bárhol felállítható jó sátort készítettek.

Április tizennyolcadikán, két héttel a nyájuk elvesztése után, végre felkerekedtek, a két cow-boy, Armando és a volt mechanikus, aki teljesen meggyógyult. Reggel indultak el, avval a szándékkal, hogy minél előbb elérik a klondykei aranybányákat.

Az idő a legszebb ígéretekot adta; nem volt nagyon meleg és a jól táplált és jól kipihent lovak nyugodt és kitartó utazásra engedtek következtetni. Bennie és Armando elválhatatlan barátok lettek, ők vezették a kis karavánt, utánuk lépegetett a két eleséggel és a kis dobozokkal megterhelt ló, a megskalpozott és Back pedig befejezték a menetet.

Elhagyták tehát rejtekhelyüket és előbb a tó keleti oldalán haladtak, majd befordultak a Szirtes Hegység felé, amely egész Alaszkaig kellett hogy kísérje őket.

Két mérföldnyire haladtak előre és a tó utolsó sarkát készültek elhagyni, hogy aztán egészen nyugat felé forduljanak, amikor Bennie az előttük levő erdő egyik fáján egy zászlófelét látott lobogni.

— Valami jel? — kérdezte csodálkozva. — Vagy talán valaki megölt egy állatot és annak a bőrét tette ki száradni?

Megsarkantyuzta lovát és a magyarázatot kérő zászló felé ugratott, amelyik egy fekete tölgyfán libegett, még pedig olyan helyen, hogy a Rabszolgák Tava felől érkezőknek azonnal szemébe tűnjön.

— Sátán és pokol! . . . — üvöltötte, mikor közelebb ért. — Még mindig él ez a gazember! . . .

— Kicsoda?

— A Vörös Kéz.

— Miből gyanítod ezt?

— Mert ez a bőr az övé. Nem látod, hogy egy vörös kéz van az oldalára festve?

— Csakugyan, mister Bennie.

— Átkozott! Ez azt jelenti, hogy a nyomorult él és előbb-utóbb igényt tart a skalpunkra.

— Legjobb lesz tovább menni, Bennie.

— Igen — mondta a megskalpozott. — Ha a Peace folyón átjutunk, többé nincs mitől tartanunk.

Ott már a Tányér-Koponyák birodalma kezdődik és a Nagy Fejüek nem léphetik át a határt.

— Kik ezek a Tányér-Koponyák? — kérdezte Armando.

— Indiánusok, de nem annyira vadak és veszedelmesek, mint a Nagy Fejüek, sőt azt hiszem, ezek elég jó fogadtatásban fognak részesíteni. Előre, barátaim! . . .

A Rabszolgák Tavát hamar elhagyták és a Peace sem lehetett messze.

Dél felé, hosszú és szünet nélküli galopp után, a kis csapat megállt egy domb előtt, amelyiken furcsa, labdaalakú, majdnem két méter átmérővel bíró növények nőttek.

Észak felől hideg szél kezdett fujni, Bennie felállította a sátor, hogy mister Falconi, aki megint heves fájdalmakat érzett, nyugalomra hajthassa beteg fejét.

Tűzet gyújtottak és a kecskeszőlőhöz szalonnát sütöttek, igazi aranybányász módon. Étvágyban nem volt hiány és a reggeli gyorsan fogyott.

Éppen a pipájukat akarták meggyújtani, amikor kint a lovak nyugtalanul nyeríteni kezdtek.

Egyszerre nagy puffanással egy nehéz tömeg csapott a sátor falaihoz, amely megremegett és Bennie Backkal együtt hirtelen talpra ugrott.

— Ezer sárkánykígyótojás! Ki kopog? . . . — ordított Bennie.

— Nézzük csak! talán valami pénzmaökök szeretne bejönni? — dühöngött Back.

A két cow-boy gyorsan kisietett, Armando és a megskalpozott követték őket.

Különös, nem mindennapi látvány tárult szemük elé.

A dombról, összevissza táncolva, gurulva és ugrálva, ezer és ezerszámra közeledtek a labdaszerű növények, amiket előbb láttak a dombtetőn.

Ezek a nagy golyók, a széltől hajtvá, bukfencezve, pokoli vágtatásban közeledtek.

Egyike a legnagyobbaknak most a sátonak esett és a földre rántotta azt.

— Gyorsan lefeküdni! — kiáltott Bennie.

A négy ember a földre esett és a lovak követték őket.

A táncoló labdák hat-hét méteres ugrásokban repültek tovább.

Mint az orkán repültek el a lovak felett, megsebesítve a szegény állatokat. Átugráltak az embereken, összevissza ütügetve őket.

Mikor végre-valahára felkelhettek, látták, amint a különös növények tovább táncoltak és lassanként elvesztek a távolban elterülő kis erdőben.

— Szentséges úristen! — szólalt meg Bennie, aki megszakadásig nevetett, és alig bírt magához térni. — Ezek a csinos táncosok még bajt hozhattak volna ránk!...

— A szél rázta le őket a szárukról? — kérdezte Armando.

— Igen, fiatal ember. Vagy talán egy hirtelen jött hideg fagyasztotta meg a szárazakat, amik nagyon gyöngék és a golyóknak nem volt nehéz leválniuk.

— Valóságos lavina volt.

— Bizony jó, hogy nem tartott sokáig, mert már sok szerencsétlenségről hallottam, amiket ezek okoztak.

Harc a szárnyasok ellen.

Miután egymás után hagyták el az erdőkkel borított kis dombokat, a kis csapat másnap este a Peace folyó partjára érkezett. Ez egyike Columbia legnagyobb folyóinak és a Szirtes Hegységből, két forrásból ered. Hosszú és fáradalmas útja az Athabasca földjén viszi keresztül, amíg beleszakad a hasonló nevű folyóba.

A víz még nem volt magas, mert a hegyen még nem olvadt fel egészen a hó. Könnyen találtak átjárót és nemsokára a folyó túlsó partján voltak. Egy tölgy- és fenyőerdő terpeszkedett előttük.

Miután már a Fekete Lábak és Lapos Koponyák vadászterületén voltak, elhatározták, hogy mister Falconi érdekében pár napig tartó pihenőt fognak tartani. Az utóbbinak ugyanis még mindig erősen sajgott a feje. Azonkívül az eleségük is fogytán volt és ideje volt újabb vadászatot rendezni.

Alig fejezték be a vacsorát, az öreg cow-boy jelt adott Armando-nak, hogy vegye puskáját és kövesse.

— A hold gyönyörűen süt — mondta neki — és már hallom a tetraonikat. Ezen az éjjelen alighanem hangos összejövetelet fognak tartani, sok szónok lesz és valószínűleg a harci táncot is eljéjtik.

— Ezek a tetraonik is indiánusok? — kérdezte a mindenre kíváncsi Armando.

— Igen, de szárnyuk is van! — nevetett Bennis.

— Ezek madarak, Armando — mondta a megskalpozott.

— Hogyan? . . . madarak, akik összejöveteleket tartanak és szónokolnak? . . . Egyik csodálkozásból a másikba esem.

— Gyere utánam, majd meglátod őket.

Az erdő felől éles kiáltás hallatszott.

— Menjünk, mister Bennie, nagyon kíváncsi vagyok.

— Jó vacsorát is szerzünk. A tetraoninak kitűnő a húsa.

Miután Back és a megskalpozott megigérték, hogy vigyázni fognak, Armando és Bennie fogták puskáikat és elindultak az erdő felé, a hangok irányában. Vigyázva haladtak előre és egy félóra múlva erdős domb tetejébe értek, ahonnan egész közelről hal'ották a tetraonik kiáltozásait.

— Vigyázz és ne csinálj nagy lármát — suttogta Bennie. — Itt kell lenni a tanácskozhelynek.

Tovább mentek a tölgy- és ecetfák között, végre Bennie megállt és hirtelen megszólalt:

— Itt vagyunk.

Armando előre szaladt és egy szabad térséget pillantott meg, amely nagyon szép, két láb magas madarakkal volt megtelve. A tolluk narancsszínűen játszott és valami nagyon különös vett észre rajtuk; tudniillik nem kettő, hanem négy szárnyuk volt, kettő a szokott helyen és kettő, kisebb, fent a nyaknál.

— Úgy-e szépek? — mondta Bennie.

— Igazán — felelt Armando. — És legalább kétszázan vannak.

A tetraoni-k körben felálltak és a vad lármát a legnagyobb

csend követte. Valószínűleg az elnök nem akarta, hogy a hold-sugaras éjben tartott ülést lármásan nyissák meg.

Egy gyönyörű kakas, több mint két méter, furcsa ünneplésséggel és büszke tartással besétált a körbe és komolyan nézett először le a földre és azután fel a holdra. Végre egészen a közepére ment a körnek és a csőre alatti zacskót felfujva és egészen neki-vörösödvé, elkezdett hangosan csattogni és kotkodácsolni. Némelykor nevetés-szerű hangokban tört ki, amiket egy részeg néger is megirigyelhetett volna.

A gyülekezet ájtatos figyelemmel hallgatta végig, egy hang sem hallatszott. Néha egy figyelmes hallgató helyeslőleg bólintott a fejével.

— Mulatságos jelenet — mormogta Armando, Bennie felé fordulva. — Vajjon miről beszélhet ez a nagy szónok ? . . .

— Talán a csőrének a sárga színét vagy a tollának a szépségét dicséri.

— Vagy a husának a jóságát, mert tudja, hogy mi is itt vagyunk.

— Lehet — nevetett Bennie.

Mikor készen volt a beszédjével, egy másik szónok lépett fel, azután ismét egy másik, mindegyik kitűnő hanggal.

Mikor a szónokok végeztek, elmentek egymás előtt és a fejüket hajtogatták, mintha köszönteni akarták volna egymást.

— Mit fognak most csinálni ? — kérdezte Armando.

— Most a harci tánc következik — felelt Bennie.

— Ezt is végignézzük ?

— Igen fiatal ember, sőt később magunk is részt veszünk benne.

A madarak most szétszéledtek és két-három méter magas ugrásokba fogtak.

Bennie csak ezt várta. Letört két faágat és az egyiket Armandonak adta, a táncoló madarak közé vetette magát és kímélet nélkül csapkodott jobbra-balra. Armando pedig híven követte.

A madarak ijedten menekültek, és a füves gyűlésterembe nem maradt csak tíz-tizenkét agyonütött társuk.

Ezeket Bennie és társa gyorsan összeszedték.

— Mondhatom neked, kitűnő ízük van — jegyezte meg Bennie — a városokban is jól megfizetik őket.

— Ezeket is ? — kiáltott fel Armando, hirtelen hátraugorva.

— Mi az ?

— Vigyázz! . . .

— Ördög és pokol! . . . — ordított Bennie szintén hátrálva.
— Armando a puskát!

A bokor mögül egy csapat medve tört elő, amely állt: egy nagy hímről, egy nőstényről és két medvekölökből.

Bennie és Armando összeszedve a zsákmányukat, a puskaikhoz rohantak és védelemre készültek.

A négy medve azonban egyáltalában nem sietett a vadászokkal megismerkedni.

— Talán félnek tőlünk! — mondta Armando.

— Ne bízzál bennük, fiatal ember. Nem kell soká várunk a hím látogatását.

— Itt vannak a jó puskaik.

— Ezek sok puskaport elbírnak. Mondhatom, hogy kellemetlen találkozás.

— Mit akarsz velük csinálni?

— Egyelőre várunk.

— Az ördögbe is! . . . Tyúkok ellen mentünk és a sátán egyszerre négy medvét hoz elénk! . . .

— Mozdul! . . . Vigyázz, fiatal ember.

A hímmedve morogni kezdett és egypár lépést tett előre, aztán megállt és visszanezett a nőstényre.

Hirtelen dühösen megmozdult és elkezdett a síkságon keresztülvágtatni. Éppen a bokor felé törtetett, amelyikben a két vadász rejtőzködött.

Már csak tizenkét lépésnyire volt és nyitott szájával, amelyben félelmesen ragyogtak nagy fogai, igazán hátborzongató látvány volt.

— Ne lőjj még — kiáltott Bennie.

A figyelmeztetés későn jött. A fiatal ember, mikor látta, hogy a nőstény is közeledik feléjük, felemelte puskáját és lőtt.

Mikor a füst eloszlott, a vadászok rémülettel látták a nagy medvét tőlük egy pár lépésnyire a két lábán állni. A nőstény elesett, de már felemelkedőben volt.

Nem volt már idejük, hogy a puskaikat újra megtöltsék, fogták tehát magukat és gyorsan felmásztak a legközelebbi tölgyfára.

Szerencsétlenségükre, amint egyik ágról a másikra ugrottak, elejtették a puskaikat, amelyek nagyott koppanva leestek a fűre.

Bennie felkiáltott, de már késő volt.

A medve valóságos dührohamot kapott, mikor a prédáját eltűnni látta. Hatalmas talpaival mérgesen ütötte a fatörzset.

A nőstény, úgylátszott, megsebesült, mert az egyik talpát folyton nyalogatta és vér csorgott belőle.

— Szépen vagyunk — mondta Bennie búsan. Fegyver nélkül, két ilyen bestia társaságában.

— Csak vadászkések vannak nálunk, ami most semmit sem ér.

A medve ugrásokkal akarta őket megközelíteni. Bennie és Armando erősen tartották magukat a vastag faágon, minden pillanatban készen, hogy szükség esetén még feljebb menjenek.

A bestia, miután egy pár hiábavaló bukfencet vetett, belátta, hogy minden erőlködése hasztalan és hátrább vonult.

A nőstény követte, és melléje guggolt a cserjés szélére, a fiatal medvebocok pedig mindent, ami fárasztó, szülőikre bízva, vidáman játszottak körülöttük.

— Ezek most megszálltak bennünket — mondta Bennie.

— Látom — felelt Armando.

— Nem fognak elmenni hajnal előtt?

— Kevés remény van hozzá.

— De talán csak nem maradnak itt egy egész hétig? Az éhség majd kényszeríteni fogja őket, hogy innen elvonuljanak.

— Nem hiszem; fel fogják egymást váltani.

— Back és a nagybátyám segítségünkre fognak jönni.

— Remélem, Armando. Ha látják, hogy nem jövünk vissza, majd gondolják, hogy valami baj történt velünk.

— Messze vagyunk a táborunktól?

— Legalább négy mértföldnyire.

— Nincs nálad valami kötél?

— Azt hiszem van. Minek?

— Talán csináljunk horgot és húzzuk fel vele a puskánkat.

— Nem rossz gondolat.

A cow-boy, aki már megelégelte a mulatságot, gyorsan hozzáfogott a horogkészítéshez. Le akarta eresztetni, de akkor látta, hogy a faágak egészen elfödik a puskákat.

— Ej! — mormogta mérgesen. Ez elveszett idő volt. Back ügyes lasso-vető, de itt ő sem érne célt.

— Nem ér semmit — mondta még egyszer dühösen.

— Miért nem? . . . mondd csak, mister Bennie, erős a köteled?

— Mindenesetre.

— Akkor meg lehet próbálni.

— Mit, Armando ?

— Én a kötélén le fogok ereszkedni és legalább az egyik puskát felhozom. Te tartod a kötél másik végét.

— Megbolondultál ? ... És a medvék ?

— Ha megmozdulnak, egyet rántasz a kötélén és én jólrosszul igyekszem visszajutni a fára.

— Csodálom a bátorságodat, fiatal ember, de attól félek, hogy túlságosan nagy veszélynek teszed ki magad, anélkül, hogy elérnél valamit.

— Egész éjjel itt akarsz maradni ! ... Kell valamit tennünk. Ki tudhatja, mikor jönnek a barátaink.

— Legyen — mondta Bennie rövid gondolkodás után. De figyelmeztetlek, hogy ha valami baj történik, én is leugrom a fáról a késemmel együtt.

— Az már egészen a te dolgod.

Bennie a kötél egyik végét a fához kötötte, a másikat pedig le hagyta esni. A fiatal ember megnézte a távolságot, ami a fegyverektől elválasztotta, aztán megfogta a kötelet és elkezdett lefelé mászni.

Már csak két méternyire volt a földtől, amikor felhangzott Bennie kiáltozása :

— Vissza ! ... Vissza ! ... gyorsan ! ...

A kötél is megmozdult, hogy felrántsa a fiatal embert.

A medve, amely aludni látszott, hogy a két ostrom alá fogottat tévedésbe ejtse, mikor észrevette a fiatal ember leszálását, hirtelen felállt és dühösen ugrott a fa felé, a nőstény utána.

— Fogd meg azt az ágot — ordított Bennie.

Armando nem vesztette el a fejét. A legközelebbi ágon felhúzta magát és maga alá fogta a lábait.

De akkor a medve már ott volt és nagy talpával megfogta az egyik lábát.

— Bennie ! — ordított a szerencsétlen és érezte, amint huzzák lefelé.

A cow-boy nem volt rest. Letört egy nagy faágat, lejjebb szállt a fáról és két-három-négyszer hatalmas csapásokat mért a medve orrára, kényszerítve a bestiát, hogy a zsákmányát eressze el.

— Megsebesültél barátom ? — kérdezte a fiatal embert, mikor megint fenn volt mellette.

— Nem — felelt Armando, de nagyon sápadt volt. — A csizmám vastag bőre ellenállt a karmoknak.

— Egy perc hiányzott csak és a bestia széttépett volna!... Én sohasem félek, de megvallom, a vér megfagyott ereimben.

— Köszönöm, mister Bennie, a gyors segítségedet.

— Te köszönöd? ... Egy puska miatt kockára tetted az életedet és te köszönöd! Én mondom neked, egyike vagy a legbátrabb embereknek. Ah, ezek az olaszok!...

A medve visszatelepedett előbbi helyére és a szemeit nem vette le a tölgyfáról. Néha felemelkedett és odajött, körülszaglászva a fát, aztán megint visszament és újból kezdte az őrködést.

Az órák multak és a helyzet nem változott. Már Armando is türelmetlenkedni kezdett a cseppet sem mulatságos kalandjuk miatt.

Bennie nagyon nyugtalan volt.

— Mi történhetett a táborunkban? — törte a fejét. Már tizenkét órája vagyunk itten és még mindig semmi nyomuk.

— Talán másfelé keresnek bennünket?

— De hiszen hallhatták tegnap este a lövésünket!

— Hátha az indiánusok támadták meg őket?

— A Lapos Koponyák mindig jóban voltak a fehérekkel és nem támadják meg őket.

— Vagy állatok törtek rájuk?

— Akkor lőttek volna és azt meghallottuk volna.

— Nagyon nyugtalan vagy?

— Nagyon, mondhatom, Armando.

— És ezek a medvék nem mozdulnak.

— De igen, nézd, a nőstény most bemegy az erdő felé és a kicsinyek utána.

— Talán reggelizni mennek. Minket is meghívhatnának!

— Edd meg a csizmáidat, ha éhes vagy.

— Mister Bennie!...

— Nos?

— A nőstény egészen eltűnt.

— A sátán vitte magával.

— Ne ugorjunk le mégis?

— Nem látod a medvét? csak ezt várja.

— Ejha!

Az erdőben egy lövés csattant el.

A medve, mikor meghallotta, talpra ugrott és dühös bögésre fakadt.

— Ők azok!... kiáltott Armando és le akart ugroni.

— Várj még — tartotta vissza Bennie.

Egy második lövés hangzott el, amelyet vad bögés kísért.

— A nőstény megsebesült! — kiáltott fel Bennie.

A nagy medve, mikor párjának az ordítását meghallotta, nem törődött többet a vadászokkal, és befelé rohant az erdőbe.

— Mehetünk — mondta Bennie.

Gyönyörű ugrással lent voltak a földön. A puskájukat megkapni és gyors futásnak indulni egy pillanat műve volt.

Átszaladtak a mezőn és összeszedték a tetraoni-kat, amiket medvék nagylelkűen otthagytak.

Nagyon kellemetlenül voltak meglepetve, amikor barátjaik helyett a medvét látták visszatérni.

A nagy medve tajtékozott a dühtől, mert azt hitte, hogy ez a két ember ölte meg a párját és bosszúra készült.

— Enyém az első lövés — kiáltott Armando, felemelve puskáját.

— Enyém a második — mondta Bennie.

A medve húsz lépésnyire tőlük felemelkedett a hátsó lábára.

Armand előre lépett és tüzelt.

A bestia mellébe találva, megfordult maga körül, azután óriási erőfeszítéssel újra feléjük tartott.

A cow-boy golyójával egyetemben szörnyű bögés hangzott fel. A fenevad megint mellén találva, elesett és maga körül rugkapálva újra felállni próbált, de hasztalanul.

— Pihenjen békében. Most keressük fel a barátjainkat.

Behatoltak az erdőbe, ahol vérnyomok voltak a földön.

— Itt eshetett el a medve — mondta Bennie.

— És még mindig nem látunk semmit — felelt Armando.

— Hm!

— Mit látsz megint?

— Nézd azt a betullia-bokrot.

— A két medvebocs?

— És a kimult anyjok.

— Nézd meg jól!... A kis bestiák az anyjuk sebeiből isszák a vért!...

— Rettenetes!...

— Csodálkozol rajta?... Ezer ördög! Hol lehetnek Back és a nagybátyád?

A cow-boy négy ugrással a medvebocsoknál termett, melvek szétszaladtak és körülnézett a bokorban, de semmit sem látott.

— Elmentek volna már? — csodálkozott.

— Meghallották volna a lövéseket, Bennie.

— Talán más valaki volt!...

— Ki hagyta volna itt a zsákmányt?

— Igazad van.

— Adjunk jelt.

— Meg lehet kísérelni. Három kis puska lövés egymásután, ez a fehér pásztorok jele.

Felvette puskáját és rövid időközökben háromszor egymásután lőtt.

Alig hangzott el az utolsó, mikor a távolból, egymásután, szintén három lövést hallottak felcsendülni.

— Ez Back — jegyezte meg Bennie és arca felderült.

— Messze vannak.

— Legalább egy mértföldnyire.

— Akkor nem ők ölték meg a medvét.

— Közelebb kellene lenniök.

— Mi lett akkor a vadással?

— Nem tudom, de kezdek gyanakodni valakire.

— Ugyan kire?

— Várj csak egy kicsit.

Bennie a kimult medvéhez ment és figyelmesen megnézte.

A szegény bestia koponyája egy golyótól volt keresztülhasítva.

Bennie keresgélt köröskörül a fűben, és végre diadalkiáltás hagyta el ajkait.

— Idenézz!... — mondta a fiatal embernek.

— Egy kilőtt golyó?

— Winchesterből lőtték ki.

— Nos és mit jelent ez?

Azt jelenti, hogy a golyó indiánustól jön és az az érzésem mondja, hogy ehhez a dologhoz a Vörös Kéz-nek van valami köze.

— Megint itt volna?

— Siessünk, Armando, szeretném már látni a barátainkat.

Megint a Vörös Kéz.

Egy félóra mulva Armando és Bennie találkoztak Backkal és a megskalpозottal.

Ezek, társaikat várva, egész éjjel fent voltak, azután nyugtalankodni kezdtek és mikor egy lövést hallottak, sietve elindultak a keresésükre.

Az utasok elhatározták, hogy nem maradnak tovább azon a helyen, amit a Vörös Kéz jelenléte veszélyessé tett rájuk nézve.

A táborukhoz érve, ízletes reggelit készítettek a tetraonikból, amit sietve elköltöttek és mindjárt útnak indultak.

Reggel tíz óra volt, mikor lovaikat felnyergelték és a Szirtes Hegység oldalát követve, megindultak.

A dombos vidéket elhagyták és megint mezőkre jutottak, amelyek alig hogy egy kevéssé hullámosak voltak.

A füvet patakok szántották keresztül, a napsugárban csillogva ezek mind a Peace felé siettek.

Hallgatagon lovagoltak egymás mellett; hirtelen Bennie megállította a lovát.

— Barátaim, ott van egy kis erdő, amelyikben nagyszerű édes italt mérnek.

— Talán cukrosvíz-forrás? — tréfálkozott Armando.

— Még annál is jobb — felelt a nagybátyja, az erdő felé tekintve. Ott egész kis vagyon van elraktározva.

A lovakat megsarkantyúzták és csakhamar az erdő szélén voltak.

Leszálltak és együtt indultak el a nagy fák felé, amelyeknek vörösösen csillogó volt a száruk.

— Itt vannak az édes vizek? — kérdezte Armando.

— Várj egy kicsit még — nevetett Bennie.

— Merre található?

— Itt bent van a fák törzsében — felelt Bennie.

— Tréfálsz?

— Semmi esetre, erről a nagybátyád tanuskodhatik.

— Bennie igazat beszél — mondta a mexikói.

— Oh!... Igazán szeretném látni!...

— Először megcsinálom az edényeket, aztán meríthetünk a cukros vízből.

— Miféle edényeket? ... Csupa csoda történik itt körülöttem.

— Az indiánusoktól sok mindent lehet tanulni. Látod azt a betulliát?

A cow-boy odalépett a megjelölt fához, kivette kését és a fának kemény kérgéből hosszú csíkokat vágott ki. A kéreg könnyen hajlítható volt és Bennie tölcserét formált belőle.

— Látod, milyen egyszerű dolog — mondta — mialatt újabb kéregcsíkokat vágott le a fáról. Ezekből a betulliákból az indiánusok egész csolnakokat képesek csinálni maguknak, amiket bátran rá lehet eresztetni a legszélesebb folyókra.

— És mire jó az a tölcser?

— Óh, a kíváncsi! ... mindjárt megtudod.

Négy tölcser készen volt, a többi kéregdarabot félkörbe hajtotta és egy vöröskérgű fához lépett.

A késével egy V alakú vágást csinált rajta. A vágásba beleillesztette a félkör-formájú kérget és alája tette a tölcserét.

— Szerencsénk van — jegyezte meg. Tavaszkor az indiánusok cukorszüretet tartanak és nem sokat törődnek vele, hogy ami itt marad, kifolyik-e vagy sem. Nézz ide, Armando! ...

A tölcser gyorsan telt meg átlátszó folyadékkal.

Bennie a nála levő fapoharat megtöltötte vele és Armando-nak nyújtotta.

— Ne takarékoskodj vele, a mi itt marad, az úgyis kifolyik.

— Olyan mint a méz — mondta Armando, miután mohón itta ki az italt.

— Izlett?

— Nagyon jó dolog.

— Tudod mi a neve ennek a fának?

— Mi?

— Ecetfának hívják.

— Igazán különös. Azt hittem, hogy édesebb neve van.

— Valamikor nagyon sok volt ezen a vidéken és milliókat szereztek vele.

— Valóban — mondta mechanikus. Ezer és ezer hordó cukrot küldtek innen széjjel. Most már csak az indiánusok foglalkoznak vele,

— Minden fában van cukor, mister Bennie?

— Egy jó ecetfa husz liter cukrot ad.

— És nem árt a fának ez a lecsapolás?

— Nem, mert a következő években ép ennyit ad.

— Az indiánusoknak egészen jó keresetforrás.

— Gondold meg, hogy minden indiánus, a családjával együtt tavasszal nem kevesebb mint hatszáz font cukrot szed össze.

— És hogyan készítik el?

— Főni hagyják, aztán kihül és megkeményedik.

— Nekünk is fogyni kezd a cukrunk és a tea nem jó keserűen. Hadd dolgozzanak a fák és most menjünk reggelizni.

Visszamentek a táborba, ahol a mexikói már kész reggelivel várta őket. Jó étvággal fogyasztották el az utolsó tetraoni-t, azután kényelmesen végigheveredtek az árnyékos fűvön és pipázásba fogtak.

Armando, aki nem tudott sokáig nyugodtan maradni, a többiek pihenését arra használta fel, hogy az erdő felé ment, ahol dámszarvasok nyomait fedezte fel. Benniet meg akarta ajándékozni eggyel, lévén ezeknek az állatoknak kitűnő húsup.

Óvatosan haladt előre körülbelül fél mértföldnyire és már nem lehetett messze a folyótól, amikor egy bokor mögül egy árnyékot látott mozogni.

Felkapta a puskáját és lőtt.

Fájdalmas emberi kiáltás felelt a puskaropogásra, aztán egy alak látszott gyorsan eltűnni a fák között.

— Szent Sebestyén! — szólt a fiatal ember sápadtan. Úgy látszik, embert találtam. Talán valami vörösbőrű lehetett?

Behatolt a fák közé és egy fiatal fűzfa mellett egészen friss vérnyomokat látott.

— Egészen biztosan ember volt... — suttogta — talán egy sajnálatra méltó Lapos Koponya.

Egyszerre a fű között valami csillogó dolgot látott. Oda ment és felemelte. Egy toma-hawk volt, a menekülő ejtette ki futás közben.

— Tehát igaz — mondta búsan — azt hittem, hogy däm-vadra lövök és egy embert öltem meg.

Magához vette a toma-hawkot és nyugtalanul pillantgatva körül, viisszasietett társaihoz.

Fele úton egy dühös hang csendült fülébe.

— Ez Bennie — mondta csodálkozva.

A hang felé fordult és meglátta a cow-boy-t, aki valóságos dührohamban ugrált jobbra-balra az ecetfák között.

— Mister Bennie!... Mit csinálsz?... — kérdezte bámulva az ifju.

— Az áldóját! — ordított a cow-boy. Szeretném tudni, ki volt az a gazember, aki ezt csinálta.

— Mi történt?

— Szétronsolták a tölcseireimet, amik most már tele lennének.

— Ki lehetett az?

— Kicsoda, kicsoda?

— Talán valami állat?

— Igen kétlábú, Ez csakis ő lehetett.

— Vörös Kéz?

— Igen, ez a kutya még mindig a nyomunkban van — kiáltott Bennie mindig dühösebben — amíg meg nem fojtom, nem lesz béke.

— Tyüh, szent Sebestyén! Csak nem ő kapta a golyómat!

— Mit mondtál? — kapott oda hirtelen Bennie. — Lőttél valakire?

— Igen, mister Bennie. Abban a hitben, hogy dámszarvas van előttem, megsebesítettem egy indiánust, aki aztán elmenekült.

— Bizonyos, hogy indiánus volt?

— Add ide — mondta izgatottan a cow-boy.

— Ezer ördög — kiáltott Bennie, miután jól megnézte a nagy baltát.

— Ez Vörös Kéz toma-hawkja.

— Honnan gondolod?

— Nézd meg: itt a nyelén rajta van a vörös kéz.

— Akkor csakugyan ő volt!

— Ettől az embertől meg kell szabadulnunk akármilyen áron — tette hozzá Bennie. Másképpen nem felelek a hajzatunkért.

— Mit akarsz most? . . . Utána még?

— Hiábavaló időtöltés lenne. Egyelőre sietve útnak indulunk.

— És a cukor?

— Arról nehéz szívvel bár, de le kell mondanunk. Lóra, fiatal ember, hosszú galoppra számíthatsz.

Vadászat pézsmakörökre.

Délután három óra felé a kis csapat csakugyan elhagyta pihenőhelyét és elindult a Lapos Koponyák vadászterületén keresztül.

Ennek a nagy alföldnek nyugati részén a Szirtes Hegység huzódott és unalmas egyhanguságát vadcseresznyeerdők, vörös fűzfák és ecetfák szakították meg.

Megmívelt szántóföldek itt egyáltalában nem léteztek, mert az indiánusok lealázónak tartják a földművesmunkát. Inkább hét-számra vadásznak, semhogy egyetlenegy fűszálért is lehajolnának.

Már az is sok, ha az asszonyok nagy ritkán édes bogyókat szednek össze, amiket aztán uborkával összefőznek.

Embereink naplementéig megállás nélkül folytatták útjukat. A mezők és erdők gyorsan tűntek el mögöttük, anélkül, hogy emberrel vagy állati lénnel találkoztak volna.

Végre egy erdős szakadékhöz értek, amely két domb között terült el. A dombtetőt három-négyszáz láb magas gyönyörű szálbűszke pineák borították. Lepihentek és hozzáálltak a vacsorához, aztán pipáikat gyújtották meg. Mikor elkészültek, felállították a sátort és aludni tértek.

Pár órát pihentek nyugalmasan, talán eljutottak álmukban Alaszkába és marékkal szedték ott az aranyat.

Bennie, aki éberén, úgyszólván csak egyik szemével aludt, valami üvöltésfelére ébredt fel, amit a lovak nyerítése követett.

— Már megint farkasok! — dörmögte mérgesen. — Már régen nem szerenádoztak nekünk.

Levetette a takaróját és kinézett.

Teljesen sötét volt, a hold már eltűnt.

— Ez az éjjel éppen nekik való — dörmögte Bennie. Akár egy lovat is elvihetnének, anélkül, hogy észrevennénk.

A lovak mind idegesen felemelkedtek. Nyerítették és a gyeplőiket akarták széttépni.

— Ugyan mi történik itt? — aggodalmaskodott a cow-boy. A mi lovaink nem ijednek meg egy pár farkastól.

A szoros oldalán levő dombokat vizsgálta, de semmi különöset sem látott. A szorosból nem mert kimenni a mély homály miatt és visszament a sátorba, hogy takaróját maga köré vegye, mert kint erősen hűvösödött a levegő. Aztán megint kiment és a puskáját a térde közé fogva, leült egy kőre.

Mikor a lovak látták, hogy gazdájuk őrködni készül, kissé megnyugodtak.

A sátor mellett, amelynek vászonoldalai mint egy nagy kalitka halkan mozogtak a szélben, csöndesen ült Bennie és éber figyelemmel hallgatózott. Az éjszakai bestiák már a szoros

bejáratához közel voltak. A félénk és vad üvöltések nem egy helyben, hanem hol távolabb, hol közelebb, a legkülönbözőbb helyeken hangzottak fel.

— Vadászaton vannak — dörmögte Bennie, aki erősen figyelt.

Egyszerre az üvöltések mind a bejáratnál csoportosultak, mint hogyha a dühös sereg a szoros belsejében akart volna tovább kergetőzni.

Bennie, mikor hallotta, hogy már olyan közel vannak, felugrott.

Ebben a percben megszólalt mellette Armando.

— Mit jelent ez a lárma, mister Bennie? Mért örködöl itten? Megint valami veszélyes dolog van kilátásban?

— Ülj le mellém és vedd fel a takaródat, mert nagyon hideg van. Itt hamar meg lehet hűlni.

Armando engedelmeskedett és magával hozta puskáját.

— Farkaskoncert, úgy-e?

— Azt hiszem, vadászaton vannak — felelt Bennie.

— Valami nagy állatra vetették magukat?

— Lehet hogy pézsmáökorre fáj a foguk.

— Hallod? Milyen rémesen vonítanak!

Mintha egyszerre száz farkas vetette volna magát a dombon levő magas fák felé, szilajon vágatva keresztül a bokrokon.

Back és a mechanikus is felébredtek és meglepetten kifelé jöttek.

— Farkasok? — fordult mister Falconi Benniehez.

— Még nem tudom — felelt ez. Tartózkodjatok a tűz körül és tartsátok szemmel a lovakat.

— Vigyázzatok — kiáltott egyszerre Bennie.

Nagy fekete tömeg jött le futva a domboldalon. Kétségbeesett bőbdüléseket hallatott, utána mintegy tíz-tizenkét farkas vágatott vonítva.

— Micsoda szörnyeteg ez? — kérdezte Armando.

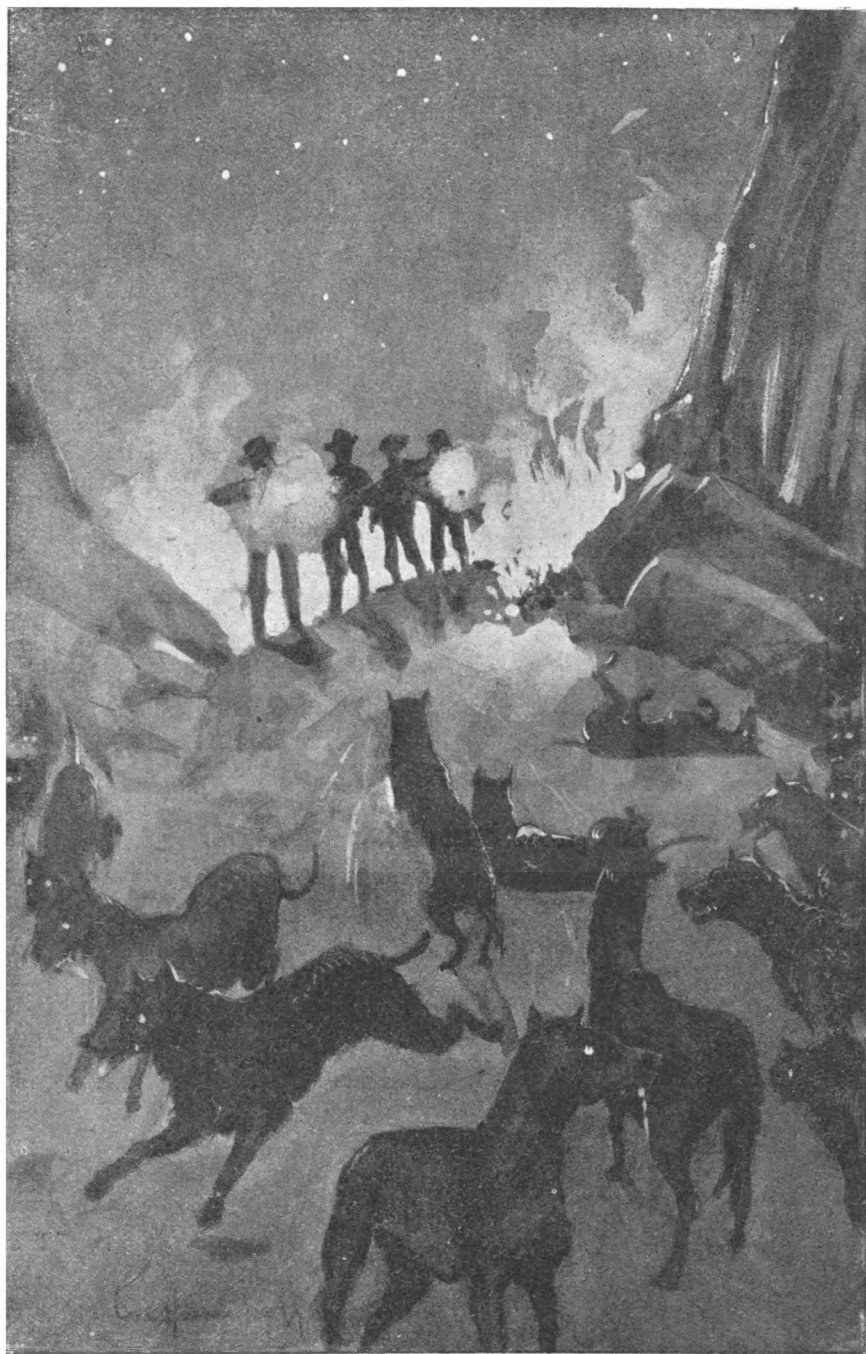
— Pézsmáökor — volt a felelet. Back, vigyázz a lovakra.

Armando és Bennie egyszerre felemelték puskáikat és lőttek.

A pézsmáökor még húsz lépést tett előre, aztán mozdulatlanul elterült a földön.

— Meghalt! — örvendezett Armando.

— Igen, de itt még vannak élők is elegen, — felelt Bennie, akik, úgy látszik, nem akarják elveszteni a zsákmányukat.

... egyszerre fölemelték puskáikat és lőttek.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Csakugyan, a farkasok, mikor üldözött áldozatukat elesni látták, kis távolságban összegyülekeztek és rémesen vonítottak.

— Csak nem fognak bennünket megtámadni — kérdezősködött Armando.

— Ha nem is támadnak meg, de kárpótolják magukat, és cserébe majd egy lovat visznek el tőlünk.

Bennie előre hajolt és figyelt. A távolban olyan zajt hallott, mintha valami folyó ütközött volna a körülötte levő sziklához.

— Hallod, Back? — szólt oda barátjának.

— Hallom — mondta a mexikói.

— Ez egy pézsmaökröcsapat.

— Magam is azt hiszem, Bennie.

— Most már értem ezt a rengeteg farkascordát, a nyomorultaknak sikerült a többitől elválasztani ezt az egy pézsmaökröt.

— Azt hiszed, hogy sokan lehetnek? — kérdezte a mechanikus.

— Százan vagy talán ezren is.

— És ide fognak jönni?

— Ez a szoros nagyon jó csapda.

— Hogy érted ezt?

— Úgy, hogy az indiánusok valószínűleg errefelé fogják őket terelni.

— Az indiánusok?

— Igen, mister Falconi.

— Hogy jönnek most ide indiánusok?

— Ahol pézsmaökrök vannak, onnan a vörösbőrűek sincsenek messze.

— Mi is vadászunk majd pézsmaökrökre, mister Bennie? — kérdezte Armando, aki már nem birt megmaradni a bőrében.

— Nem kívánom, hogy ezt a szép alkalmat elmulaszd, fiatal ember: de meg kell várnunk a hajnalt, aztán a farkasok is elzárják az útunkat.

Ezalatt a távoli zaj erősödött, úgy látszott, a pézsmaökröcsapat csakugyan közeledett a bejárás felé.

Reggeli három óra körül, az állatok üvöltései között, kintről egy lövés csattant el.

— Az indiánusok! — kiáltott Bennie.

— Sokan lesznek?

— Fogadni mernék, hogy az egész törzs kivonul. Nyeregbe, barátaim. Mi is kivesszük a részünket az ütközetből.

Mindnyáján lovaikra szökkentek és dacára annak, hogy a szorosban még félhomály volt, megindultak kifelé.

Az első lövést egy második követte, azután egy harmadik, végre egész sortüzelés ropogott odakint.

Már közel voltak a szoros végéhez, mikor kintről nagy dörömbölés hallatszott. Bennie visszafogta lovát.

— A pézsgaökrök jönnek — kiáltotta. — Meneküljetek.

A lovak ijedten hátráltak és össze-vissza kezdtek szaladgálni a szűk szorosban, fejükkel nekimentek a szikláknak és cserjéknek, mialatt kint már hallatszottak a közeledő állatok első lábdobogásai.

Bennie az egyik sziklában egy rést látott meg, amelyiken egészen fel lehetett mászni a szikla tetejére, ami elég magasán volt.

Megsarkantyúzta a lovát és pár perc alatt fent volt. A többiek utána. Mikor fent találkoztak, Bennie elkiáltotta magát:

— Hamar a földre és célozni!

Ledobták magukat és lövésre emelték puskáikat.

A Lapos Koponyák.

Az űzött állatok lökdösődve, bögve, ijedt rendetlenségben menekültek be a szorosba.

Ötszázán lehettek és kétségbeesett tolakodásban törtek előre.

Az első, mikor meglátta azt az utat, amin ép az előbb a lovasok mentek fel, egyenesen arrafelé tartott, anélkül, hogy a rajta levőket észrevette volna.

Bennie előre ugrott.

— Lőni, mert különben elvesztünk!

Back, a mechanikus és Armando célbavették az állatot. A három lövés egyszerre dördült el.

Az óriási ökör nem állt meg, hanem annál dühösebben törtetett felfelé.

Szerencsére Bennie még nem lőtte ki golyóját. Zergekönnyűséggel egy szikla csúcsára ugrott és hirtelen tüzelt.

A hatás bámulatos volt. Az ökör, az egyik szemében találva, rettentő bögéssel az első lábaira ereszkedett, aztán lassan elkezdett gurulni, a súlyával agyonnyomva egy kis szegény borjut, amelyik védelmet keresve menekült egy bokor mellé.

— Szép volt! — ujjongott Armando.

Bennie, Armando és a többiek újra kezdték a tüzelést. Ebben a percben a szoros bejáratánál megjelent harminc negyven lovas.

— Itt vannak — kiabált Bennie — most ne lőjjetek, mert megsebesíthetnétek valakit.

A vörösbőrű vadászok közül némelyen, mikor a szikla csúcsán meglátták az ott kuporgó kis csapatot, a karjukat mozgatva kiáltásokkal üdvözölték őket. Aztán a pézsmaökökre vetették magukat, szörnyű mézszárlást kezdve közöttük.

Egy indiánus törzsfőnök, fekete lovon és az övében elég sok skalppal, közeledett hozzájuk és egy pézsmaökörnek a kivágott nyelvét nyújtotta barátságának jeléül Bennie felé.

A cow-boy elfogadta az ajándékot mint előleget az elszívandó békepipa nevében.

— Köszönöm, Égett Bőr — mondta Bennie.

— A pézsmaökör húsa lent vár benneteket a sátramban — felelt a Sackem.

— És mi szívesen elfogadjuk meghívásodat, adta vissza Bennie.

— A wig-wamjaink nincsenek messze innen — folytatta az indiánusfőnök.

— A fehér arcok külön sátort kapnak és a legnagyobb vendégszeretetet élvezik nálam, mint szívesen látott és kedvelt barátaim.

— Majd meglátjuk, fejedelem — felelt Bennie. Már máskor is élvezték a Lapos Koponyák vendégszeretetét és nem bántuk meg.

A Sackem intett kezével és visszament a többi indiánushoz. Ezek avval voltak elfoglalva, hogy bámulatosan ügyes kézzel szétszedjék a megölt állatokat. Ez a tudomány nagyon fontos az indiánusoknál, akik azt mondják, hogy egy ügyetlen ember éhen halhat az általa lelőtt pézsmaökör mellett. Ebben a munkában az indiánusok mesterek.

Kitűnően élesített késeikkel úgy szedik le az állatról a bőrt, hogy az egészen sértetlen maradjon. Aztán a hatalmas vállakba süllyeszti a kést, nagy szeletekben vágva le a hátrészeket. Aztán bámulatos ügyességgel szétfeszítik a bordákat és kiszedik a beleket, amelyeket rögtön félredobnak.

Végre baltával vágják a töméntelen húst.

Bennie, Armando és a többiek kíváncsian nézték a véres jelenetet.

— Micsoda fürgeség! — csodálkozott Armando. — A mi mérszárosaink kismiskák hozzájuk képest.

— Mondd csak, mister Bennie — fordult Armando hirtelen a cow-boyhoz — mért hívják ezeket Lapos Koponyáknak? ... Nem tudom megtalálni az okát, mert a tollazatuk mindent eltakar.

— Pedig a koponyájuk valóban lapos, minden tréfától eltekintve, fiatal barátom.

— És mi az oka ennek?

— Ezt egy gyerekkori torturával érik el.

— Olyanféleképpen csinálják, mint a kínaiak a kis lányok lábaival? — vetette közbe a megskalpozott.

— Hasonló módon, uram. Mikor a kicsi indiánus gyerek megszületik, az anyjának nincs sürgősebb dolga, mint fakéregből egy lapot kötni a homlokára szegénykének, amit kötelekkel csavar körül és az egész dolgot csak egy év múlva veszi le.

— Valóságos kinszenvedés lehet a gyerekeknek.

— Határozottan — felelt Bennie. Én láttam ilyen kis összekötözött indiánus fejeket és az arcuk örökös fájdalmat fejezett ki. A szemük szüntelenül könnyezett és a szájuk ki volt cserepesedve és egészen eltorzulva. Az indiánusok azt mondják, hogy ezek a fájdalmak egészen kicsinyek, de én ezt nem hiszem.

— És mért éktelenítik el magukat ilyenformán?

— Részint azért, mert így szebbeknek képzelik magukat, részint, hogy a fajuk felismerhető és megkülönböztethető legyen.

— Sokan vannak?

— Még vannak elegenden, nemcsak itt, de Vancouver közelében is, sőt az Egyesült-Államokban, Washington területén is.

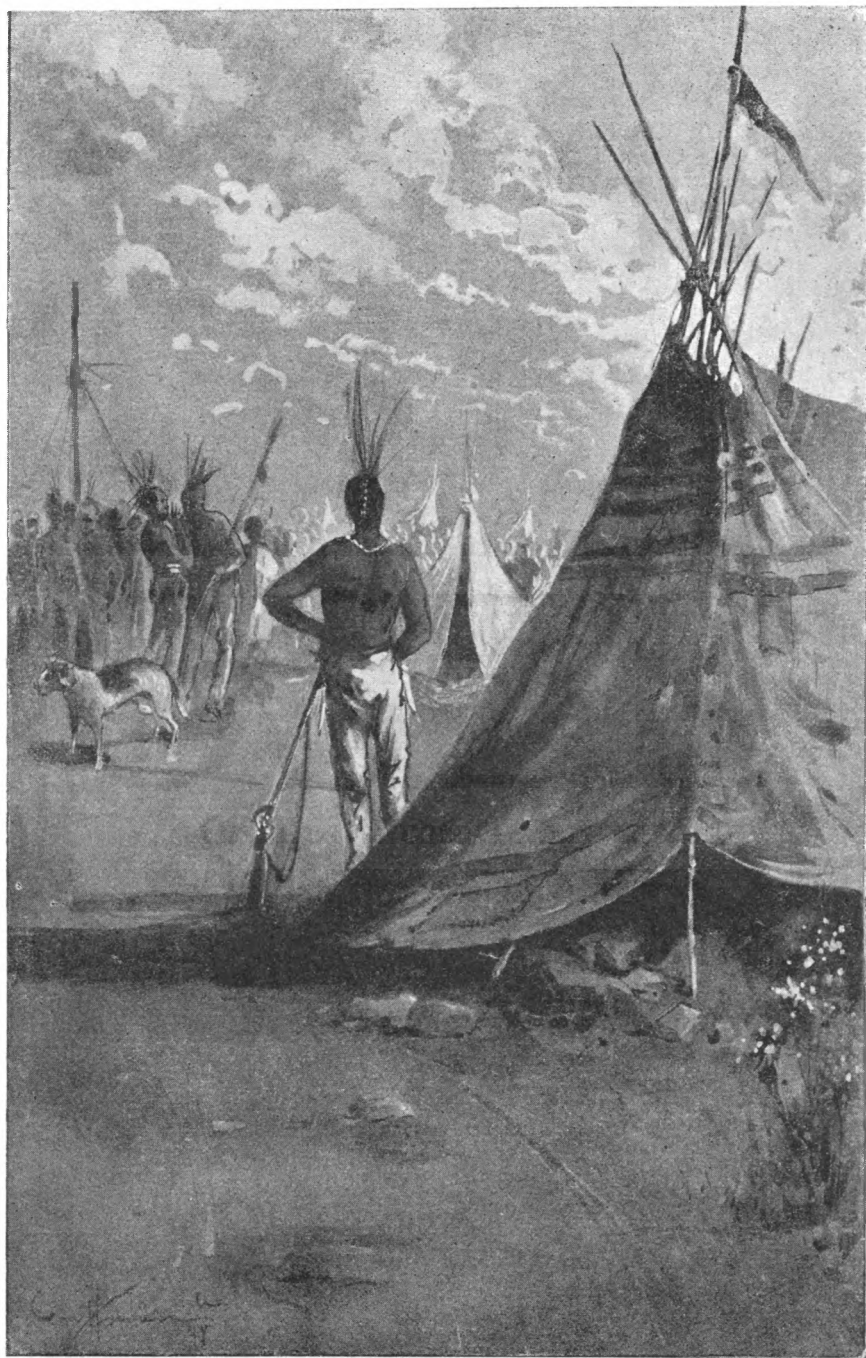
— Szóval nem igaz, hogy a vörösbőrűek rohamosan kihalnak — beszélj tovább Armando.

A britt gyarmatokon még vannak elegenden, de az Egyesült-Államokban rohamosan fogynak.

— Úgy van — tette hozzá mister Falconi. 1866-ban a népszámlálás alkalmával még háromszázhatyzer indiánus volt az Egyesült-Államok területén, 1870-ben már csak kétszáznyolcvanhatezer, és ma már nehezen, ha akad kétezer.

— Micsoda gyors pusztulás! — mondta Armando.

— Így van az, kedves Armando, a mi törzsünk az indiánu-

A Lapos Kőponyák tábora völgyben feküdt.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

soknak nem volt hasznára. Hol vannak ma már a Delawarok, a Mohikánok, a Seminolik! . . . Sokan már nem is tudják, hogy valaha léteztek.

— Azt hiszem, ők maguk az okai — jegyezte meg Bennie.

— Nem mondom, hogy nem. Ha meg tudtak volna hajolni, ha le tudtak volna mondani az örökös vadászataikról, talán nem fogytak volna el olyan rohamosan.

Csakugyan, vannak indiánus törzsek, amelyek megtanulták a földművelést és ezek szépen virágzanak. Itt vannak például a Lesinaiak, ezek egész termékeny kis köztársaságot képeznek.

— Voltak filantropusok — kezdte újból Bennie — akik egyesíteni akarták a szétszedett törzseket, de egészen csődöt mondtak. A vörösbőrűek senkinek sem akarták magukat alávetni. — Úgy akarunk meghalni, ahogy születünk, szabadon — mondták. Hallani sem akartak hűbérességről.

Ebben a percben megjelent Égett Bőr és félbeszakította a beszélgetésüket.

— A fehér arcok kövessenek — mondta. — A munkánkat elvégeztük és az asszonyok égő tüzek mellett várnak bennünket.

— Menjünk — mondta Bennie és felkelt. Remélem, jó ebédet fogunk kapni.

A távolban már hallatszottak az asszonyok kiáltásai, gyerekvisítások és kutyaugatások jelezték, hogy az indián tábor nem lehet messze.

A Sackem vezetése mellett az egész, zsákmánnyal jól megpakott csapat elhagyta a szorost és áthaladt a réten, amelyen számos forrás csörgedezett. Végre a vörösbőrűek vezére Bennie felé fordult és egy kézmozdulattal azt mondta:

— Itt vagyunk.

Egy előre nem látott veszedelem.

A Lapos Koponyák tábora egy völgyben feküdt, amely óriási sötét árnyékot vető pineáktól volt körülvéve. Körülbelül száz kúpalakú wigwamból állott, amelyek pézsmabőrökkel voltak leterítve.

Mikor a wigwamok népe vezérét a két idegennel megérkezni látta, és észrevette a rengeteg vadászzsákmányt, diadalujjongásokban tört ki.

A Sackem leszállt lováról és sátorához vezette a fehér embereket. A sátor előtt nagy tűz égett, amelyen már sercegeve sütek a különböző húsfajták.

Leültek a tűz köré és a vezér vasból készült tányérokat osztatott ki a fehérek között. Aztán bőségesen kezdett osztani a pecsenyéből. Annyit rakott minden egyes tányérra, hogy egy normális nagyságú jól kiéhezett családnak is elég lett volna.

Az ételek mind nagyon jól voltak elkészítve és a fehér emberek is nagy kedvvel láttak hozzá.

Azután sült nyelv és kukorica-lisztből készült kalács következett, végre néhány üveg whisky is került elő.

Ebéd után körülment a calumet, jelezve az indiánusok és vendégeik örök barátságát.

A Sackem megszakadásig evett és fáradtan terült el a fűből készített fekhelyen.

— Hagyjuk emésztetni — mondta Bennie. Úgyis nemsokára újra fogja kezdeni.

— Hiszen csak most hagyta abba — mondta Armando csodálkozva.

— Amig húst látnak, addig nincs nyugtuk — mondta Bennie.

— És nem tesznek el belőle?

— Egy részt már előre félreraknak, és megszárnak, ebből lesz a »pemmikán«.

— De ezek a húshegyek, amiket itt látsz, mind el fognak tűnni.

Alighogy Bennie bevégezte szavait, a tábor másik oldalán egy sátorból mindenféle zavaros hangok hallatszottak.

— Táncolnak ott, vagy mi? — mondta Back.

— Ejha! — felelt Bennie. Hát nem látod ott a »mágust«?

— Csakugyan! tette közbe Armando — inkább medvének néztem.

— Valóban olyan — nevetett Bennie.

Egy hatalmas medvebőrben egy indiánus közeledett, az arcát fölülről félig eltakarta a medve feje, kígyókkal és állatfarkakkal felcícomázva. Utána tamburások és lármázó, ugráló asszonyok tolongtak.

— Valami haldokló lehet ott — mondta Bennie — ahhoz viszik a mágust.

— Tud ez az alak gyógyítani? — kérdezte Armando.

— Egészen biztos lehetsz benne, hogy három perc múlva meghal a szerencsétlen.

— Miért? — kérdezte a mechanikus.

— Mert ezeknek a gyógymódja egy egészséges embert is könnyen a másvilágra küld.

— Talán agyonverik őket?

— Majdnem, Armando. Minden ügyességük abban áll, hogy egy kis fehér követ tesznek be a haldokló vagy a beteg szájába és irgalmatlanul megdolgozzák az oldalbordáit. Aztán azt mondják, hogy az a kő volt a rossz szellem, amely meg akarta ölni a szerencsétlent.

— És ha az illető dacára a gyógykezelésnek meghal?

— Annál rosszabb rá nézve. A mágus nem hagyja magát megfogni, hanem ráfogja a szegény megboldogultra, hogy még más rossz szellemek is rejtőzködtek benne.

— És a haláluk után hisznek egy jobb életben? — kérdezte a mechanikus.

— Igen — felelt Bennie. A vitézek és bátrak, akik nem vették el a skalpjukat, a Nagy Szellem dúsgazdag mezőire kerülnek, ahol nagy mennyiségben vannak vadak, pézsmáökrök és mindenféle szárnyasok, a gyávák és rosszak ellenben kiaszott sivatagokon kénytelenek élni és éhséget, valamint szomjúságot tűrni.

Hosszú, nyomorúságos időkön át ki lesznek próbálva, aztán átváltoznak állatokká és végre ők is megpihenhetnek a jó Manitou mezőin.

— És a megskalpozottakat nem engedik ezekre a boldog mezőkre? — kérdezte Armando.

— Soha többé — felelt Bennie. A Nagy Szellem a legnagyobb megvetéssel sújtja az olyan indiánusokat, akik a földön elvesztették hajzatukat.

— Kedves nagybátyám — mondta Armando — a te számodra a vörsbőrűek paradicsoma örökre bezárult.

— Még szerencse, hogy fehér vagyok és semmi közöm Manitouhoz — nevetett a mechanikus.

Míg ők így tréfálkoztak, az indiánusok is leheveredtek és vidáman beszélgetve szívták pipáikat.

Mikor Bennie, Armando és a többi fehér ember látta, hogy az indiánusvezér mélyen horkol mellettük, felkerekedtek és bejárták a tábort. Egyes csoportoknál megálltak és kedélyesen elbeszélgettek a vörsbőrűekkel, egészen biztosan érezték magukat, tudták, hogy a vendégszeretetet senki sem meri megsérteni. Vol-

tak, akik valami maró itallal megkínálták őket és ők, nem akaráván megsérteni az illetőket, nagynehezen lenyelték azt.

Három óra felé a Sackem és az öregek felébredtek és egy nem nagyon magas karó köré gyülekeztek.

Nyolc tamburás már elkezdett valami csataindulót játszani, először lassan, aztán mindig gyorsabban.

— Ebből lesz az a híres kutyatánc? — kérdezte Armando Benniet.

— Igen — felelt amaz. Ez egy nagyon fontos tánc, mert a résztvevők örök hűséget és barátságot esküsznek egymásnak.

— És mit jelent a kutya?

— Nem a kutya a hűségnek a jelképe?

— Igazad van mister Bennie.

— Különben nekik is részük lesz a ceremóniában.

— Ők is táncolni fognak?

— Nem, az ő szerepük nem lesz valami irigylésre méltó — mondta Bennie mosolyogva. A szegény állatoknak jobb lenne, ha kimaradhatnának az egészből.

A Sackem intésére a harcosok most négy csapatba állottak fel, aztán elkezdtek sajtárságos, koreográfikus táncukat, a karó körül énekelve és ugранdozva.

Előre tódultak, majd megint mindnyájan visszahátráltak, fenyegették egymást, a fegyvereikkel egymásnak mentek és csodálatos ügyességgel kerülték ki a toma-hawk élet és a puska csövét.

A játék már kezdett átcsapni a valóságba, amit a Sackem éppen jókor megakadályozott, amennyiben jelt adott és a tamburások elhallgattak.

A katonákat whiskeyvel felfrisítették és aztán megfogtak egy kutyát és levágták. A mágus kivette a szívet és a karóra tűzte.

Az indiánusok újra körülugrálták a karót, amelyen még dobogott talán a szegény kutya szíve.

Hirtelen az egyik odarohant, lekaptá a szívet és leharapott belőle egy darabot. Aztán hátraugrott és vad örömmel nyelte le.

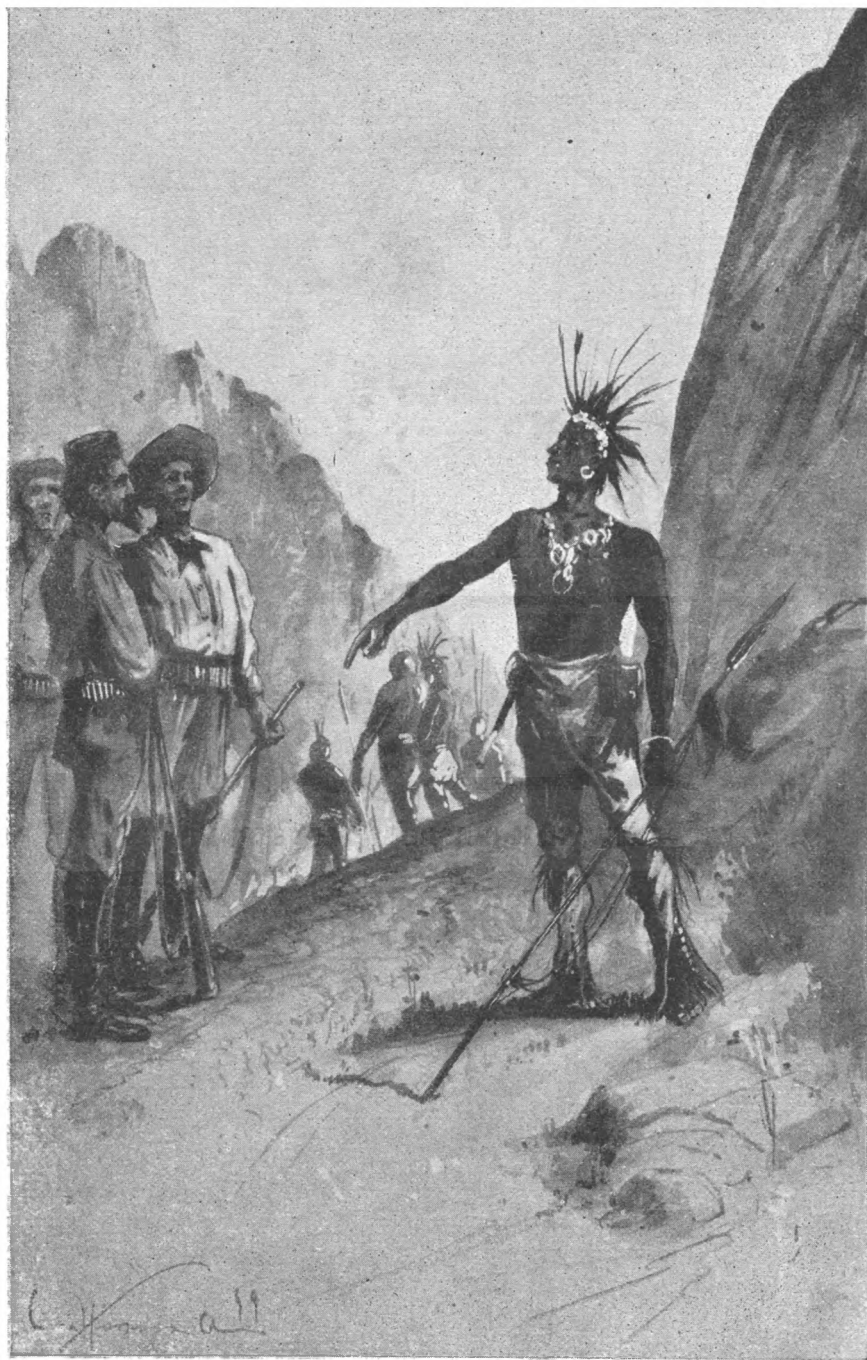
Egy másik is beleharapott, és így tovább mindnyájan, amíg semmi sem maradt.

— Pfuj — mondta Armando. Egy kutya szívet megenni!

— Vége van a táncnak? — kérdezte a mechanikus.

— Igen . . ., de hova lett a Sackem? . . .

— Talán visszament a pecsenyékhez — jegyezte meg Back. Neki az többet ér minden baráti fogadalomnál.

– Te hazudtál nekem!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

— Minket is meghívhatna — tette hozzá Bennie. Menjünk, nézzük meg, mit csinál.

Alighogy ezt kimondta, indiánusok vették őt körül és az egyik erős kézzel földhöz csapta.

— Hohó!... Mit jelent ez? — ordított Bennie mérgesen.

Tíz-tizenkét erős indiánus rávetette magát a többi fehér emberre, mielőtt még használni tudták volna fegyvereiket.

— Mi ez — kiáltott Bennie. Le a kezekkel, árulók!

— Mister Bennie — kiáltott Armando — el vagyunk árulva.

Erre az eseményre a táncot hirtelen abbahagyták a táncosok és a nézők körülvették a fehéreket és a tizenkét indiánust, aki lassót vetett a fehér emberekre.

A tizenkét indiánus, úgylátszik a Sackem parancsának engedelmeskedett, mert semmire sem felelve, keresztülvezették a négy foglyot a táboron. Bevezették őket a wigwamba és a függöny elé álltak örködni.

— Megbolondult a Sackem? — vette fel a szót Bennie. Mit jelenthet ez a durva támadás?

— Talán megsértettük valahogy? — tette hozzá a mechanikus.

— Az lehetetlen!

— Vagy talán ki akarnak rabolni! — folytatta Back.

— Ezt se hihetem — mondta Bennie. A vendégszeretet törvényeit nem szegik meg!...

— Vagy azt hiszik, hogy ellenséges szándékkal közeledünk hozzájuk?...

— Nem, Armando, ez sem lehet az oka, hanem... Ejnye az ördögbe is!...

— Mi az, Mister Bennie? — kérdezte Armando.

— Már kezdem sejteni.

— Beszélj! — faggatták a többiek.

— Ez a Vörös Kéz munkája!...

— Az a makacs indiánus?

— Igen, ő az, barátaim!... Azt hiszem, nem csalódom, ha csakis az ő kezét látom itten.

— Gondolod, hogy ilyen hamar utolért bennünket?

— Semmin sem csodálkoznám...

— És azt hiszed, hogy ő bősztette fel ellenünk a Sackemet.

— Meg vagyok róla győződve.

— És a Sackem olyan könnyen hitt volna neki?

— Ezer ördög! Most a kezembe kerülsz, Vörös Kéz!...

— Ah ! . . . Itt a Sackem.

A Lapos Koponyák vezére fellebbentette a függönyt és hét öregtől követve belépett.

Arca nagyon komor volt és a szemei fenyegetően ragyogtak. Leült Bennivel szemben, az öregek félkörben körülötte.

Egy darabig zord arckifejezésekkel nézte a foglyokat, aztán az öregekhez fordult.

— Testvéreim, ezek a fehér arcok elszívták velünk a kalumetet. De Égett Bőr csalatkozott bennük és ha ezt előre tudta volna, inkább százfelé törte volna az ezeréves pipát.

— Lassabban vezér — mondta Bennie. Először magyarázd meg nekünk, mi az, amit a szemünkre vethetsz. Egy negyedóra előtt még mindnyájan a vendégeid voltunk, mi az oka annak, hogy egyszerre így megváltoztál ? . . .

— Te hazudtál nekem — felelt a Sackem. A déli vidékekről egy ember jött hozzám, aki látott téged, a mi legnagyobb ellenségeinkkel barátkozni és kalumet-et szívní.

— Ah — kiáltott fel Bennie egészen nyugodtan — ezt mondta az illető ? Hallgassatok meg, és meg fogom nektek mutatni, mennyire megcsalt benneteket ez az ember, akit én ismerek és akit Vörös Kéznek hívnak.

Egy párbaj.

A méltósággal és egy kis gúnnyal kimondott szavak után a Sackem és az öregek intettek a fejükkal, ami azt jelentette, hogy beszélhet.

Csodálatba ejtette őket, hogy a fehér ember ismeri a délről jött indiánust, és ez máris az ő javára hangolta őket.

Bennie újra felvette a szót.

— Én és a társaim mint jóbarátok jöttünk hozzátok és elfogadtuk a meghívást, amit a Sackem felajánlott nekünk, mert tudtuk, hogy a Lapos Koponyák sohasem voltak ellenséges viszonyban a fehér vadászokkal. Igaz ez ? . . .

— Igen — felelték kórusban az indiánusok.

— A Vörös Kéz avval gyanúsít minket, hogy barátjai vagyunk a Fekete Lábaknak és elszívtuk velük a békepipát. Csodálkozom rajta, hogy az Égett Bőr és a tanácsadói hogyan tudták elhinni, hogy mi elfogadtuk volna a legnagyobb ellenségeink meghívását, ahelyett, hogy visszautasítottuk volna azt és igyekeztünk volna menekülni.

Történt már valaha, hogy egy fehér embernek, aki közéjük ment, meghagyták a skalpját? . . .

Nem, barátaim! . . . Titeket ez a bosszúálló indiánus félrevezetett és tudjátok meg, hogy ő már tizenöt nap óta követ minket, a Rabszolgák Tavától kezdve.

Mi délről valók vagyunk és sohasem voltunk a Fekete Lábak vadászterületén.

— Helyes — felelt az indiánusfőnök. Az én fehér barátom jól beszél és azt hiszem, igazat is mond, de szeretném tudni, mi tette az indiánus katonát ellenségévé.

— A Vörös Kéz az én foglyom volt.

Nézd meg vezér ezt a fehér arcot és ezt a fiatal embert: ők onnan jönnek, ahol a nap felkel, és észak felé igyekeznek.

Sohasem ismertek vörösbőrűeket, tehát nem is lehettek az ellenségeik: mégis, egy éjjel a Vörös Felhő harcosai rájuk támadtak megölték a bajtársaikat és elrabolták a lovaikat. Akarsz mutatványt látni a Nagy Fejek kegyetlenségéről? . . . Nézz ide!

Egy gyors mozdulattal lekapta a mechanikus fejről a puha sapkát és látni engedte a szegény koponya alig összehegedt sebeit.

— Láttad? . . . — mondta aztán.

— Nem hazudtál — felelt a Sackem. Ezt az embert megskalpozták, dacára annak, hogy a fehér emberek hatalmas anyja szigorúan megtiltotta a vörösbőrűeknek, hogy fiaikat kínozzák.

Én meg akartam szabadítani az ártatlanul szenvedő barátaimat és elkeseredett harcot vívtam értük. A barátommal együtt sikerült őket megszabadítani, de elvesztettük a ránk bízott állatokat.

— És a Vörös Kéz mért haragszik rátok?

— Megesküdött, hogy megszerzi a skalpomat, mert huszonegy órán keresztül a foglyom volt.

— Értem — felelt az indiánusfőnök.

— Elhiszed most, hogy a barátaid vagyunk?

— Igen és ezt már előbb sejtettem, mikor hallottam, hogy ismered a vörösbőrűt.

— Szabadon fogsz hát hagyni?

— Természetesen . . ., de mi lesz a Vörös Kézszel?

— Kergesd ki a táborodból.

— A törzse megbosszulná őt.

— És ez bánt téged? Sackem, a Vörös Kéz és én annyira gyűlöljük egymást, hogy egyikünknek okvetlen meg kell halnia.

— Mit akarsz Bennie? — szólt közbe a mechanikus.

— Hagyj engem beszélni, barátom. Ha ettől a fickótól nem szabadulunk meg, sohasem lesz biztonságban a skalpunk.

— De ő megölhet téged!...

— Óh ne félj attól!....

A Sackemhez fordult:

— Mondd meg a Vörös Kéznek, hogy párbajra hívom, a szabad mezőn, pisztolyra és tőrre.

— Bátor ember vagy — mondta az indiánus. Szeretem a bátorságot és azért ígérem neked, hogy bármi történjék, nem lesz semmi bántódásod, dacára annak, hogy szövetségesei vagyunk a Nagy Fejűeknek.

Az indiánus felállt és az öregektől kísérve gyorsan kisetett...

— Bennie — szólalt meg a mexikói, mikor egyedül maradtak. Érdemes az életedet kockára tenni?

— Ez az egyetlen mód, hogy megszabaduljunk tőle. Gondold meg, hogy az itteni törzsekkel szövetségben van az ő törzse és egy szép napon egy egész sereg támadhat meg bennünket és leszedheti a skalpunkat.

— Hallgass rám, Bennie. Az indiánusok engem skalpoztak meg és ezerszer több okom van a párbajra: engedj engem a Vörös Kéz ellen. Katona voltam Olaszországban és különbül tudok lőni, mint ez a népség itten.

— Nem, mister Falconi — felelt Bennie erős elhatározással. Te vagy az aranyásók feje és nem állhatsz ki evvel a gazemberrel.

Azonkívül én ismerem az indiánusok összes cselvetéseit és ez valamelyes előnyt ad nekem.

— Ebben igaza van — mondta Back.

— Csak hagyjatok engem cselekedni és meg fogjátok látni, hogy az én golyóm oda fog menni, ahova kell neki.

A nagylelkű vita nem akart véget érni, szerencsére a vörös-bőrűek vezére belépett.

— Velem fogsz jönni — mondta és mindnyájukról leszedte a kötelékeket.

— A Vörös Kéz várja a Nagy Vadászt.

Kint már várták a felnyergelt lovak és ötven indiánusból álló kíséret.

Hirtelen Bennie meglátta a Vörös Kézt, toma-hawkkal, késsel és puskával felfegyverkezve és egy szép fehér lovon ülve, amit alighanem a Sackemtől kapott.

Mikor meglátta halálos ellenségét, az indiánus szemei fel-lángoltak.

— Enyém lesz a skalpod — kiáltott bösz hangon.

A cow-boy vállat vont és nem tartotta érdemesnek felelni.

A Sackem intésére az egész csapat megindult és átvágtatott a völgyön, hogy kiérjen arra a mezőre, amelyiken a pészmaökröcsata ment végbe.

Ott már nagy csomó indiánus népség, asszonyok, gyerekek és harcosok voltak összegyülekezve, akik a legnagyobb izgatottsággal várták a fehér ember és az indiánus között elkövetkező párviadalt.

Mikor a menet kiérkezett a mezőre, az összegyülekezett népség lármás üvöltéssel üdvözölte őket.

A nézőközönség elfoglalta az egyik oldalt, míg a kíséret a másikon foglalt helyet, végre a vezér a két ellenfél felé fordult és felszólította őket:

A tér szabad.

— Remegek érte — suttogta a mechanikus Back felé.

— Ne aggódj Bennieért — felelt mosolyogva a mexikói. Nem először áll ki ezekkel a kutya indiánusokkal és még sohasem ütötték le.

— De ha most mégis meghal?

— Akkor keményen fogjuk megbosszulni, de hidd el, ettől nem kell félni.

Mialatt a cow-boy gyorsan a középre vágatva elfoglalta álláspontját, azalatt az indiánus hetykén és gúnyosan táncoltatta a lovát.

Pár pillanatig egymásra néztek, a távolságot mérték, azután megsarkantyúzták lovaikat és egymás felé galoppoztak.

A lármát mély csend követte, az összes szemek a küzdőkre voltak irányítva, akik kissé előre hajolva célra emelték puskáikat.

Armando és a mechanikus alig tudtak lélegzeni az izgalomtól, csak Back szívtá nyugodtan cigarettáját.

Az ellenfelek még mindig közeledtek egymáshoz, hirtelen a ravasz Bennie balra fordult és nem előlről, hanem oldalt célzott a vörösbőrűre.

Vörös Kéz, látva őt kitérni, gyorsan felemelte puskáját és lőtt. Bennie hirtelen lehajolt és csodálatos módon kikerülte a golyót. Aztán ő is lőtt.

— Átkozott golyó — mormogta — nem talált.

Csakugyan úgy volt. A legyőzhetetlen célbalövő golyója az indiánus felett süvített el. Ez ugyanis a vörösek szokása — egy utánozhatatlan mozdulatával levetette magát a ló baloldalán és az egyik kezével a sörényét fogva, úgy csüggött ott szabadon.

— Eltévesztette — sóhajtott búsan a mechanikus és Armando, aki nem akart hinni szemeinek.

— Igen — mondta Back. Ezt el lehetett várni attól a gazember indiánustól.

A két lovas az első sikertelen golyóváltás után kissé hátrált, aztán fokozott dühvel mentek egymásnak.

Bennie most nem használta az előbbi cselvetését. Gyeplőn visszarántotta lovát és úgy látszott, hogy az alkalmas pillanatot várja.

A Vörös Kéz is óvatosabb lett. Teljesen a lovának a nyaka köré csavarodott, hogy minél kevesebbet tegyen ki személyéből a golyók elé.

Bennie megint közeledett feléje és ekkor a vakmerő lovas megint a ló egyik oldalára bukott, csak az egyik lábával tartva magát. Bennie azonban elvágatott mellette és az indus akkor hirtelen felemelkedett, megfordult és célzott.

A győzelem már az ő oldalán látszott lenni, de nem számított a cow-boy ügyességére.

Bennie nagyot rántott a lován, úgy hogy az majdnem a földig hajolt, aztán villámgyorsan a két hátulsó lábára emelkedett.

Ez a csodálatos mutatvány megmentette az életét.

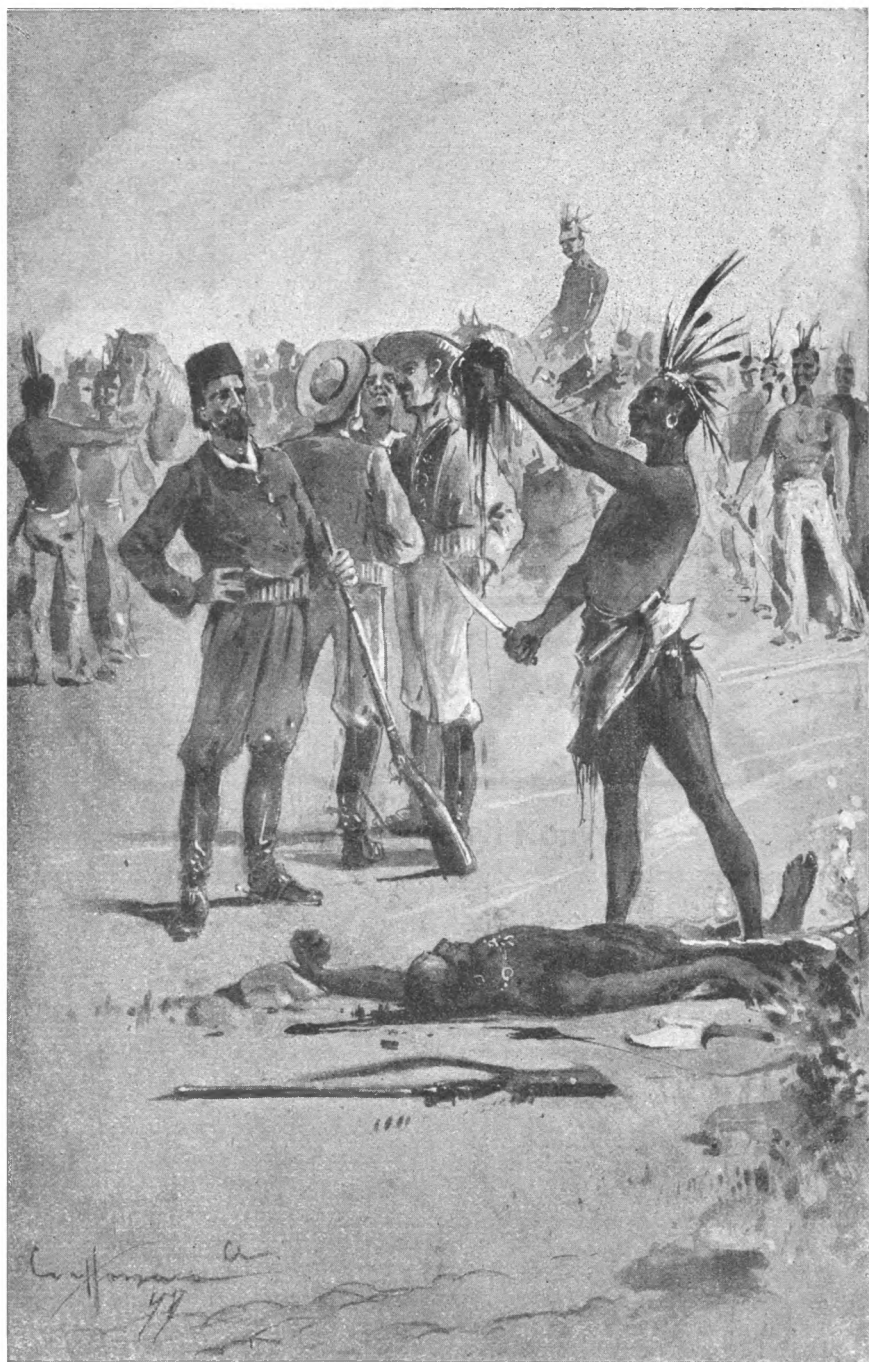
Abban a percben, amikor a ló egész hosszában felemelkedett, az indiánus tüzelt.

A szegény állat, két golyótól találva éppen a mellén, fájdalmasan felnyerített és hirtelen lebukott.

Mindnyájan azt hitték, hogy a cow-boyt maga alá temeti, de csalódtak.

Bennie egy bámulatos ugrással a földön termett és célzott. A csattanást egy ordítás kísérte, amelyet Back hurrá-kiáltásokkal üdvözölt. Tíz-tizenkét lépésnyire még nyeregben tartotta magát az indus, aztán kétségbeesetten széttárva karjait, nagy dobbanással a földre esett és mozdulatlanul elterült.

A Sackem, Back és a két olasz gyors iramban átszaladtak a réten és egy-kettőre Bennie mellett termettek, aki inkább látszott elfoglalva lenni a lovával, mint a halott indiánussal.

. . . . felemelte a véres troféát.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

- Nagy hős vagy — mondta a vezér.
 - Köszönöm — felelt a cow-boy.
 - A skalpja téged illet meg.
 - Nem tudnám mit csinálnék vele.
 - Jó szolgálatot tehet a barátodnak, akitől az indiánusok elvették a skalpját. A nagy szellem akkor szivesebben látja.
 - A mi Nagy Szellemünk nem kíván skalpokat.
 - Akkor az enyém lesz.
- A Sackem kivette kését, érzéketlenül közeledett Vörös Kéz holttestéhez és a koponyáját körülvágta, aztán megfogta a hajakat és az egészet maga felé rántotta, mire a fejbőr könnyen lejt.
- Felemelte a véres trofeát, megindultan nézte egy darabig, aztán elégedetten dörögte:
- Jó lesz az új csizmákra, amiket a leányom varrt.

A wapiták.

Másnap Bennie és a barátai, boldogan, hogy végképpen megszabadultak a bosszúért lihegő indiánustól, elhagyták az indiánus tábort és folytatták útjukat a Szirtes Hegység felé.

Kiérve a völgyből, kelet felé vonultak és átmentek a Peace-folyó patakjaitól sűrűn átfutott mezőkön.

Négy nap múlva minden baj nélkül a Szirtes Hegység első csúcsaihoz értek. Ez Északamerika leghatalmasabb hegyláncolata. Barátaink nagyon el voltak fáradva és nem akarták lovaikat a végsőig kimeríteni. Elhatározták, hogy pihennek és új hűskészletet szereznek.

Pihenőhelyül egy szép völgynek a végét választották, amelyik magas szirtok között, kígyóalakban húzódott, erdőkkel és sok vízzel volt elhalmozva és elég vadat is látszott ígérni.

Elmult a dél és Bennie az ő elválaszthatatlan barátjával, Armandóval vadászatra indult.

Egy kisebb folyót láttak, amelynek erdős partjai voltak. Fűzfák hajoltak a vizébe, örökzöld babérfák és szikomórfák regették leveleiket a halk reggeli szellőben.

A két vadász egy óra hosszáig csendben és figyelve haladt, előre. Óvatosan és halkán tolták félre az ágakat, hogy a vadat fel ne ijesszék.

Hirtelen különböző oldalról hosszan elnyújtott vonításokat hallottak.

— Farkasok!... — suttogta Armando. — Nekünk nem kellene, mister Bennie.

— Nem, de akiket üldöznek, azokra már inkább pályázunk — felelt Bennie mosolyogva.

— Gondolod, hogy most vadásznak?

— Nem vonítanak így fényes nappal.

— Csakugyan... Talán pézsmaköröket üldöznek.

— Óh! A pézsmakör nem hagyja el a prairiket.

— Talán dämvad, vagy hegyi ürü?

— Azt hiszem, másról van szó — mondta Bennie figyelve.

— Valami nagyobb állatról?

— Nem ismered a wapitit?...

— Miféle állat az?

— Szarvas, de nagyobb a közönségesnél.

— S miből gondolod, hogy az?

— Nézd meg ezeket a fűzfaköteket; a bimbókat nemrégén rágták le róluk, még nedves a nyomuk.

— Bimbókkal táplálkoznak?

— Igen, Armando... Tyűh... a muzsika közeledik, talán a wapiti errefelé menekül.

— Mennyi farkas lehet?

— Számítok két tucatra.

— Akkor nem kell félni tőlük.

— Remélem. Bújjunk el itt a mogyoróbokor mögött és várjuk meg, mi lesz. Talán nem is wapiti, hanem faevő-dämvad.

— Hát az meg miféle?

— Vigyázz! — kiáltott hirtelen Bennie.

Egy nagyon szép, karcsú és könnyedformájú állat, olyanféle, mint az európai szarvas, vörösesbarna színű és a fején messzire szétágazó agancsokkal, törtetett keresztül zergekönnyűségű, elegáns mozdulatokkal a bokrok között.

Izzadsággal és habbal volt borítva, a szemei kitágultak a halálfélelemtől és a lábai reszkettek.

Nem messze tőle egy farkas iramodott utána, nyitott szájjal és undorítóan kivillanó éhes fogakkal.

Diadalmas vonítással elérte a szegény szarvast és karmaival belekapott a nyakába.

— Ah!... Gyalázatos... — kiáltott Bennie dühösen. Felemelte puskáját és lőtt. A farkas koponyájába kapta a golyót, leesett és haldokolva bukdácsolt a földön. Sajnos, a wapiti számára

a segítség már későn érkezett. Panaszos nyögéssel szintén elterült a földön, mialatt nyakából bőven patakzott a vér.

Armando és Bennie kiugrottak a bokrok mögül. Leterítették két újabb farkast, azután vakmerően az egész közeledő csordára vetették magukat, puskáikkal jobbra-balra csapkodva szét közöttük.

— Ah! alávaló húsfalók. Itt van, ez mind a lietek — kiabált Bennie. Egy pár revolverlövés is hallatszott és a bestiák üvöltve menekültek minden oldalra.

— Meg lehet enni a szarvas husát? — kérdezte Armando, mikor megint egyedül voltak.

— Hm! Egy kicsit kemény, de nagyon tápláló. Mi csak a nyelvét szoktuk kivenni, mert az nagyon jó, a többi a farkasoknak hagyjuk.

— Akik már alig várják, hogy elmenjünk. Nem látod, hogyan leselkednek?

— Egy kicsit meg fogjuk nehezíteni nekik a dolgot — mondta Bennie.

— Hogyan?

Majd meglátod.

Megfogta a bowie-kését és felhasította a farkas gyomrát. Elég nagy nyílást vágott és kiszedte a beleket.

— Mosd meg ezeket — mondta Armandonak.

— Mire jó ez?

— A farkasokat fogjuk vele megijeszteni — felelt Bennie.

— Már megint tréfálsz?

— Csak fogadj szót, há mondom.

A fiatal ember megfogta a beleket és egy közelben levő patakhoz vitte.

Ezalatt a vadász letört egy zöld ágat. A késével lehámozta és egy kis botot csinált belőle.

Armando is elkészült a belekkel és visszahozta őket.

— Kötdz össze az egyiknek a végét — mondta Bennie.

— Megvan — felelt Armando.

— Helyes; a másiknak is készíts kötelet.

Ezalatt a puskája nyelével kitolta a kis botnak a belét és a nyitvamaradt oldalba illesztette az így üressé vált botocskát.

Most tele szájjal elkezdett belefujni, addig, amíg a bél darab egészen fel nem fujódott. Mikor már majdnem megszakadt, akkor hamar befogta és összekötözte.

— Ez a legjobb farkasijesztő — mondta nevetve.

Egy ágra akasztotta, amely éppen a kimult szarvas feje felett lógott.

Gyenge szél fujt és a napban csillogó könnyű hólyagot lassan ide-oda fujta.

A farkasok, akik köröskörül leselkedtek és várták, hogy az emberek eltávozzanak, morogni és vonítani kezdtek.

— Félnék — mondta Bennie.

— Ettől a béltől? — csodálkozott Armando.

— Meg lehetsz róla győződve, hogy sokáig nem mernek ide közeledni.

Amikor a csordáinkat meg akarjuk tőlük óvni, ilyen akasztunk fel és néhány óráig nyugodtan alhatunk.

— És most, kedves Armando, vissza fogunk fordulni.

Egy pár vágással kivette a szarvas nyelvét, magára akasztotta és jelt adott az indulásra.

Ki akarták kutatni a környéket és azért nem ugyanazon az úton mentek vissza, amin jöttek. Egy másik domb felé tartottak, amelyről úgy gondolták, hogy szintén a céljukhoz viszi őket.

Bennie elkészítette puskáját.

— Sohasem tudhatjuk, kivel és mivel találkozhatunk — jegyezte meg. Itten medvék is vannak.

Hidd el nekem, ezek nagyon veszedelmes állatok; egyszer majdnem egynek a karmai között maradt a bőröm.

— Hogyan? . . .

— Majd elmesélem — felelt Bennie, pipáját meggyújtva. Ha beszélgetünk, gyorsan múlik az idő.

Még az első kalandjaimnál tartottam és egy faluban laktam a Brown-hegy oldalában. Ez a Szirtes Hegység egyik legmagasabb hegye.

Azt beszélték, hogy egy, két órányra levő barlangban medvék tanyáznak.

Ezek a bestiák eleinte kisebb állatokkal elégedtek meg. Később vakmerőbbek lettek és egyszer betörtek egy ólba és elvittek egynéhány bárányt.

A faluban bányászok laktak, akik elhatározták, hogy megszabadulnak a medvéktől. Egy napon két öreg vadász, John Randolp és Harry Macpherson, felkerekedtek és elindultak a nyomaik után.

Én tizenhat évem dacára már jó lövő voltam és csatlakoztam hozzájuk.

Top, a kutyánk, egy nagy, erős állat, szintén velünk jött.

Dél felé egy fenyőerdőhöz értünk és whiskyvel felüdítettük magunkat. Azután megnéztük fegyvereinket és bátran behatoltunk az erdőbe.

Alig egy kilométernyire dolgoztuk magunkat előre, egyszerre a kutyánk erősen nyugtalankodni kezdett.

— Lassan, barátom — mondta Randolp. Azt hiszem nem csalatkozom, ha azt mondom, hogy a medve itt van valahol a közelben.

Aztán gyanakodva nézett végig rajtam. Nem félsz? — kérdezte.

— Oh, dehogya!... — feleltem.

— Vigyázz! .. — intett bennünket Harry. Ott az ágak mögül mozog valami.

— Maradjatok itt és vigyázzatok — mondta Randolp. Én tovább megyek és felveszem.

Megvallom, hogy habár már sokat lőttem, sőt egy pézsmaköröt is leterítettem, ebben a percben minden tagom reszketett és a fogaim vacogtak.

A kis fenyőerdő, amelyikben az öreg vadász eltűnt, egészen csöndes volt.

Egyszerre Top dühösen ugatni kezdett és abban a percben mély dörmögést hallottunk. Reszketünk John miatt és azért előre vetettük magunkat.

Hirtelen egy óriási medvével találtuk szembe magunkat. Olyan nagy volt, hogy félelem volt ránézni. Különösen, amikor egyszerre csak felállt a hátsó lábaira, hihetetlenül nagy lett, a dühtől felborzolt szőrével.

Nyitott torokkal közeledett felénk, szörnyű talpait mutatva.

Ebben a fontos pillanatban, ahelyett, hogy megtartottam volna hidegvéremet, elvesztettem a fejemet és lőttem

A golyó a mellén érte a medvét, de nem elég erősen ahhoz, hogy földre terítse. Különben is ezeknek a hatalmas bestiáknak egy golyó meg se kottyan. A bestia egy ugrással rám vetette magát és átfogta derekamat, úgy hogy a csontjaim megropogtak.

Szerencsémre a két öreg vadász segítségemre sietett.

— Ne félj Bennie — kiáltották egyszerre.

Két lövés dördült el, egyik jobbról és a másik balról, a medve engemet is magával rántva, leesett.

Rögtön kimult, én pedig elájultam a szörnyű szorítástól.

Mikor felébredtem, az ágyamban találtam magamat, két-két bordám volt eltörve és . .

— És aztán ? — kérdezte Armando, aki figyelemmel hallgatott.

Bennie nem felelt. Hirtelen megállt és a puskáját leeresztve, egy bokor felé nézett.

— Láttál valamit ? — kérdezte a fiatal ember kicsit meglepődve.

— Várjál — felelt Bennie halkán. Ez a história talán egy eleven medvét vonzott ide.

Armando elhallgatott és önkéntelenül megrázkódott.

Támadás.

Bennie és Armando a völgynek a legvadabb oldalán voltak.

Itt nem hallatszott madárdal, sem tücsökcirpelés, csak a távolban, mintha egy vízesésnek a folytonos mély dübörgése csengett volna megszakítás nélkül. Bennie és Armando, lélegzetüket visszafojtva hallgatóztak. Máskor még a széllel szemben is nyugodt és tiszta homlokukon most erős nyugtalanság tükröződött.

Balra tőlük, egy nagy pinea mögött, időnkint levélzörgés hallatszött.

— Mi lehet az ? — suttogta Armando.

— Semmit sem látok — felelt a kanadai.

— Csakis állat lehet.

— Valószínűleg..

— Vagy vannak ezen a környéken indiánusok ?

— Igen, de nagyon ritkán. Jobban szeretik a déli síkságot. Ej ! . . .

— Mi az Bennie ?

Esküdni mernék, hogy hallottam valamit.

— Miféle állatra számíthatunk itten ?

— Lehet medve, de lehet carcajou is, abból elég van ezen a környéken.

— Milyen állat ez ?

— Vérengző, vad állat, azt mondják, a medvét is megtámadja.

— De nézzünk tovább ?

— Minek ? . . . semmi kedvem sincs veszélybe dönteni magamat. Nem hallasz semmit, Armando ?

— Nem, — felelt az ifju.

— Sajnos, én sem.

— Talán lesbe áll?

— Lehetséges — felelt Bennie. De ha nincs kedve jelentkezni, hadd mulasson a maga módja szerint, mi tovább megyünk.

A völgy lassankint kitágult és oldalán a meredek sziklák lassan-lassan szelidebb alakukak lettek.

A föld nedves volt, a sziklák közül kicsi patakok siettek elő mindenfelé.

A kanadai és az olasz ismét beszélgetni kezdtek, de Bennie ismét hirtelen megállt.

— Átkozott legyek, ha most nem jól hallottam.

— Mit?

— Ez a dolog mindig furcsább lesz.

— Nem értek.

— Valaki állandóan követ minket.

— Merre?

— Harminc lépésnyire innen hallom zörögni a bokrokat.

— Mit fogunk csinálni?

— Rejtekhelyet keresünk és megvárjuk, amíg mutatja magát.

Tizenöt lépésnyire tőlük a sziklafalban egy elég nagy nyílás látszott, arra felé irányították lépteiket.

Ez ugyan elég jó rejtekhely lehetett, de esetleg állatnak a tanyájául is szolgálhatott.

A kanadai, anélkül, hogy erre a feltevésre gondolt volna, arrafelé vetette magát, széthajtotta az immortellák ágait és be akart hatolni.

Rekedt morgás, amely belülről jött, hirtelen megállította.

— Az ördögbe — kiáltott és nagyot ugrott hátra.

— Majdnem a karmai közé kerültem valamelyik veszedelmes bentlakónak. Annál szebb... Két vadállat között!... Melyik lesz barátságosabb?

Lehajolt, hogy lássa, mi lehet az, ami a barlangba rejtőzik, és két szemet látott foszforeszkálni a sötétben.

— Vigyázz, ne kövess el bolondságot.

— Azt akarom, hogy megmeneküljünk. Az az állat, amelyik követ bennünket, sokkal veszedelmesebbnek látszik ennél a hityványnál, amelyik a pofáját sem méri mutatni. Még mindig mozognak a levelek?

— Még mindig himbálódznak a galyak.

— Alighanem dupla támadásra készülhetünk. Csak hidegvér.

A kanadai, úgy látszik, már tudta, milyen ellenséggel van dolga, mert egyszerre csak letört egy faágat és a barlangba börtartva, nagy erővel mozgatni kezdte azt.

A barlang tulajdonosa morogni kezdett.

Most már tudom, ki lakik itten. Szeretnél egy carcajout látni?

— Ebben a percben lemondok róla, Bennie. Tudod milyen állat követ minket?

— Csakugyan nem tudom.

— Egy medve.

— Ezer ördög... Akkor szükségünk lesz a barlangra.

Gyorsan felemelte puskáját és betartotta a barlangba. A benn tartzkodó állat megfogta a fogaival és kiakarta huzni a kezéből.

Bennie csak ezt várta.

Egy lövés hangzott és utána fájdalmas ordítás.

— Bennie, itt a medve... — kiáltott hirtelen Armando.

— Gyorsan utánam — rendelkezett Bennie és a barlangba menekült, meg sem nézve, hogy az általa megtámadott állat csakugyan kimult-e.

Lábai megbotlottak egy tömegben, amely kétségbeesetten csapkodott maga körül és leesett.

— Menj a pokolba... — kiáltott felugorva.

Armando lehatolt és nézte a kimult állatot.

— Hagyd a holtakat és gondold az élőkre — mondta Bennie.

— Mit kívánsz, Bennie?

— Tudod, hogy nem látom kint a medvét?

— Annál jobb.

— Én pedig azt mondom, hogy annál rosszabb.

— És mért hős vadászom?...

— Mert a ravasz kreatúra valószínűleg elbujt a sziklafal mögé, felemelt talpakkal és avval a szándékkal, hogy amikor mutatkozunk, rögtön lecsap ránk.

— Hadd várjon.

— Szépen beszélsz... — felelt Bennie. Ezen a jóillatú helyen akarsz maradni egypár napig?

— Nem fogja ilyen sokáig kibírni.

— Akkor rosszul ismered ezeket a bestiákat.

— De hiszen két puskánk, egy revolverünk és azonkívül bowie-késeink is vannak...

— A puskák ... Egy ágyú kellene ennek a tömegnek!...

— Akárhogyan is van — kezdte Bennie rövid hallgatás után — innen ki nem mehetünk, ha nem akarjuk, hogy ez a szörnyeteg felfaljon. Meddig fog a dolog most tartani? Ez most a kérdés.

— Eleségünk van.

— Igen, nálam van a szarvas nyelve.

— És itt fekszik a carcajou.

— Puh.... ebből enni?... az ördög vigyen el, ha hozzányulok, fiatal ember.

Az indiánusok, akik bizony nem nagyon finnyásak, szintén nem kérnek belőle.

— Mi lesz velünk, Bennie?

— Egyelőre semmi, meg kell várnunk, amíg az ott kinn kegyeskedik mutatkozni.

Armando meggyújtott egy gyufát, lehajolt és élénk érdeklődéssel nézte a carcajout.

Mikor kielégítette kíváncsiságát, visszafordult Benniehez, aki nagy figyelemmel hallgatózott kifelé.

— Semmi? — kérdezte tőle

— Egész közel kell neki lennie. Hallom a lélegzetét.

— Nem lehet megtámadni?

— Hogyan? Mihelyt egyikünk kiteszi a fejét, rögtön lecsap. Várjunk még ma estig.

— És a többiek, Bennie?

— Majd megvárnak bennünket.

— Nagyon nyugtalanok lesznek!...

— Ej!... Back tudja, hogy nem vagyok az, aki egy könnyen fel hagyja magát falni. Türelmeseknek kell lennünk, fiatal ember.

Letelepedtek a kimult állatnak a bőrére, hogy a föld nedvessége ne érje őket. Aztán várták, hogy valami esemény mozgásra indítsa a medvét.

— Ez az éjszaka örökké fog tartani — mondta Armando ásítva.

— És egy percre sem pihenhetünk — tette hozzá Bennie. Ki fogja lehunyni szemét egy ilyen bestia szomszédságában?

— Kényszerítsük, hogy megmozduljon.

— Milyen módon?

— Azt hiszem, találtam egy módot.

— Akkor beszélj. Azt akarod, hogy a kíváncsiság kifúrja az oldalamat?

— Felemelem ezt az állatot, ráteszem a puskám csővére, és kitartom. Ha a medve még itt van, rögtön ráveti magát és akkor már a mienk.

A kanadai csodálkozva nézte az ifjut.

— Ezer ördög! . . . — kiáltott fel. A gondolat kitünő és én magam sohasem jöttem volna rá. Fiatal ember, nagyon ravasz vagy és még viszed valamire, ezt én mondom neked.

— Akkor ne veszítsünk sok időt.

Armando hamar felkapta a kimult állatot és a puskájának csővén ügyesen elhelyezte. Bennie féltérdre ereszkedett és a puskáját lövésre tartotta.

A fiatal ember a kijárási felé közeledett és gyorsan kidugta puskáját és elkezdte jobbra-balra lóbálni.

A kanadai várta a medve megjelenését, de nagy csodálkozására a bestia nem mozdult.

— Oh! . . . mi baja van? — mormogta. Talán már elment? Ha itt lenne, nem késett volna megragadni az állatot.

— Mi a véleményed erről?

— Fiatal ember, húzd vissza azt a puskát, még mielőtt görcsöt kapsz — tanácsolta a kanadai. Gyorsan, menjünk ki ebből a bűzből.

— És a medve?

— Azt az ördög elvitte.

A két vadász egy félmásodpercig még ingadozott, aztán Bennie hirtelen kilépett.

— Semmi — mondta és szabadon fellélegzett.

Armando rögtön követte, hogy szükség esetén segítségére lehessen.

— Hova lett a medve? — nézett körül Armando.

— Egészen eltűnt — felelt Bennie.

— Hova mehetett a szerencsétlen állat?

— Talán megszomjazott.

— Mit csinálunk most Bennie?

— És még kérdezed? Használjuk a lábainkat.

A hold már kijött és egy magas hegycsúcs felett mutogatta fényes kerek tányérját. Nálunk ismeretlen erővel sugárzó fénye bűvösen világította be a vad, fantasztikus környéket. A számtalan kis patak reszketve csillogott fényében és a bokrok halkán rezegtek.

Mély csönd volt mindenfelé.

Bennie és Armando a betulliák árnyékában gyorsított lépésekkel haladtak előre, igyekezve minél hamarabb elhagyni ezt a kísérteties helyet és elérni a táborukat.

Néha megálltak hallgatózni, attól tartva, hogy a medve megint nyomukba szegődött.

Már csak háromszáz lépésnyire lehettek attól a helytől, ahol a vízesést látták zuhogni, már messziről, amikor emberi hanghoz hasonló jajgatás ütötte meg fülüket.

— Ejnye!... szólalt meg Bennie és megállt.

— Valaki kiabált — jegyezte meg Armando.

— Még pedig ember lehetett — felelt Armando.

— Talán Back jön a segítségünkre?

— Nem, az ő hangját megismertem volna.

Figyelve hallgatóztak, remélve, hogy a kiáltás megismétlődik, de a vidék ismét titokzatos csendbe borult.

— Különös — mondta aztán Bennie. — Ki lehetett az?

— Csitt! — kiáltott Armando.

Most egy éles, fülhasogató ordítás hallatszott.

— Előre! — kiabált Bennie. Valakit megtámadtak.

A két vadász elkezdett szaladni, egyszerre egy sziklacsúcson előttük egy óriási tömeg jelent meg.

Egy óriási medve volt és a hátulsó lábain állva, két és fél méter magasnak látszott. Az egyik oldalából sűrűn folyt a vér.

Borzasztóan fel volt indulva. A szemei forogtak és a torkából vad bőgés szakadt fel.

Mikor a két vadász meglátta, természetfeletti ugrással levetette magát a szikláról, és felállt a hátulsó lábaira.

— Figyelem, Armando!... — vezényelt Bennie. — Csak utánam löjj.

Felkapta a fegyverét és lőtt.

A medve a mellébe kapta a golyót. Hátraugrott, a fogait csattogtatta és bőszen üvöltött. De mégsem esett el, hanem ismét a bátor vadász felé fordult.

Armando célbavette a fejét és lőtt.

A gigantikus állatnak ez sem volt elég.

A vadászoknak nem volt elég idejük tölteni, mert a medve már csak két lépésnyire volt.

— Menekülni — kiáltott Bennie.

Megfordultak és futásnak eredtek, közben igyekeztek a fegyvereiket megtölteni.

A medve még jobban felizgatva a fájdalomtól, rohant utánunk, vérrel borítva maga után az utat és tele torokkal üvöltve.

— Tizenöt lépés mulva a kanadai visszafordult és célzott.

— Fogd ezt, bestia! . . . — ordította.

Hármas lövés dördült el és rögtön utána egy negyedik.

Most a medve csakugyan elesett és vadul csapkodott a lábaival.

Armando, aki azt hitte, hogy már kimult, a revolverrel közeledett feléje.

Egyszerre a medve, utolsó erejét összeszedve, felemelkedett és a meggondolatlan fiatalembert megkapta az egyik talpával és le akarta húzni a mellére.

Bennie rémülten felsikoltott és hősiezen segítségére sietett barátjának.

Armando sem vesztette el fejét. Ahelyett, hogy ellenkezett volna a rettenetes talpakkal, engedte, hogy az állat lehúzza. Mikor egészen közelébe volt az óriási toroknak, felkapta revolverét és mind a hat golyót egyszerre belelőtte.

A bestia talpai meglazultak, hosszan és élesen felordított, aztán egyszerre súlyosan a hátára esett.

— Meghalt? — kérdezte Bennie, bowie-kését suhogtatva.

— A sátán már elvitte a lelkét — felelt Armando, letörülve a homlokáról csurgó hideg verítéket.

A Szirtes Hegység.

A tigrisek és jaguárok híresek a vérengző természetükről, de az amerikai medve, anélkül, hogy nagyon vérengző lenne, még sokkal veszedelmesebb és talán sokkal bátrabb is.

Előszeretettel tartózkodnak a Szirtes Hegység odúiban. Elfoglalnak egy barlangot és nyugodtan birtokukba veszik a kiválasztott völgyet. Tudják, hogy még a vadászok sem igen merik őket háborgatni.

A testük hihetetlenül nagy; rettenetes izmaik vannak, amelyekkel könnyen leütik a legerősebb embert, a mancsaik olyan erősek, hogy egyetlen szorítással megfojtanak egy ökröt vagy egy rántással kitépnek valami kisebb fát.

A vér utáni olthatatlan szomjúságukban, vetélkednek a jaguárral és a tigrissel.

Bennie és Armando odamentek a kimult óriáshoz és félelemmel vegyes bámulattal nézték.

— Micsoda szörnyeteg — mondta. Alig tudom elhinni, hogy csakugyan meg tudtuk ölni.

— Nagy szerencse ránk nézve — Armando.

— Azt elhiszem.

— Megsebesültél?

— Nem, hála istennek.

— Nagyon bátor voltál, Armando.

— Azt elhiszem, mikor a bőrömről volt szó.

— És kik lehettek a másik lövők?

— Menjünk utánuk.

A szikla felé mentek, ahol először látták a medvét és átkutatták a körülötte levő bokrokat, de nem találtak semmit.

Feljebb azonban letaposott bokrokat és kitépett faágakat láttak.

— Elszökött — mondta Bennie. Ezer ördög!... Gyors lábai lehettek.

— Alighanem indiánus volt.

— Nagyon valószínű.

— Utána megyünk?

— Minek? ... Olyan helyen vagyunk, ahol jobb ha senkivel sem találkozunk.

— Azt mondják, Bennie, hogy a medvehús nagyon jó.

— Az egyik lábát fogjuk levágni. Szarvasnyelv és medveláb! Egész jó dolgokat viszünk haza.

A Cow-boy bowie-késével ügyesen lefaragta a medve egyik első lábát.

— Menjünk, mondta aztán. Azt hiszem, már nem lehetünk messze.

Átmásztak a sziklákon és lementek az alatta levő völgybe. Két magas fa között egy kis fényt láttak reszketni.

— Ott van a táborunk — jegyezte meg Bennie. Még egy kilométert kell mennünk.

Megtöltötte a puskáját és rövid időközökben háromszor lőtt.

Nemsokára a távolban egy lövést lehetett hallani.

— Ez Back felelete — mondta Bennie.

Átmentek a völgyön és a végét szegélyező bokrok felé közeledtek, vigyázva, hogy semmi veszedelemmel ne találkozzanak.

Megint egy sűrű erdő következett, amelyen csak nehezen

tudtak maguknak utat v  jni. Nagyon kellett vigyázniok, mert ezekben a rengetegekben semmi sem k  nyebb mint eltévedni.

Végre   jf  l felé kereszt  lt  rt  k az utolsó bokrokat és abban a völgyben találták magukat, ahol a t  boruk volt felállítva.

Back eléjük jött.

— Micsoda dolog ez ? Hol voltatok ilyen sokáig ?

— Olyan kalandjaink voltak, hogy a hajatok az égnek fog állani, ha elmes  lj  k.

— Reggeliztetek már ?

— Három   r  ja.

— Akkor eltesszük a medvel  bat holnapra.

Mister Falconi nagyon nyugtalanul várta őket. Azt kivánta, hogy azonnal meséljenek.

Miután Bennie elmesélte, hogy mi történt velük, aggodalmasan jegyezte meg :

— Nem szabadott volna olyan messzire mennetek.

T  z perccel később, a derék kanadai és Armando már mélyen aludtak, és Back   rk  d  tt felettük.

Másnap reggel, Bennie a fel  bred  ket megkínálta a kit  n  en elkészített medveh  ssal.

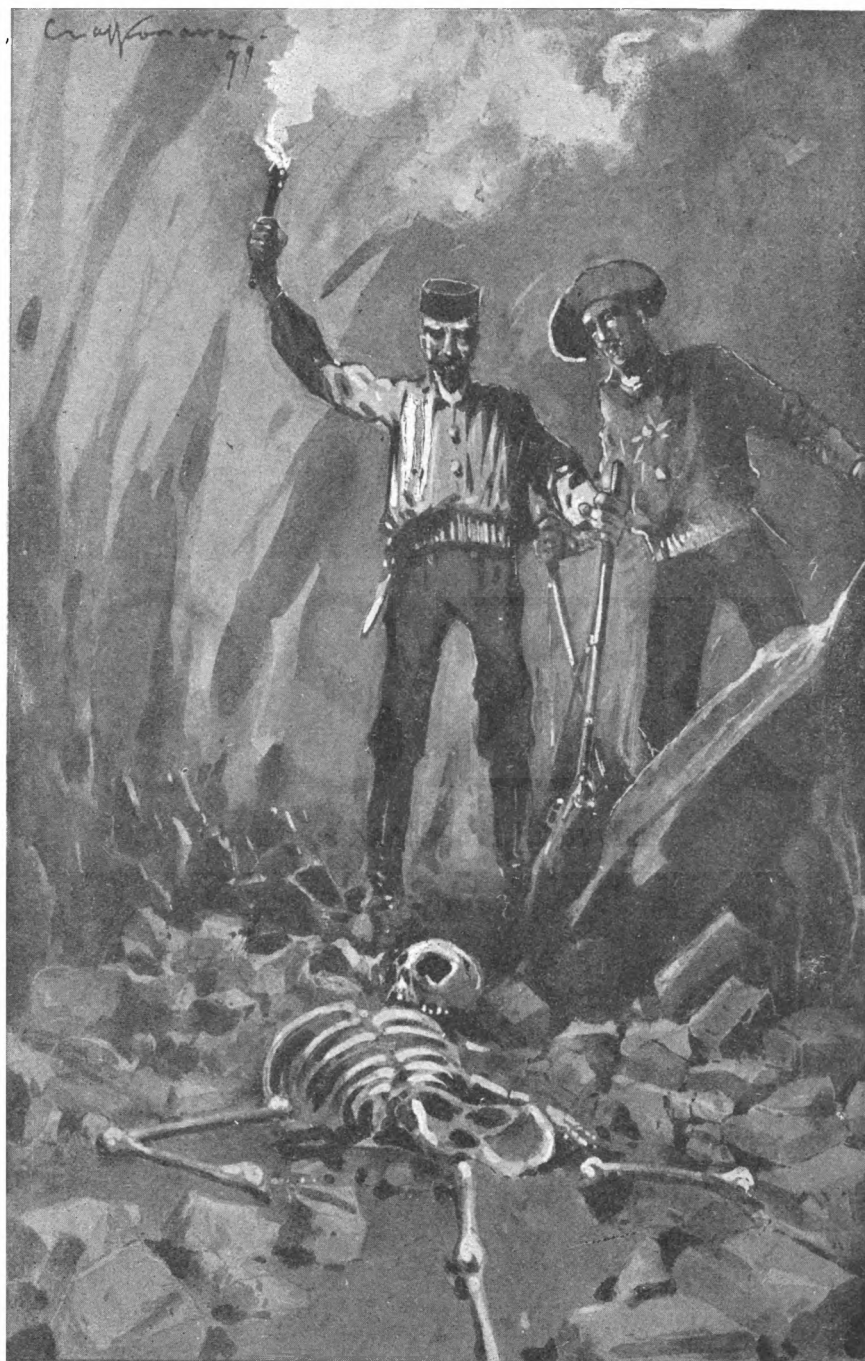
A derék vadászok másnap egész nap nem hagyták el a tábort. Avval foglalkoztak, hogy rendbe hozták a ruháikat, amelyeknek már nagyon nagy sz  ks  g  k volt erre. A dobozokat is kijavították, mert már széteséssel fenyegettek. Harmadik reggel, bőséges reggeli után, felkészültek és ismét útra keltek. Alig tudták már megvárni, hogy el  rj  k az angol gyarmatok határát, és r  l  phessenek az orosz kolon  ra, amely oly sok kincset ígért.

A levegő hirtelen megváltozott. Nagyon hideg lett, a hegyek tetején m  g magasan volt a h   és innen jöttek a hideg, jeges fuvallatok.

A szegény lovak, akik nem szokták meg ezt a klim  t, eleget szenvedtek. Back is meglehetősen rosszul érezte magát, miután még sohasem volt ennyire   szakon.

Armando és mister Falconi elég jól bírták, Bennie pedig, mint v  rbeli kanadai, egyáltalán nem sokat törődött a csip  s levegővel, sőt azt találta, hogy fokozza az étvágyát.

A fárasztó   t már negyvennyolc   r  ja tartott, mikor egyszerre szélviharral egybekötött havazás jelentkezett és k  nyser  tette őket, hogy valami pihenő helyet keressenek, ahol a lovaik nincsenek a megfagyás veszedelmének k  t  ve. Sokáig keresgél-

— Emberi csontok!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

tek, végre Back és Bennie egy barlangot találtak, amelyik elég nagyra látszott arra, hogy mindnyájan kényelmesen elférjenek benne.

Bennie meg akart győződni róla, hogy nincsenek e veszélyes bennlakói és Armandóval együtt előrement.

Már majdnem egészen körüljárták, mikor a fáklya fényénél egy sarokban csontokat láttak, amik nem hasonlítottak állati csontokhoz. Egy koponya élén mély vágást lehetett látni.

— Az áldóját — kiáltott fel a kanadai sápadtan. Mi történhetett itt?

— Ez egy emberi koponya — mondta Armando.

Mister Falconi utánuk jött.

— Emberi csontok — mondta csodálkozva. Hogyan jönnek ezek ide?

Felvette a koponyát és nagy figyelemmel vizsgálta.

— Itt gyilkosság történt — mondta, miután alaposan körülnézegette. Ez a nagy vágás toma-hawk nyoma. Itt van egy kis acéldarab, ami beletörött.

— Százezer ágyu — mérgeskedett Bennie. Ha ebben a barlangban valami emberevő tanyázott!...

— Micsoda emberevő, Bennie? — kérdezte mister Falconi csodálkozva.

— Mért csodálkozol ezen?

— Nem vagyunk Afrikában. Itt Északamerikában nem hiszem, hogy emberevőkről tudnának.

— Ah!... Nem jól tudod, mister Falconi. Még sohasem hallottál a Szirtes Hegység emberhúsevőiről?

— Megvallom, nem.

— Gyujtsuk meg a tüzet és olyan históriákat fogsz hallani, hogy megfagy benned a vér.

Back már összeszedte a száraz faágakat és a tűz gyorsan és vidáman felpattogott. Feltették a fazekat, beledobták a húst és pár marék babot.

Back, bányászszokás szerint, lisztből kis kalácsokat gyúrt és zsírban megsütötte őket.

Mialatt a reggeli főtt, Bennie mister Falconi felé fordult:

— Hidd el nekem, az emberevés itt nem olyan ismeretlen mind gondolod. Én magam beszéltem olyan emberekkel, akik meg voltak bélyegezve az emberhúsevés szenvedélyével, sőt láttam egy-kettőt, amikor akasztották őket.

— Beszélj, mister Bennie.

— Ez csupa igaz történet és azt mondják, hogy aki egyszer megízlelte az ember húsát, soha többé nem tudja elhagyni.

Az indiánus törzsek, főképpen a Dené-beliek, akik ezen a környéken laknak, gyakran termelnek ilyen alakokat. Két asszonyt ismertem, az egyik a Grenouille tó partján lakó törzshöz tartozott, a másik a Poul d'Eau tavánál tanyázó windikak faj tagja volt, mindakettő emberevő.

— Hihetetlen Bennie.

— Oh!... Ez még semmi. Láttam egy indiánus elitétet, aki avval volt vádolva, hogy megette a saját feleségét és hat fiát.

— Miket beszélsz össze, Bennie?

— Csupa valóságot, barátom. 1879-ben volt és én a Forte Saskatshevan vadászai között voltam, amikor egy Kahusi-Kutsciu nevű indiánus foglyot vezettek elő, aki emberevéssel volt vádolva.

Ez az indiánus hét hónappal azelőtt vadászatra indult. A felesége és a hat fia kísérte

Az Athabasca folyó partján hirtelen megbetegedett és nem használhatta fel a vadszárnyasok időszakát, amikor csak egyszerre beállított a tél.

A szerencsétlenek, miután elfogyasztották az összes élelmiszereket, lassankint megették a bőroket, a szíjakat, a nadrágtartókat és végre a csizmájuk talpát is, végre az asszony ott hagyta őket, hogy valami ennivalót keressen.

Mikor Kahusi-Kutsciu egyedül maradt a gyerekekkel, pokoli gondolata támadt. A fiatal gyermekhúst, az ő véréből való vért megízlelni.

Egy reggel, félbolondan az éhségtől, puskatussal földre ütötte a legidősebb fiát, és látva, hogy még liheg, bottal és késsel egészen végzett vele.

A gyerek darabokra lett vágva, aztán megfőzve és pár nap alatt elfogyasztva.

— Gyönyörű apa!... — kiáltott Armando. Egy tigris sem tenne ilyet.

Egy pár nap múlva visszajött a felesége. A szerencsétlen asszony rögtön eltalálta, mi történt, és a saját életéért is reszketve, távozni, menekülni szándékozott.

Kahusi-Kutsciu ezt észrevette és attól való félelmében, hogy fel fogja jelenteni, egy lövéssel leterítette az asszonyt, három

baltacsapással még három fiát is megölte, és az ötödiket, aki még szopós gyerek volt, kezével megfojtotta.

Kahusi-Kutsciu egész télen ebből a húsból élt. Csak egy hét éves fia volt még életben.

Tavasza felé elment onnan és az Uova-tó felé vette útját. Akkor történt, hogy az utolsó gyereket is felfalta.

Egy pár hónap múlva valaki feladta és a Saskatchewan erődítménybe hurcolták.

— És biztos vagy benne, hogy ez a gyakori esetek közé tartozik.

— Óh, ez nemcsak indiánusoknál fordul elő. Itt a hegyek közt beszélnek két fehér emberről, Parker és Wilson Bell nevüekről, két aranyásóról, akik emberevők lettek.

— És fehér emberek voltak?

— Yankee-k, mister Falconi.

— Kitől hallottad?

— Itt mindenki ismeri a történetüket. Megjegyzem, az egyikkel dolgoztam is a koloradói bányákban.

Ez a két gazember egy kis csoporttal együtt keresett aranyat a Szirtes Hegységben. Fent a havas csúcsok között eltévesztették az utat, egy darab kenyerük nem volt és egy barlangba menekülve várták a halált.

Parker bátrabb volt mint a többi; mikor látta, hogy nem sokára végük van, kiment a barlangból és elindult valami vadat keresni. Mikor két nap múlva visszatért, Bell éppen valamit főzött a fazékban.

Bell, mikor meglátta Parkert, egy szó nélkül toma-hawk-jával rávetette magát.

Parkert az érthetetlen támadás csodálatba ejtette, de azért volt annyi lélekjelenléte, hogy kikerülte a csapást és gyorsan levette a válláról puskáját.

Azt hitte, hogy Bell megbolondult és lelőtte.

Csak aztán jött rá, hogy micsoda iszonyú dráma játszódott le a távolléte alatt. Bell, félig örülden az éhségtől, megölte a három pajtását és a húsból levágott darabokat megfőzte.

A bányász először undorral menekült a barlangból, később az elviselhetetlen éhség visszakergette, és még kimondani is szörnyű, megette a lábasban megfőtt emberhúst.

És akár hiszitek, akár nem, a nyomorult egész télen társainak a husából élt.

Tavasszal lement a hegyről és még azt a fáradságot sem vette magának, hogy a csontokat elássa. Ezeket a csontokat aztán felfedezték és eltalálva, hogy mi történt, elfogták a szerencsétlen yankeet.

De Parkernek sikerült megszöknie és tizenkét évig semmit sem lehetett róla hallani. Végre Gunnisonban elfogták és 1886. augusztus 5-én negyven évi börtönre ítélték.

— Barátaim! — fejezte be Bennie — hagyjuk az ember-
evőket és reggelizzünk. Biztosítlak benneteket, hogy az én fazekam-
ban még nem főtt emberhús.

A »faevők«.

Négy hosszú nap mult el, anélkül, hogy csak az orruk hegyét is kidughatták volna. A hóvihar egyáltalában nem akart megszűnni.

Ezalatt a hosszú idő alatt folyton gondjuk volt rá, hogy a tüzüik ki ne aludjon, szerencsére már előre e láták magukat bőven tüzelőanyaggal.

Ötödik napon a szél hirtelen lecsöndesedett és a hóesés elmúlt.

Az utasok e hagyták a barlangjukat, hogy Tananán keresztül elérjék a Yukon folyót.

Az előrejutás nem volt könnyű, a sok hó meglehetősen kellemetlenné tette az utat. Némelykor kénytelenek voltak kinyitni a dobozokat, kivenni belőlük egy-egy csákányt és szétverni az útjukba torlaszkodó jeget.

Keményen haladtak keresztül a betullia és tölgyerdőkön és végre elérték a Lewes folyó partját, amelyik a Selkirk erődítmény mellett levő Pellybe ömlik.

Az élelmiszereik már megint fogytán voltak.

— Találunk itt hódót, iramszarvast, dām vadat és szárnyast eleget — mondta Bennie.

— Medvét nem? — kérdezte Armando.

— Az is lesz, ne félj.

— Akkor Back és a nagybátyám állítsák fel a sátrat és készítsék el a reggelit, mi meg menjünk vadászni.

— A reggelit ők maguk fogják megenni — nevetett Back. Ha az ember vadászni megy, nem tudhatja, mikor jön vissza.

— Majd ott reggelizzünk, ahol lehet — mondta Armando és a zsebébe tett néhány darab kétszersültet.

Meghagyták Backnak és mister Falconinak, hogy jól nyitva tartsák a szemüket, mert azon a vidéken éppen elég indiánus van. Aztán lóra kaptak és elvágattak.

Körülbelül hat kilométert hagytak el félórai vágatás után, és a tó partján megálltak egy tölgyfacsoport mellett.

A lovakat egy erős betulliához kötötték és lementek a partra.

— Itt hattyuknak is kell lenni — mondta Bennie kutató pillantással. Ezek pedig megérdemlik a golyót, mert a húsup jobb mint a libaé.

— Találnak ennivalót ebben a tóban?

— Ezen a környéken a tavak nagyon lakottak, harminc kilós harcsák és mindenféle halak vannak benne.

Egy trombitaszerű fütty hallatszott.

— Ez hattyu — mondta Bennie. Meg lehetsz róla győződve, hogy nincs egyedül. Armando, szedj össze köveket és dobd a vízi növények közé.

A fiatal ember engedelmeskedett és egy nagy követ dobott a legközelebbi bokorba.

Valóságos madárfelhő emelkedett fel nagy lármával, trombitálva, süvöltve és füttyülve.

Először a vadlibák mutatták magukat, aztán hófehér szárnyukat suhogtatva, hét-nyolc fehér hattyu repült fel méltóságos mozdulattal.

A büszke hattyuvezér, golyótól találva, bukfencezve és csapkodva bukott le körülbelül húsz lépésnyire a kanadaitól.

— Szép lövés volt — kiáltott fel ez és a zsákmányhoz rohant.

— Hatalmas pecsenye lesz belőle — felelt Armando. Legalább harminc kiló, ha nem több. Folytatjuk, Bennie? . . .

— Hm, azt hiszem, a hattyuk nagyon is gyanakvók ahhoz, hogy még egyszer kitegyék magukat a puskatűznek.

— Akkor most mire vadászunk?

— Fiatal ember, nagyon követelőző vagy. Alig lőttük ki a puskánkat és már megint gyilkolni akarsz. Ah! Szerencséd van, Armando! . . .

— Miért Bennie?

— Nézd meg ezeket a nyomokat — felelt Bennie a földre hajolva. Nem, nem csalatkozom, egy »faevő« ment erre.

— Micsoda?

— Egy dáféle állat, amelyik egy kicsit a számárhoz is hasonlít.

- És mért hívják »faevő«-nek? — kérdezte Armando.
- Mert az ecetfának az ágával táplálkozik, fiatal barátom.
- Könnyű velük elbánni?
- Némelykor ugyancsak beleizzad az ember.
- Résen leszünk Bennie.
- Gyerünk csak Armando.

A hattyut egy ágra akasztotta, hogy később biztosan megtalálja, a lovaknak egy marék fűvet dobott, aztán megindult a nyomok után, amelyek az erdőbe vezettek.

— A part mellett fogjuk találni — mondta Armandónak, aki utána jött.

Egy kilométernyire haladtak előre, amikor a kanadainak szemébe tűnt egy sas, amelyik egyre szűkülő köröket írt le a levegőben.

— Mit csinál ez a szerencsétlen állat? — mormogta Bennie. Talán valami zsákmányra les?

Megnézte a fákat, amelyek felett a nagy ragadozó keringett, egy vadcseresznye facsoport volt.

— Valami állat lehet ott bent — suttogta Armando, jó lesz figyelni.

Erősen figyelt a facsoport felé, de nem tudott semmit felfedezni. Hirtelen elhatározással kilépett rejtekhelyéről a szabad mezőre.

A sas, mikor meglátta, gyorsan felemelkedett és mérges, visító hangokat hallatott, mialatt a vadcseresznye csoportból két kicsi állat szökött ki hirtelen.

— Ah... ah... — kiálott fel Bennie — ott van a »faevők« tanyája.

Felemelte puskáját és lövés dördült el.

Az egyik kis állat felugrott és hamar leesett megint, elterülve a földön. A másik gyorsan bebújt a betulliák árnyékába. Bennie és Armando utána akarták magukat vetni, de ebben a percben a szomszédos ecetfák közül egy másik állat ugrott elő, és leszegett fejjel, amelyen hatalmas agancsok álltak szét, neki ment a két vadásznak.

Ez egy öregebb »faevő« volt, majdnem olyan nagy, mint az európai szarvasok. A fülei hasonlítottak a samárfülekhez, vastag és rövid nyaka sűrű fekete sörénnyel volt borítva.

— Armando — kiabált Bennie — figyelem!

A fiatal ember, ahelyett, hogy a nagy szarvak elől valami

fa mögé menekült volna, vakmerően felemelte puskáját és célzott.

Éppen meg akarta nyomni a ravaszt, amikor a talaj elsüppedt lábai alól és ő egy elég mély gödörbe süllyedt, körülbelül egy méternyire.

A golyó másfelé ment, ő pedig ijedten felsikoltott.

A bestia, már csak öt-hat lépésnyire tőle, lehajtott fejjel ment feléje.

Szerencsére Armando nem vesztette el a fejét. Gyorsan lebukott a gödörbe és az állat, semmit sem látva a dühtől, rohanva törtetett tovább a gödör felett és csak húsz lépésnyi szaladás után állt meg. Körülnézett és csodálkozott, hogy nem lát semmit.

Ezalatt Bennie sietve megtöltötte a fegyverét. Mikor Armando lebukott, mindjárt látta, hogy miről van szó.

— Bátran, Armando — kiáltotta.

Aztán a »faevő« után vetette magát. Ez egy percig sem tétozva, hanem ismét leszegte a fejét és Bennie ellen fordult.

Bennie lőtt, a vadállat felágaskodott, megrázta fejét és az egyik agancsa leesett.

— Ördög és pokol! . . . — kiabált Bennie és szaladva menekült az erdő felé.

A golyó valami csodálatos kombinációval, éppen az egyik agancsát lőtte le a faevőnek.

Mindez oly gyorsan történt, hogy Armandónak már nem volt ideje barátjának segítségére sietni.

Mire kijött a gödörből, a vad és a vadász eltűntek az erdőben. Armando mint a szél repült el a fák között, folyton kiáltozva:

— Bennie . . . Bennie! . . .

Senki sem felelt és semmi hang sem hallatszott az erdőben. Nem tudta elképzelni mi is történhetett a barátjával és az üldözőjével.

Még egy jó félóráig szaladt tovább, minden bokor mögé nézett és minden sarkot átkutatott. Sokszor beleesett rothadó és szétmálló rég elhullott növényekbe, végre fáradtan, éhesen, megállt.

Mi történhetett velük? . . . kérdezte magától. Megszabadult Bennie az üldözőjétől vagy megölte? . . .

Amint így gondolkozott, a távolban egy lövés hangzott el, amely hosszan visszhangzott az erdőben.

Armando fellélegzett. Helyes — mormogta elégedetten —

ez a kanadai fegyvere volt, ki van zárva, hogy tévedtem. Eszerint majdnem biztosra vehetem, hogy megszabadult a vadállattól.

Megnyugtatta barátjának a sorsa felől, Armando egy kis forráshoz ment és hosszan és szomjasan ivott. Aztán megindult és remélte, hogy nemsokára kijut a rengetegből, de csakhamar belátta, hogy alaposan csalódott.

Egy ilyen őserdőben majdnem lehetetlen kiigazodni. Az ember azt hiszi, hogy egyenesen megy tovább, ahelyett pedig folyton jobbra-balra kanyarodik kicsi és nagy köröket írva le, amíg megint vissza nem jut arra a helyre, ahonnan kiindult.

Armando csakhamar szomoruan tapasztalta ezt. Miután több mint egy óráig folytonosan ment, egyszerre csak a legnagyobb csodálkozására megint ugyanazon a helyen volt, ahonnan három órával azelőtt elindult.

— Ez mégis csak csodálatos! — kiáltott. Egészen egyenesen mentem, vagy legalább is azt hittem, hogy egyenesen megyek, és most itt vagyok megint ennél a mocsárnál. Mit jelentsen ez? eltévedtem talán?

Megállt és nem tudta merre forduljon. Nagy nyugtalanság kezdte bántani, aztán erőt vett magán és elindult, hogy megtalálja a tatat.

Ez sikerült neki és a part mellett haladva, remélte, hogy hamar megtalálja azt a helyet is, ahol a lovak vannak.

De megint három óra hosszat csatangolt minden eredmény nélkül, végre kifáradva, éhesen és szomjasan, leült egy hihetetlen magasságú tölgyfa árnyékában.

— Eltévedtem — mormogta búsan. Lehetetlen, hogy magam kijutok ebből az átkozott rengetegből.

Zsebéből kivette a két darab kétszersültet és avval a gondolattal, hogy egy darab hattyupecsenye mindenesetre jobb lenne, mohón megette.

Egy kis tisztavízű patakot látott és odament, hogy igyon belőle. A szomjuságát is hamar eloltotta és ismét felkerekedett nyugat felé.

De csakhamar belátta, hogy semmi reménye sem lehet szabadulásra. Megint éppen visszakerült az általa nagyon is jól ismert kiindulási helyre.

— Vége — mondta sorsába belenyugodva. Itt kell tölteni az éjjelt.

Megállt, hogy megnézzze puskáját, de elsáppadva eresztette le. A golyókészlete, amit ma reggel megtöltött, üres volt.

Most jutott csak eszébe, hogy mikor a gödörből kimászott, a táskája kinyílt és minden kiesett belőle a földre. Ez a felfedezés egészen elkábitotta.

— Mit fogok most csinálni, ha medvével találkozom? — kérdezte saját magát. Megnézte a zsebeit és szerencsére talált bennük még két golyót.

— Valamire ezek is jók lesznek — mormogta — takarékoskodni kell velük.

A földön nem mert maradni, kapta magát tehát és felmászott egy ecetfa vastag törzsén.

Jó magasan kényelmesen elhelyezkedett az ágakon, de az éhség annyira kínoztá, hogy nem volt képes elaludni.

Egy lelőtt mágus.

Mikor a nap utolsó sugara eltűnt, vágni való sötétség keletkezett. Az egyik fától a másikig sem lehetett ellátni.

Nappal mély csend volt, de nem sokáig, fűttyentések és üvöltések távolodtak és közeledtek.

Farkasok, dámvadak, libák és mindenféle állatok zavarták fel az éj csendjét.

A fiatal ember, fent az ágak között, mozdulatlanul hallgatta a különböző hangokat. Folyton azt remélte, hogy egy puska-lövés tudtára fogja adni, hogy a barátai nincsenek messze, de egészen hiába várta. Biztos volt benne, hogy keresték, de milyen oldalon? Az ősréngetegben nehéz eligazodni.

— Talán dél felé mentem, ahelyett hogy észak felé kellett volna mennem — mormogta a szerencsétlen. Szegény nagybátyám!... Talán azt hiszi, hogy egy medve tépett szét.

Amint így elmélkedett, úgy hallotta, mintha a fa alatt valami megmozdult volna. Lenézett és a sötétségben egy nagy masszát vett ki, amely a fűben legelészett.

Armando kíváncsian lehajolt, mert azt hitte, hogy talán valamelyik ló jött oda. Összehúzta a szemöldökét és erősen figyelt, amikor egyszerre a faág letört alatta és ő lezuhant.

Azt hitte, hogy a cserje közé fog bukni, de csalódott. Egy széles hátra esett, amelyik meg sem hajolt a súly alatt. Az egyik kezével a puskáját fogta, a másikat kinyújtotta és valami sörény-

félét kapott meg. Akkor kapott csak észbe, hogy az állatra esett, amelyik nyugodtan legelészett az ecetfa alatt. Mielőtt még gondolkozhatott volna a dolgok fordulata felett, érezte, hogy rendetlen futásban rohanva viszik az erdőn keresztül.

A vadállat, a hátára pottyant súlyról valószínűleg azt hitte, hogy valami ragadozó támadta meg, és eszeveszett vágatásban igyekezett tőle megszabadulni. Keresztül ugrott a ledőlten fákra és vad iramban vetette magát a bokrok közé.

Armando arcát a levelek és faágak folytonosan csapkodták, egészen lehajolt tehát a széles hátra és belékapaszkodott a lobogó sörénybe, attól tartva, hogy egy faág a homlokát szétronsolja.

Leesni nagy baj lett volna, mert az ismeretlen állatnak vad iramodásától olyan ívben repült volna egy fához, hogy rögtön ott maradt volna halva.

Armando ezt nagyon is jól tudta és azért ugyancsak vigyázott magára.

A vadállat mindenképpen igyekezett magáról levetni kellemtelen terhét, ágaskodott és rázta magát, de Armando sokkal jobb lovas volt, semhogy le hagyta volna magát dobni.

A szegény állat egészen elvesztette a fejét. Az oldalai hevesen emelkedtek, hörgő lélegzete mindig gyorsabb lett és a talpai kifáradtak az erdő ezer akadályaitól.

— Készüljünk a bukfencre — mormogta Armando. — Nemsokára vége lesz ennek a futásnak.

Egyszerre észrevette, hogy a fák ritkulni kezdtek és a sűrű sötétség oszladozott.

Új reménység kelt fel benne.

— A végén lennénk az erdőnek? kérdezte magától. Előre, még egy utolsó erőlködés és szabad vagy. Végre megtudom, hogy milyen állatra estem.

A világosság erősebb lett, és a tisztás már nem lehetett messze. Az állat egy utolsó erőlködéssel végre kijutott a fakáosz-ból és egy zöld mezőre vetette magát, amelyet a hold sápadtan világított be. Armando most meglátta, hogy egy iramszarvason tartotta fantasztikus futását.

A szegény állat, aki már egészen magánkívül volt, mert nem tudta, hogy milyen fajta terhet visz a hátán, megkétszerezte erejét és nagy ugrásokkal igyekezett szabadulni.

Armando most már nem bánta, ha le is esik, mert a faágaktól nem volt többé mit tartania és felegyenesedve felkiáltott.

— Előre! Aztán pihenhetsz és az életeddel is megajándékozlak!

Az iramszarvast valóban nem kellett biztatni. Folytatta a szaladást, nem egyenesen, hanem cikkcakos irányban, néha felemelkedett és megrázta magát. Egy facsoportot látott és afelé irányozta lépteit, úgylátszik, azt remélte, hogy valami tó van mögötte, mert ezek az állatok kitünő úszók. Néhány perc múlva odaért, de ahelyett, hogy továbbrohant volna, olyan nagyot ugrott, hogy a lovas a levegőbe repült.

— Ezer ör... kiáltotta az ifjú, de szavát megszakította egy golyó, amely, szerencséjére, mellette süvített el, és a vadállatba fúródott.

Mialatt leesett, hatalmas bődület szabadult fel belőle, és a facsoportok közül mérges emberi kiáltások hallatszottak.

Két ember ugrott ki a fák mögül.

— Rablók! — kiáltott Armando, aki gyorsan felugrott. — Ki ölte meg a lovamat?

Gyorsan összeszedte szétesett fegyvereit és az iramszarvas-hoz lépett.

A szegény állat éppen akkor adta ki utolsó leheletét. A két ember baltákkal fenyegetőzve közeledett és, mikor meglátták a fiatal embert, csodálkozva és gyanakodva megálltak.

Ezek az emberek a Tanana-törzshöz tartozó indiánusok lehetnek, ahogyan a bizarr tetoválásuk és különös ruhájuk mutatta.

Inkább alacsonyak voltak, mint magasak, szélesek és erősek, vastag nyakkal, nagy, széles mellel és széles vállakkal. Az arcuk nagyon élénk színekkel volt befestve, vörös, sárga és türkizkék festékekkel, a hajuk hosszú, fekete és vastag, kakastollakkal ékesítve és az orrlukaikon keresztül csontok voltak húzva, ami nem valami barátságos látványt nyújtott.

Az egyik, úgy látszik, valami vezér, vagy mágus — aki még a társánál is tarkábban volt öltözve, előrelépett és lángoló szemekkel nézett a fiatalemberre.

Armando egyáltalában nem bízott ezekben az emberekben és gyorsan az elesett állat mögé bujt fegyverét készentartva.

A vezér vagy mágus — miután kíváncsiságát kielégítette — két lépést tett előre és felemelte nehéz tomahawkját, értelmetlen szavakat kiáltozva az ifju felé.

Úgy tetszett neki, mintha az indiánus valamit kívánt volna tőle.

— Légy szíves magadat világosabban kifejezni, mert semmit sem értek — mondotta Armando angolul.

A vezér rögtön a kívánt nyelven felelt, habár ugyancsak nehezen törte :

— A fehér ember menjen, még pedig rögtön.

— Lassabban, barátom — mondotta Armando. Az iramszarvas az enyém és nincs szándékomban itthagyni, anélkül, hogy egy darabot ne ettem volna belőle. Meghalok az éhségtől és nem megyek, amíg valami nem jut a gyomromba.

— Menj, kiáltott fenyegető hangon a vezér.

— Nem megyek, kedvesem.

— A fehér ember ellenkezik?

— Egész határozottan.

— Akkor nem ismeri Kotch-a-Koutchint!

— Isten tudja, ki lehet az.

— Ez a Tanana-törzs mágusa.

— Nem sokat törődöm vele. Mondtam, hogy éhes vagyok és enni akarok — felelt Armando határozott hangon.

— A türelem nem erős oldala Kotch-a-Koutchinnak — mondotta az indiánus.

— De Armando Falconinak még kevésbbé az, drága festett barátom — felelte a fiatalember.

— Az iramszarvast én öltem meg és így az enyém lesz.

— És én azt mondom, hogy az iramszarvas az enyém, és neked nem volt jogod lelőni.

— Az iramszarvas nem olyan állat, amely parancsolni hagy magának. Szabadon él az erdőben, és azé, aki lelövi. A fehér ember jól teszi, ha elmegy, ha kedves az élete.

— Ismétlem, hogy éhes vagyok.

— A Tananának nem kötelesek a fehér emberről gondoskodni.

— Helyes, vedd el az iramszarvast, ha mered, gaz tolvaj! — felelt a fiatalember és felemelte a puskáját.

A mágus visszalépett, mert valószínűleg ismerte ezeket a duplacsövű fegyvereket, és így felelt :

— Olyan merész voltál, hogy engem megfenyegetté, engem, a hatalmas Tanana-törzs mágusát és büntetésed az lesz, hogy nekem fogod adni ezt a fegyvert.

A késemet is akarod?

— Azt is nekem fogod adni.

— Gazember, nem félek tőled.

Holtan bukott le a mágus mellé.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

— Meglátjuk.

A Tanana felemelte a nehéz baltát és hevesen a fiatalember felé rohant, abban a hitben, hogy könnyen fog vele végezni.

Armando az indiánus mellének célzott.

— Vigyázz, lelőlek.

A Tanana felelet helyett lesujtott a baltájával, mialatt a társa átkozódva sietett segítségére.

Egy pillanatnyi késedelem és Armando nem élt volna többé. Egy ugrással kikerülte a halálos ütést, aztán tüzelt.

A mágus leejtette fegyverét, fájdalmasan felsikoltott és a kezeit mellére szorította, mintha vissza akarta volna tartani a vért, amely bőven ömlött a sebből.

Társa vad ordítással vetette rá magát a fiatal emberre, de ez hirtelen a bokrok mögé ugrott és másodszor is lőtt. A rézbőrű megtántorodott és rekedt hörgéssel, holtan bukott le az életelen mágus mellé.

Armando, mintha megijedt volna a kettős gyilkosságtól, noha csak önvédelemből ölt embert, fejvesztetten futásnak eredt, nem törődve az iramszarvassal. Öt-hatszáz lépést szaladt, mikor lövéseket hallott az erdő széléről.

Azt hitte, hogy megint ellenségről van szó és a puskáját megtöltötte az utolsó golyóval. De hirtelen örömkialtásban tört ki.

— Bennie és mr. Falcone vágattak eléje, dühösen sarkantyúzva lovukat.

— Armando — kiáltott mr. Falcone, honnan jössz?

— Nagybátyám, felelt a ifju, eléje szaladva.

— Ördög és pokol, kiabált Bennie. Tizenkét órája, hogy keresünk az erdőben. Hol voltál?!

— Eltévedtem, Bennie.

— Az erdőben?!

— Igen.

— Gondoltam.

— Boldog vagyok, hogy még élsz, Bennie.

— Megölted azt az átkozott bestiát?

— Tegnap ettünk szép sült szeleteket a húsából.

— Nekem is jólesnék egy darab, meghalok az éhségtől.

— Szegény Armando, mondotta mr. Falcone. Micsoda rettenetes éjjel lehetett!

— Bizony, nem sok hiányzott hozzá, hogy a másvilágra küldjenek.

— Hogyan ?

— Indiánusokkal találkoztam.

— Ezer ördög, az a puskalövés a tied volt, amit az imént hallottunk ?

— Igen, Bennie.

— Megöltél valakit ?

— Azt hiszem.

— Egy gazemberrel kevesebb. Mesélj el mindent, Armando.

A fiatal ember kevés szóval előadta kalandjait. Mikor elvégezte, a kanadai aggodalmas arcot vágott.

— Ej-haj — mormogta a bátor vadász — egy Tanana-mágust löttél agyon ! Ebből baj lesz.

— Meg akart ölni — védekezett Armando.

— Ej — Bennie a vállát vonogatta. — Majd megtanítom az indiánus kutyát, ha alkalmatlankodik.

— Vigyünk magunkkal egy darab iramszarvast, mielőtt a farkasok felfedezik.

Oda mentek a nagy darab állathoz, amelynek a húsa különösen vagdalt állapotban kitűnő. Úgyesen szeltek belőle egy pár darabot, aztán visszamentek és felkaptak lovaikra.

Minden baj nélkül érkeztek meg táborukba és Bennie gondoskodott róla, hogy Armando minél előbb hozzájusson egy darab sült húshoz.

Az út mindig nehezebb és járhatatlanabb lett. Mély szakadékok és égignyúló sziklák között vergődtek előre.

A folytonos kínlódások miatt egy hét alatt alig jutottak tovább. De micsoda mesés szép panorámában gyönyörködhettek !... A Sant-Élia égbenyúló csúcsai, amikre még senkinek sem sikerült feljutni, örökös hóval borítva !... A magassága meghaladja az 5520 métert. A Cook-csúcs 4900 méternyre emelkedik az ég felé, a Vancouver 4000 méter magas és a Faiweather 4600 méternyre nyúlik bele a magasságba.

Az egetverő csúcsok örökös hóval vannak borítva, a jéggel fedett oldalak mint valami tűztenger ragyognak az esti napnak sugaraiban.

Nyolcadik nap végre teljesen kimerülve, elérték a régi orosz Amerika, az aranybányák hazájának határát.

Alaszka.

Alaszkát egyáltalában csak néhány év óta ismerik, de azóta a régi kaliforniai és ausztráliai bányászok pusztán a nevének a hallatára szívdobogást kapnak.

Ennek a századnak a kezdetéig senkinek sem jutott eszébe, hogy ezt a kietlen, sziklás és nehezen kezelhető vidéket felkeresse. Az oroszok voltak az elsők, akik rájöttek, hogy ott nagyszámban tenyésznek vadon mindenféle fajú állatok, amelyeknek a szőr-méjéből aztán nagyarányú kereskedést nyitottak. Erődítményeket állítottak fel, amelyek között a Yucon folyó partján levő Nulato volt a legtekintélyesebb. Innen évenként tízezer darab fókabőrt, közel tizenkétezer hód és hússzezer rókaprémet indítottak útnak.

1867-ben végre megúnták a távoli gyarmattal való foglalkozást és az örökös harcot a bennszülött Tananákkal és Co-Yukonokkal, akik megrohanták az erődítményeiket és potom 36.000 liráért eladták az egészet az Egyesült-Államoknak. Télen borzasztó hideg van, a higany sokszor ötven fokra süllyed a zérus alatt. A folyók nyolc hónapig jég alatt vannak, hajózni tehát csak rövid ideig lehet őket, a kikötők nem használhatók s a lakossága dacosan nem akarta elismerni az orosz fenhatóságot, érthető tehát, hogy az oroszok örültek, amikor megszabadultak ettől a kietlen vidéktől.

De a vállalkozó amerikaiak alatt Alaszka hamar megváltozott. Városok nőttek ki a földből és egy folyamhajózási társaság alakult North American Transportation név alatt, szénbányákat fedeztek fel és a munka mindenfelé megindult. Nemsokára azután felfedezték az aranyat.

Ennek dacára Alaszka még hosszú ideig ismeretlen marad. Nagyon kevesen tudtak a mérhetetlen kincsekről, amik a jég alatt, a folyókban és a homokban voltak elrejtve.

Eleinte csak nagyon kicsi és nagyon vakmerő csoportok indultak el Alaszka felé. Ezek közül is sokan hagyták ott csontjait az út felében a jéggel és hóval borított zord vidékek között.

Különben is az első bányászok féltékenyen vigyáztak, hogy az arany híre ne terjedjen szét. Tudnivaló, hogy ezek naponta öt-hatszáz korona értékű aranyat szedtek össze.

1892-ben kezdtek a hírek szélesebb körben szállingózni.

A klondykei mérhetetlen kincsekről mindenfelé csodákat meséltek az emberek.

A népvándorlás előbb lassan, azután mindig nagyobb áramlatokban megindult. A praktikus amerikaiak mindjárt egy várost építettek a Klondyke és a Yukon folyók mocsarai között és elnevezték Dawsonnak. A város hamar megtelt barokkal és korcsmákkal, borospincékkel és játékbarlangokkal. 1896-ban már 80 milliónyi aranyat vittek el Alaszkából. De ez mind semmi sem volt. Folyton és folyton új aranyereket fedeztek fel.

Különösen a Sant-Élia völgyeiről mondták a földtudósok, hogy ott a Klondyke kincseinél is nagyobbak vannak elrejtve. Hogy ez igaz volt-e? ... Talán azt is nemsokára meg fogjuk tudni! ...

Mister Falconi és barátai egy völgyben telepedtek le, amelyik még félig volt hóval borítva és egy pár tölgyfa, fűz és betullia virított benne.

Egy kis folyó sietett rohanva nem messze tőlük, amelyben halakat és vízi madarakat reméltek találni.

Már csak két-három font lisztjük és egy kis zsák pemmikánjuk volt, kevés cukor és tea. A többit elfogyasztották a hosszú és kemény utazás alatt.

— Kedves Armandom — mondta Bennie, miután egy csésze teával felmelegítette magát — nem tudom mi lesz velünk, ha hamarosan nem rendezünk egy újabb vadászatot.

— Nem látok erre vadat, Bennie — felelt az ifju. Félek, hogy itt hiába erőlködünk.

— Türelmetlen ember! ... Azt hiszed, az állatok majd idejönnek neked kezét csókolni és szép türelmesen megvárják, amíg beléjük lövöd a golyót, barátom?

— Isten ments, de mégis azt hiszem, hogy itt nincsen sok kilátásunk bőséges eredményre.

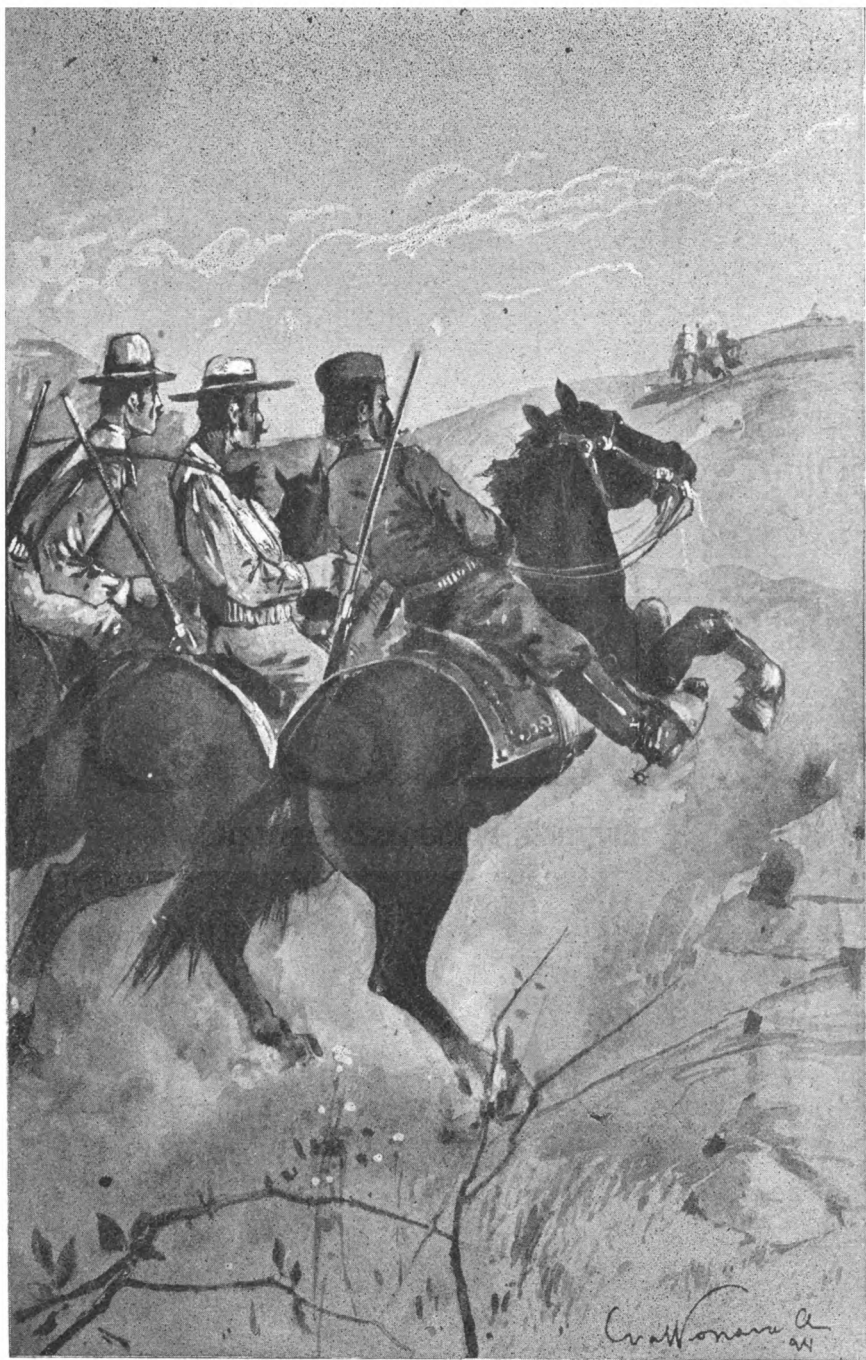
— Majd megnézzük, a folyóban mi van.

— Én is veletek megyek — jegyezte meg mister Falconi. Back, vigyázz helyettem is.

— Bátran jöhetsz — mondta Bennie.

— Akkor hát előre.

Lelkére kötötték Backnak, hogy figyelmesen vigyázzon, aztán keresztülmentek a völgyön, amelynek a végében egy kis folyótól táplált elég nagy tó csillogott.

Találkoztak indiánusokkal is.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Utközben találkoztak indiánusokkal is, de mivel a rézbőrűek nagyon békésen vadászgattak, ők se igen törődtek velük. Kitérített céljukhoz képest egyenesen a tó felé tartottak, de beleért jó egy órába, míg kényelmesen ügetve odaértek.

A tó nem lehetett nagyon mély, mert a közepében is álltak fák. Vadliba és sólyomcsapatok üldögéltek az ágakon. Alighanem sok hal lehetett benne, mert a tetején buborékok úszkáltak.

— Mi lehet az a feketeség ottan? — nézett Bennie kutató szemmel egy kis öböl felé.

— Úgy látszik csónak — felelt a mechanikus odanézve.

— Ezt megnézzük — mondta Bennie. Ha csakugyan ladik, akkor szerencsénk van.

Odamentek a kis öbölhöz, amit a betulliacsoport félig eltakart.

Az öbölben egy nagyon jó állapotban levő indiánus csónak himbálózott, kötéllel a parthoz erősítve.

Elég tágas volt, úgy, hogy mindnyájan elférhettek benne.

A csónakban egy sarokban horgok voltak és az evezőtartókon két könnyű evező.

— Csónakázni fogunk — mondta a kanadai — és közbe halászunk, itt lesz kecsge és ponty.

— Talán halászat nélkül is lesz — jegyezte meg mister Falconi, aki erősen nézett két karót, amik a vízből kiálltak. Egészen bizonyos, hogy azokon olyan kosarak vannak, amikben az indiánusok halakat fognak.

— Csakugyan — mondta Bennie — nézzük meg.

Beléptek a csónakba és Bennie elkezdett evezni.

Armando lehajolt és ujjai között átengedte a vizet. Csakugyan nagyon sok hal lubickolt az átlátszó hullámok között.

Annyian voltak, hogy egy háló bizonynyal azonnal megtelt volna.

Bennie, amint elsiklottak előtte, egyenkint megnevezte őket.

— Az ott egy nagy harcsa!... de mekkora!... ott meg egy kecsge, ott egy pici ponty!...

Frissen eveztek és csakhamar odaértek a karókhoz.

A Tanának halfogásra nem ismerik a hálót, egészen másképpen csalják ki a víz lakosait. Fűzfavesszőből kosarakat fonnak és mielőtt jön a tél, karókat dugnak a folyóba vagy a kiszemelt tóba és várják, amíg befagy, de egy kis nyílást meghagynak a kosár felett.

A halak mind a megmaradt kis világosság felé tódulnak és természetesen abban a percben meg vannak fogva.

Bennie ismerte ezt a szokást és nagy reményekkel kiemelte a kosarat.

De azokban bizony nem volt több, mint két nagy harcsa. Mindakettő összesen lehetett vagy tizenöt-husz kilogramm.

— A többit már kiszedték a gazemberek — mérgelődött Bennie.

Hirtelen egy elnyújtott sziszegés hallatszott és egy gyönyörű hófehér hattyu úszott méltóságteljesen körülbelül husz lépésnyire tőlük.

— Ez a tied, Armando — kiáltott Bennie — lőjj, ezek többet érnek mint a halak.

A fiatal ember célozni akart, de csodálkozva állt meg. A kecses állat kétségbeesetten csapkodott a szárnyaival és mintha alulról húzta volna valami, hasztalan igyekezett felemelkedni.

— Mi ez, ... mi ez? ... — kérdezte a fiatal ember csodálkozva.

— Talán vízi növényekbe akadt — találgatta mister Falconi.

— Nem nagyon — mondta a kanadai. Én azt hiszem, hogy valami vízi benszülött támadta meg. Nem látjátok, hogy a feje a víz alatt van és nem tudja kiszabadítani.

— Talán csak nincsenek itt krokodilusok — mondta Armando.

— Nem, fiatal barátom — nevetett Bennie.

— Már sejtem, hogy mi történik itten — mondta mister Falconi, aki kutatva nézte a jelenetet.

— Beszélj, bácsi — kérlelte Armando.

— Ezt a hattyut egy harcsa támadta meg — felelt a mechanikus.

— De bácsi! ...

— Nem hiszed?

— Egy hal megtámadjon egy ilyen nagy hattyut?

— Csodálkozol ezen?

— Ez abszurdum.

— Barátom, Bennie, nézzük meg közelebbről.

A kanadai vízbe mártotta az evezőket és arrafelé vezette a csónakot. Azalatt a szegény hattyu hiába erőlködött, hogy a fejét a vízből kiszabadítsa. Nagy és erős szárnyai vadul és kétségbeesetten csapkodtak és verték a vizet.

Egyszerre a szegény hattyu, a vízalatti ellenségtől egészen legyőzve, utoljára széttárta a szárnyait, felborzolta a szép fehér tollakat, aztán kiszállt belőle minden élet és félig a víz alá süllyedt.

— Meghalt — mondta Armando.

Bennie gyorsabban evezett, nehogy a győző áldozatát egészen a víz alá húzza, mielőtt odaérnek. Elérték és hamar behúzták a csónakba.

De nem jött egyedül.

Egy jókora kövér harcsát hozott magával. Ez a kis édesvízi rabló, a fejénél fogva tartotta még mindig a szegény állatot.

— Ha ezt otthon elmesélném valakinek, a szemembe nevetne — mondta Armando egészen elcsodálkozva.

— Aki ismeri a harcsák borzasztó falánkságát, azt e dolog egy cseppet sem lepné meg — felelt mister Falconi. Ez nem új eset, Armando.

— Fogalmad sincs róla, micsodák a harcsák — jegyezte meg Bennie. Látod, nem is nagyok és háromszor akkora állatokra is rávetik magukat és minden esetben ők a győztesek.

— Ugyan kérlek !

— Ezek valóságos csatákat rendeznek azokban a tavakban, amelyekbe belejutottak — folytatta Bennie. Egész mézszárlásokat rendeznek.

— Hallottam, hogy egy tóból az összes halakat lassankint eltűntették és aztán egymást kezdték falni — tette hozzá mister Falconi.

— Micsoda telhetetlenség !... — csodálkozott Armando.

— Gondold meg Armando, hogy egy nap alatt többet esznek, mint amennyi a saját súlyuk.

— Természetesen gyorsan szaporodnak.

— Gyorsabban, mint minden más hal.

Mialatt mister Falconi és az öccse beszélgettek, Bennie elhelyezte a könnyen szerzett zsákmányt és elégedetten nézte.

Visszacsonakáztak az öbölbe és újra megkötözték a ladikot, hogy szükség esetén megint használhassák.

Hogy az utat megrövidítsék, egy kis fenyőerdőn mentek keresztül. Hirtelen öt jókora farkas ugrott ki nem messze tőlük egy bokorból.

Armando ijesztésképpen közük akart lőni, de Bennie visszarántotta.

— Utánam — kiabálta és eszeveszetten futni kezdett. — Ezek veszett farkasok !

Vesztett farkasok között.

Mister Falconi és Armando, mikor látták, hogy a máskor olyan vakmerő kanadai meghátrál, rögtön követték őt.

Bennie nagy sebességgel egy fára kúszott fel, a többiek utána

A farkasok tanácstalanul megálltak.

Roppant nagy példányok voltak, de meglepően soványak.

Nem nagyon barátságosan néztek ki. A szőrük ritka volt és csapzott, a szemük vadul és lázasan forgott, a torkuk nyitva és a hosszú fogak csattogtak.

— Végetek van, ha hozzátok érnek — mondta Bennie társaihoz, akik melléje kapaszkodtak mindnyájan egy nagyon vastag ágra. Egytől egyig vesztettek ezek a szerencsétlenek!! . . .

— Vesztettek! . . . — kiáltottak fel egyszerre Armando és a mechanikus, mialatt hátukon végigborzongott a hideg.

— Ha közelednek, kegyetlenül lőni kell! . . . — vezényelt tovább Bennie.

— Mért nem most mindjárt? — türelmetlenkedett az örökké ideges Armando.

— Még nem, Armando. Elhibázhatjuk és aztán nem lesz időnk tölteni.

Mialatt így beszélgettek, a farkasok szemüket le nem véve a fán kuporgókról, köröskörül mászkáltak a fa alatt, üvöltve és a fogaikat csattogtatva, mintha a csontok már benn lennének a torkukban.

Öt percig tartott ez a kínos jelenet, aztán a kör nagyobb lett és az ostromlók lassankint elhagyták a csatateret és egy bokor mögé bujtak.

Mitől ijedtek meg — kérdezte Armando és megkönnyebűlten fellelegzett.

— Nem hagynak itt minket, ne félj — felelt Bennie. Talán csak azért bujtak el, hogy lemenjünk innen. Ha nem leszünk a fán, egyikünk biztos harapást kaphat, ha nem vigyázunk.

— És miről látod, hogy meg vannak veszve?

— Az egész megjelenésükről és a bátorságukról. Rendes körülmények között nem szoktak ilyen vakmerőek lenni, csak ha nagyon sokan vannak. De ha vesztettek, egész karavánokat meg mernek állítani.

— Hova mentek most? — nézett körül Armando. Nem látom őket sehol.

— Lehetetlen — felelt Bennie. Majd meglátod, hogy még négy-öt nap múlva is követni fognak, hogy megkapják az alkalmat.

— Lőjük és rázzuk le őket a nyakunkról.

— Ez lesz a legjobb, fiatal ember — felelt Bennie. Menjünk, mister Falconi. A veszély elmúlt.

Leszálltak és jobbra-balra tekintgetve vállravezett puskával elindultak.

Már félúton voltak és majdnem elérték az erdő szélét, mikor a farkasok ötven méternyire megint megjelentek.

A vad bestiák nem mentek utánuk, hanem megelégedtek azzal, hogy torkuk szakadtából hallatták szomorú és gyászosan hangzó üvöltésüket.

— Ah!... — kiabált a kanadai dühösen. Lesz vagy nem lesz?... fogjátok ezt!.... Armandóval együtt célzott, a két fegyver egyszerre dördült el.

A két szélső farkas leesett, a többi vad futásnak indult és még jobban üvöltött.

— Az ördög vigyen benneteket — kiáltott utánuk Bennie. Ha visszajöttek, nektek is lesz!

Most már zavartalanul mehettek tovább és egy félóra múlva elérték a tábor, ahol Back már nyugtalanul várta őket.

Itt semmi különös nem történt távollétük alatt, bár egy farkastámadásban Backnak is volt része, egyik lovát a kiéhezett bestiák majd hogy szét nem tépték.

Leültek vacsorázni és egy csésze forró teát ittak, aztán lefeküdtek és Armando Backkal fenmaradt, hogy az első negyedben ők őrkdjenek.

Két órát virrasztottak, némelykor felálltak és újra élesztették a tüzet, amikor a völgy szélén homályosan látható bokrokból hosszú, elnyújtott, rémes és szomorú üvöltést hallottak.

— Valami kiéhezett hívja a társait — jegyezte meg Back. Nemsokára egy egész koncertot fogunk hallani.

Az első üvöltés után hirtelen csend támadt. Aztán a másik oldalról megint kezdődött a hátborzongató muzsika.

— Szólítják egymást — mondta Armando. Gondolod, hogy meg fognak támadni?

— Nem lehetetlen, kivált ha a többi is mind veszett — felelt Back.

— De azt hallottam, hogy félnek a tűztoi....

— Ez egészen igaz.

— Nos hát, akkor mitől félünk mi?

— Ej... Carramba!.... — kiáltott a mexikói. — Halod?

Az üvöltések egyszerre megtízszereződtek és közeledtek...

Az ördögbe — mormogta Armando és felállt. Az ember azt hinné, hogy legalább százan vannak.

— Többen is lehetnek — felelt Back.

— Mit csinálunk most?

— Jó lesz rárakni a tüzekre; ha a dolog rosszabbra fordul, felkeltjük a többieket is.

Száraz fájuk elég volt, telt marokkal dobták hát a sístergő lángok közé.

A félelmes koncert egyre nőtt. A déli szél belefüttyült és még közelebb hozta a hallgatók füléhez.

Hirtelen Armando és Bennie nagy porfelhőben a hold fényénél apró fekete pontokat látott mozogni a sátor felé.

Ebben a percben Bennie felemelte a függőnyt és kilépett, a mechanikus utána.

— Farkasok? — kérdezte a kanadai.

— Még pedig jó csomó — felelt Armando.

— Honnan jönnek?

— Dél felől.

— Sant'Élia felől?

— Azt hiszem.

— Rossz éjjelünk lesz. Rendben vannak a lovak?

— Biztos helyen vannak — felelt Back.

— A zsákmányunkat el kell dugni.

— Már megtörtént.

— Helyes, máma szép puskaműsikában lesz részünk. De nem kell sajnálni a puskaport, van elég.

Az első farkasok már megérkeztek.

Mikor meglátták a négy felfegyverkezett vadászt, üvöltve hátráltak.

Legalább nyolc tucat volt már mögöttük.

A tűz csak megijesztette, de nem tartotta vissza őket.

Mikor megértették, hogy ezen a lángoló körön nem vághatnak keresztül, széles gyűrűben felálltak kívül és mintha egész biztosra vették volna, hogy a lángok végre is ki fognak aludni, a hátsó lábaikra álltak és velőthasogatóan visongtak.

A látvány, amint a száznál több ragadozó a tűz fényében fogvicsorgatva várta az alkalmat, hogy rátörjön áldozataira, bátor embernek is könnyen okozhatott szívdobogást. Csupa nyitott torok és csattogó fog meredt az emberekre és csupa véresen forgó szem egy pillanatra sem hagyta abba az ostrom alá fogottaknak tüzes kémlelését.

— Kezdjük el? — kérdezte egyszerre Armando, aki már türelmetlen volt.

— Mit gondolsz már megint? — felelt a kanadai. Most nem szabad őket megzavarni.

— Ha a fa elég lesz, akkor el fognak vonulni. Hajnalban bizonyosan elkotródnak.

— Igen, ha nem túlságosan éhesek.

— Nagyon félnek a tűztől?

— Igen, mister Falconi.

— Ijesszük meg őket.

— Hogy gondolod?

— Dobjunk közéjük parazsat.

— Ez nem árthat. De félek, hogy csak visszavonulnak, de aztán megint közeledni fognak.

— Ne próbáljuk meg?

— Legyen!

A puska végére tüzes nyalábokat tettek és szikrázva dobálták széjjel.

A farkasok a fényeső elől hirtelen hátravonultak, de a kör nem szakadt meg, csak tágabb lett. Csak annyira hátráltak, hogy a szikrák ne ériék őket.

— Nagyon ravaszak a bestiák — mondta mister Falconi. Nem marad más hátra, mint löni.

— Nem is várunk vele tovább — felelt Bennie. Ne lőjünk sokan egyszerre. Armando, készen vagy?

— Én már kiválasztottam a farkasomat — felelt az ifju.

A farkasok már megint közel voltak és a két vadász elsütötte puskáját.

Egyszerre esett le vagy öt-hat bestia, akik kétségbeesetten és dühösen ordítottak és csapkodtak.

Alig buktak a földre, mikor társaik rájuk rohantak és még elevenen falni kezdték őket. Egy perc múlva valóságos tolakodás támadt körülöttük, hátaik, fejük és farkak izgatottan hullámoztak. A vad pusztalakók között nemes versengés indult meg,

megcáfolva azt a közmondást, hogy farkas nem eszik farkashúst.

Megint hamarosan töltöttek és Bennie vezényelt :

— Mindnyájan tüzet ! . . .

Négy lövés dördült el és a körben lék támadt.

Négyszer töltöttek és négyszer lőttek újra, végre a farkascsorda megértette, hogy így nem jó lesz és egynéhány a vakmerőb-bek közül nekikészült, hogy átugorja a tűzkerítést.

— Figyelem ! . . . — kiáltott Bennie . . . — Armando, ti csak folytassátok. Back, ide hozzám !

Négy farkas már áttörte a tűzkorlátot és a lovakhoz közeledett. A mexikói volt legközelebb és elszántan eléjük rohant.

Két jól irányzott lövés hatása alatt a két első bestia szétloccsant koponyával először nagyot ugrott a levegőbe, aztán elterült a földön. A harmadik a háta mögé ugrott, hogy torkon ragadja, a negyedik pedig a lovak mögé vetette magát.

Back nem vesztette el a fejét. Hirtelen megfordult, a puskát ledobta és két kezével megfogta ellenfelének a nyakát és egész erejével az egyik tüzes bokorba dobta.

Ezalatt a lovak ijedten rohantak szét minden irányba, de csakhamar a negyedik farkas is szétfreccsent koponyával esett le és vérével befestette a körülötte levő füvet.

Mig Back hősiezen védte a belső részt, Bennie és a többiek szakadatlan tüzelessel annyira vitték, hogy a külső kör lassankint tágulni és ritkulni kezdett. Lassankint a bestiák behúzott farkkal szökni kezdtek visszafelé.

— Ezt a leckét nem fogják elfelejteni — mondta Bennie. Az ördög vinné el Amerika valamennyi farkasát.

— Ez egy egész csata volt — jegyezte meg Armando.

— Legalább harmincan itt hagyták a bőrüket — tette hozzá Bennie.

— Annyit lőttünk, de nem látok itt a bokrok között többet mint legfeljebb nyolcat — vetette közbe a mechanikus.

— Úgy van — nevetett Bennie. A többiek megették egymást. Ti most lefeküdhetek, mister Falconi és én fogunk tovább őrködni.

— Nem fognak visszajönni ?

— Ugyan ! . . . Már alig lehet őket hallani.

— Azok még most is szaladnak. Jó éjt, Bennie.

— Ne féljetek, fiatal ember.

Armando és Back eltűntek a sátorban, a kanadai és mister Falconi leszedték a farkasok bundáját, hogy meleg takarókat csináljanak belőle maguknak, mert az éjjel hideg volt.

Egész éjjel semmi sem történt, lovak és emberek nyugodtan alhattak reggelig.

Bőséges reggeli után megindultak a Yukon felé.

Az volt az útitervük, hogy emellett a folyó mellett mennek fel egészen Dawsonig, Selkirkben bérelnék valami tutajt, hogy ne tévedjenek el az ismeretlen és zord vidéken.

A távolság, amely őket a folyótól elválasztotta, még elég tekintélyes volt, éppen azért gyors galoppba csaptak át, azzal a szándékkal, hogy a lovakat Selkirkig nem kímélik, és onnan tutajon mennek tovább.

Sokféle változatos vidéket hagytak el, kis tavak, tölgy- és fenyőerdők, hegyek és szakadékok maradtak el mögöttük, amikor végre ott voltak a hatalmas mederben hömpölygő folyó partján.

Mister Falconi azzal az örvendetes hírrel lepte meg társait, hogy már csak nyolcvan mértföldnyire vannak Selkirktől.

— Ha ott tutajra szállhatunk — tette hozzá — akkor három hét alatt Dawsonban vagyunk és egy hét múlva elérhetjük a Klondyke partjait.

— És rakhatjuk az aranyhegyeket — vetette közbe Bennie ragyogó arccal. — Ha a szerencse kedvez nekünk, olyan gazdagok lehetünk, hogy a fél zsebünkől megvehetjük mister Harris összes marháit.

A mexikói, pipájának a füstjét kifújva szájából, szintén megszólalt:

— Ha nekem pénzem lesz, feléje sem nézek többé a prairie-nek és fütyülök a világ minden cow-boyjára — mondta.

— Gondolod?

— Egész biztosan, Bennie.

— Én ezt nem fogom tenni, Back. Én megszoktam a szabad életet és nem tudnék lemondani róla.

A tanana-törzs.

A Yukon a régi orosz Amerikának legnagyobb folyója, egész hosszában keresztül folyik Alaszkán és mérhetetlenül hasznos lehetne az egész vidékre nézve, ha, sajnos, nyolc-kilenc hónapon keresztül nem lenne befagyva.

A Yukon halakban roppant gazdag. A partjait erdők szegélyezik és Alaszka lakossága többnyire a Yukon mellett ültette fel tanyáját.

A kis csapat egy egészen elhagyott, de nagyon festői helyen állt meg. Bennie leszállt a lováról és figyelmesen nézte a szemben levő partot. Azt remélte, hogy valami indiánus tábor vagy valami csónakot fog felfedezni, de hiába.

— Itt maradunk holnapig és reggel tovább indulunk — jelentette ki.

— De már nincs mit ennünk, Bennie — mondta Armando.

— Ez a hosszú út egészen kifosztott bennünket mindenből.

— Majd itt körülnézünk.

— Fogunk valamit találni?

— Medvét és iramszarvast nem, de hattyut egészen biztosan — felelt Bennie.

— Hát megyünk?

A kanadai nem felelt. Éppen egy csomó hattyú úszott le a vizen, azokat nézte.

— Armando — mondta egyszerre. — Szereted a rántottát?

— És még kérdezed?

— Nemsokára meg foglak kínálni egy adaggal.

Meghagyta Backnak, hogy gyujtsa meg a tüzet és elindult Armandóval.

Ezek a rétek nagyon szépek voltak, sokféle virág nyílt rajtuk, különösen a sokszínű mák nagyon bájos képet nyújtott.

Bennie és Armando egy mértföldnyi út után hirtelen bekaroyodtak a folyó felé.

A part mellett sziszegések hallatszottak, ami a hattyuk közelségét jelezte.

— El fognak menekülni, Bennie.

— Sőt! nagyon vitézül védik a fészkeiket.

— Emberek ellen is?

— Némelykor. Nagyon bátor bestiak, még a sólymot is megtámadják és akkor rendszerint a sólyom húzza a rövidebbet.

— Pedig a csőrükkel nem tudnak sebeket vágni — jegyezte meg Armando.

— Az ő erejük a szárnyukban van. Egyszer láttam, amint egy hattyú egy rókára vetette magát, aki a fészkehez mert közeledni és egyetlen szárnycsapással leterítette.

Elérték az erdő szélét.

A parton egy tucát hattyú állt és csinosította magát. Csapkodtak a szárnyaikkal, a vízbe mártották a tollaikat és tisztogatták magukból a rovarokat.

A vadászok hamarosan lőttek.

Két hattyú elesett, a többi ijedten rebbent szét.

A nőtények, ahelyett, hogy menekültek volna, felborzolt tollakkal közeledtek feléjük.

A vadászok elhagyták rejtekhelyüket és mikor a szegény állatok meglátták őket, egy pillanatig határozatlanul megálltak, azután belátták, hogy hiába volna minden ellenállás, otthagyták fészkeiket és ők is futásnak eredtek. Bennie a fészkekhez közeledett. Mindenikben öt-hat tojás volt, jó nagyok, sárgásfehér héjjal.

— Nem nagyon öregek már? — kérdezte Armando.

— A lehető legfrissebbek — felelt Bennie. — Nem lehetnek több mint négynaposak.

Összeszedték a tojásokat, felszedték a két elesett hattyut is és igyekeztek hogy minél hamarabb elérjék a tábort.

Már csak öt-hatszáz lépésnyire voltak, mikor a tábor irányában csengő tamburaszót hallottak.

— Hát ez ugyan mit jelent? — kérdezte nyugtalanul Bennie.

— Csak nem foglalkozott Back tamburakészítéssel? — tette hozzá Armando.

— Ki nem állhatja a muzsikát — mondta Bennie — ugyan mit csinálna vele? ... Inkább attól félek, hogy indiánusok vannak a közelben.

— Siessünk, Bennie.

Meghosszabbították lépteiket és éppen abban a percben értek a táborba, amikor két indiánus lépett be, akik festői viseletük után ítélve, a tanana-törzshöz tartozhattak.

Back és mister Falconi eléjük szaladtak és élénk beszélgetést kezdtek velük, anélkül hogy egymást megértették volna.

Bennie odalépett és megkérdezte mister Falconitól, hogy mit kívánnak.

— Lehetetlen őket megérteni, felelt emez.

— Talán nekem több szerencsém lesz — mondta Bennie.

Az indiánusok elé fordult és egy furcsa nyelven, amelyikben francia és angol szavak is voltak belekeveredve, beszélni kezdett hozzájuk.

Ez a »scinuk« nevű nyelv volt, amihez az öreg vadász egé-

szen jól értett. Az indiánusok mindenfelé ezt beszélik, mikor idegenekkel érintkeznek.

Az egyik indiánus gyorsan felelt ugyanazon a hangon:

— Azért jöttünk a fehér emberekhez, hogy jöjjenek el hozzánk és gyógyítsák meg a vezérünket.

— A ti törzsetekben nincsen mágus? — kérdezte Bennie.

— Kettő, de az egyik elment messzire, a másiknak nem sikerült a vezért meggyógyítani.

— Megsebesült?

— Nem.

— Akkor mi baja?

— Megszállta a rossz szellem.

— Mi nem vagyunk összeköttetésben a rossz szellemmel és nem segíthetünk rajta. Menjetek vissza és keressétek meg a másik mágust.

Az indiánus karjait mellén keresztbe fektette és így szólt:

— Én parancsot kaptam, hogy hozzam el a fehér embereket és nem megyek vissza nélkülük.

— Mondom, hogy mi nem segíthetünk a bajotokon.

— A fehér emberek bölcsek és sok csodát tudnak elkövetni.

— Mondom, hogy menj az ördögbe és hagyjál minket nyugodtan.

— Úgy látszik, nem ismered a tananákat? ... kérdezte az indiánus fenyegető hangon — ami törzsünk hatalmas és drágán fogja veled megfizettetni a visszautasítást.

Bennie csakugyan eléggé ismerte ezt a törzset és tudta róla, hogy vakmerő és büszke. Belátta, hogy ennek a két nehézfejűnek sohasem tudja bebizonyítani, hogy nem tudnak elbánni a rossz szellemmel, és végre is nem tehetett mást, elhatározta, hogy követni fogja őket.

Gondolta, hogy valami csellel majd lehetőleg hamar lerázza őket a nyakáról és igyekszik visszatérni a folyóhoz.

Ellenben nem akart lemondani a rántottáról, és kérte az indiánusokat, hogy várják meg, amíg elkészül. Ez alkalommal meghívta őket, hogy tartsanak velük. A rántotta sikerült és csakhamar el is fogyasztották.

Egy óra múlva a kis csapat elérte a Yukon partján levő indiánus tábort. Mikor az indiánus népség meglátta a közeledőket, kitódult és lármázva, táncolva, ugrálva, bőgve, kutyaugatástól kísérve fogadta őket.

A csapat élén jött a mágus, egy nagy darab ember, ami a tananáknál ritkaságszámba megy, mert általában véve elég alacsony termetű emberek. Ez a tekintélyes ember az orrlyukain keresztülhúzva két hosszú csontot viselt, amelyek majdnem fél-méter hosszúak voltak.

A hátán egy nagy medvebőr lebegett, amelyik mindenféle színekkel és cafrangokkal volt feldíszítve.

A mágus közeledett a fehér emberekhez és indiánus módon üdvözölte őket. A négy fehér embert egy nagy pajtába vezették, amelyik elég erősen volt építve és úgy látszik, raktárnak használták, mert tele volt bőrökkel a padlója és a falai.

A mágus egy intéssel elbocsátotta a kíséretet és becsukta a pajta ajtaját. A helyiség egy kicsit sötét volt, és a mágus egy sarokba ment, ahonnan egy tárgyat hozott elő, amit a sötétben nem nagyon jól lehetett kivenni.

Felszólította a kanadait, hogy gyujtsa meg, aki nem sokáig kérte magát és a nála levő gyufával meggyújtotta a tárgyat. Egyszerre ragyogó világosság áradt szét.

Armando és Bennie csodálkozva felkiáltottak. A mágus egy halat tartott a kezében, amit a farkánál fogva gyujtott meg.

Ezek a vizi lakók kitűnően égtek.

Celikonnak, vagy gyertyahalnak hívják őket. Harminckét centiméter hosszúak és ezüst pikkelyekkel vannak borítva.

Ezek a legzsírosabbak az összes halak között. Mindig a farkuknál fogva gyujtják meg őket és egy pár óráig elég egy. És bármelyik gyertyatartó megirigyelhetné a fényét.

A mágus nagyon szeretetreméltó volt és megkínálta őket egy pohár ginnel, amit biztosan selkirki vadászoktól kapott, cserében valami bőrért.

Aztán elmondta nekik, hogy milyen rossz állapotban van a vezér.

Mindenféleképpen ki akarta belőle űzni a rossz szellemet, de nem sikerült. Félt, hogy a lakosság majd ő ellene fordul és azért kérte a fehéreket, hogy mindent elkövessenek és gyógyítsák meg a szegény beteget.

— Ez a mágus egy haszontalan róka — fordult Bennie a mechanikusokhoz. — A mi bőrünk árán akarja a saját bőrét, de szerencsére nemcsak ő rajta mulik.

— Mit fogsz csinálni? — kérdezte Armando.

A beteget okvetlen meg kell látogatnunk, ezt nem engedik

el nekünk. Ha ellentmondának, feldühödnének és fegyvert fognának.

A mágus vezetésével kimentek e pajtából és a lecsöndesedett tömeg között bementek egy széles sátorba.

Ebben a sátorban, bőrökre kiterítve és mindenféle amulettektől és csodajelektől körülvéve feküdt a vezér.

Már vagy nyolcvan éves lehetett a szegény ördög. Sovány volt, az arca egészen tele ráncokkal, a bőre pergamenszerű és a szemei mélyen beesve.

Némelykor borzasztóan megrázkódott, úgy hogy a bőrök táncoltak körülötte. Mister Falconi a beteg fölé hajolt.

— Mit gondolsz? — kérdezte Bennie.

— Hogy ennek az embernek vége van — felelt az olasz. — Olyan öreg mint Noé és azonkívül tüdőgyulladást kapott szegény ördög.

— Nem lehet még huszonnégy óráig fenntartani és azalatt szökni próbálni?

— Lehetetlen, Bennie, ez az ember meghal, még mielőtt a nap felkel.

— A gaz mágus! . . . Ránk akarja tolni a felelősséget. Megállj, öreg róka, mi sem estünk a fejünk lágyára.

A mágushoz fordult, aki félve figyelte őket.

— A vezér elég rosszul van.

— Tudom, fehér ember, de te meggyógyítod.

— Igen, de egy orvosság kellene, ami nincs meg.

— És hol lehetne megkapni?

— Selkirkben.

— Messze van.

— A mi lovaink úgy mennek, mint a szélvész. Négy óra alatt elérjük.

— Lehetetlen!

— Nem ismered ezeket az állatokat.

— Igaz.

— Elmegyünk Selkirkbe és én felelek a vezér életéért.

— És ha többé nem jössz vissza? . . . Nem küldhetünk el érte egy pár embert a mieink közül?

— A parancsnok csak nekünk adja ki a medicinát.

— Elég, ha egy megy a barátaid közül.

— Mindnyájunknak ott kell lenni, mert másképp semmit sem ad ki.

— Akkor én is veletek jövök.

— Senki sem tiltja meg neked.

— Menjünk.

— Igen, menjünk — mosolygott a kanadai. — Csak várj majd, mi lesz, ha egy kicsit messzebbre leszünk, gazember — tette hozzá magában.

Visszamentek a barak felé, amelyben letették fegyvereiket és felöltőiket.

Alig tettek néhány lépést, amikor hat indiánus rohant elő átkozódva és a tomahawkaikkal fenyegetőzve.

— Mi történik itten? — kérdezte mister Falconi Bennietől, aki megállt.

— Talán meghalt a mágus.

— Úgy látszik — felelt Bennie.

Az öt ember Armando felé rohant és megfogták karjánál fogva.

— Itt van a mágusunk gyilkosa!

— Ezer ördög!... — kiáltott fel Bennie elsápadva. — Szép meglepetés.

A puskájával szétütött az indiánusok között és megszabadította Armandot.

— Utánam!... — kiáltotta és a barak felé rohant.

Országos Széchényi Könyvtár

A menekülés.

Armando rögtön megismerte az öt harcost, akikkel az erdőben találkozott.

Mikor a tanának hátrálni látták őket, először tanácstalanul megálltak, aztán bementek a sátraikba, hogy felfegyverkezzenek. Közben úgy ordítottak, mint a farkasok és szitkozódva fenyegetőztek.

A mágus lett egyszerre a legmérgeesebb ellenségük. A fehérek halálával megmenthette volna a saját életét és mindenféleképpen szította a tüzet.

— A mi dolgunk rosszra fordul, — mondta a mechanikus.

— Legalább százan vannak.

— Nekünk pedig ötszáz golyónk van — tette hozzá Bennie.

— Én készen vagyok, ha lőni kell — mondta Armando.

A mágus egy vad csapat élén közeledett a pajtához és jelezte, hogy beszélni akar.

Bennie magához vette revolverét és kiment, mialatt a többiek is felkapták a fegyvereiket arra az esetre, ha valami kellemetlen meglepetés érné őket.

— A fehér ember idehallgasson — mondta a mágus.

— Csupa fül vagyok — felelte Bennie.

— A harcosaidnak egyike nehéz bűnt követett el velünk szemben.

— Milyen bűnt?

— A legfiatalabb fehér ember megölte a tanának nagy mágusát.

— Ezt én tudom, de te, úgy látszik, nem tudod miért ölte meg. A te mágusod meg akarta ölni a fiatal embert és ő csak védekezett.

— Erről nem hallottam.

— Akkor most hallasz.

— Lehet, hogy igazad van, de aki megölte a nagy mágust, annak meg kell halnia.

— Gazember! — kiáltott Bennie. — És azt hiszed, mi azt meg fogjuk engedni? ... A fehér fiatal ember önvédelemből ölte meg a mágust és ha hozzá mertek nyulni, puskával felelünk.

— A fehér ember úgy beszél, mint egy gyermek.

— Nem, hanem mint egy öreg vadász, aki ismeri az indiánusokat.

— Mi sokan vagyunk.

— Mi kevesen, de el vagyunk szánva mindenre.

— El lehetne kerülni a vérontást.

— Mutasd meg a módját.

— Gyógyítsd meg a vezért és egy hajatok szála sem görbül meg.

— Barátom, hidd el nekem, hogy a te vezéred halott ember és a világ összes orvosai sem képesek többé meggyógyítani ... Mit akarsz? ... Öregebb, mint Manitou, vagy mint a Nagy Szellem ... Azonkívül a tüdeje sincs rendben.

— De hisz te azt mondtad nekem, hogy Selkirkben van számára orvosság! ...

— Nem mondtam igazat.

— Mit akartál hát akkor?

— Ki akartam tekerni a nyakadat.

— Mit akarsz ezzel mondani, fehér ember? — kérdezte összeszorított fogakkal.

— Azt, hogy te vagy a világ legnagyobb gazembere és ha minél előbb nem hagysz minket szabadon, odaküldlek, ahol a kollégád van — felelt Bennie dühösen.

A mágus félt a fegyverektől, összeszedte tehát a kísérőit és felvilágosította őket a beszélgetés rossz eredményét illetőleg.

Az indiánusok borzasztóan felindultak. Úgy ordítottak mint a kiéhezett farkasok és szétszéledtek, hogy készüljenek a csatára.

— Nem látszanak nagyon bátraknak — mondta Armando.

— Ne ítéld olyan hamar — felelt Bennie. — A tanának nagyon híresek a vakmerőségükről, sokat hallottam róluk beszélni.

— Azt hiszem megváltoztatták a tervüket.

— Hogyan gondolod?

— Meg fogják szállni a pajtát.

— Azt hiszed?

— Jó lesz vigyázni! Elbujtak a sátraikba és le nem veszik rólunk a szemüket.

— Ne próbáljunk menekülni?

— Nem tanácsolom, fiatal ember.

— Mit fogunk csinálni? — kérdezte mister Falconi.

— Megvárjuk az éjjelt és akkor megszökünk.

— Én egészen megbízom benned, Bennie.

— És azonkívül valami motozkal a fejemben — tette hozzá a kanadai, és a falon függő bőröket nézegette.

— Micsoda?

— Majd később megmondom, mister Falconi. Most csak hagyjuk a tananákat, hadd mulassák ki magukat.

Bezárták az ajtót és nagy köveket tettek eléje.

Nem szerették a sötétséget és a sarokból előszedtek egy-néhány gyertyahalat és meggyújtották.

Alig végezték be a vacsorához való előkészítéseiket, mikor kintről hirtelen kiáltások hallatszottak.

Először azt hitték, hogy nekik szól és egy ablakul szolgáló kis repedéshez szaladtak, de aztán meglátták, hogy tévedtek.

Az egész lármát a mágus csinálta.

A földön bőrökön feküdt a szegény beteg vezér. Körülötte körben a nép valami monoton kórust énekelt.

A mágus megvárta, hogy a kórust elvégezzék, aztán valamit dobott a betegre és elkezdett eszeveszetten a legfurcsább mozdulatokkal ugrálni.

A mágus és a láthatatlan rossz szellem között elkeseredett

csata indult meg. A ravasz mágus úgy tett mintha a karjaiban akarná összeszorítani és a tűz feldobta az elképzelt ellen-séget.

Úgy látszik az ő ereje nem volt elég, hogy a rossz szellemet legyőzze, mert egyszerre csak kétségbeesetten eresztette le kar-jait, hogy aztán újra felemelje és lamentáló mozdulatokat végez-zen vele.

Végre az egész komédiának vége lett. A mágusnak sikerült a gonosz szellemet átadni a tűznek.

Egy örömrivalgás tudatta a pajtában bezárkózott emberek-
kel, hogy minden jóra fordul és a vezér élni fog.

Két ember közeledett a vezérhez és felemelték, és mondták neki, hogy már nem beteg többé és hogy már járhat.

A szegény ember ugyan teljesen megbízott a szent mágus-ban és néhány lépést tett, de egyszerre csak megremegett és nagy súllyal leesett a földre. Meghalt.

A mágus nyakába szedte a lábait és otthagya nemcsak a halottat, hanem az élőket is.

— Gazember! — kiáltott Bennie dühösen. — Ha a kezem közé kerülsz, majd beléd kergetem a rossz szellemet!...

— Most mi következik? — kérdezte mister Falconi.

— Elássák a holtat és új vezért választanak.

— És mi?

— Minket talán még jobban fognak őrizni, mint eddig.

— Mi közünk nekünk a vezér halálához?

— Hátha az jut ezeknek a bolondoknak az eszébe, hogy mi vagyunk az okai a vezér halálának?... Képesek, hogy minket is melléje temetnek.

— Nem tudod, hova tették a lovainkat

— Én láttam — mondta Back. — Egy istállóba zárták őket, elég messze innen.

— Jól van. Akkor most vacsorázzunk és ne törődjünk az indiánusokkal.

Falconi és Armando a leslyukakon kémlelődtek, a többiek a vacsorát csinálták.

Az indiánusok gyorsan elkészültek az egyszerű temetési elő-készületekkel.

A piac közepén felállították a koporsót, egy betulliahéjból faragott csónakféle alkotmányt, amibe a boldogultnak a fegy-vereit is beletették.

Már kezdett leszállni a sötétség, mikor az indiánusok táncolva és bőgve összegyülekeztek.

— Fel kellene használni ezt az időt — kezdte Bennie hirtelen.

— Mi a szándékod? — kérdezte mister Falconi.

— Egy maskarát csinálni, amitől égneek áll az indiánusok haja.

Armando és mister Falconi csodálkozva néztek egymásra, míg Back, úgy látszik, megértette Benniet, mert elkezdett nevetni.

— Nem értelek, Bennie — mondta mister Falconi.

— Nézzetek ide! — felelt Bennie.

A pajtának egyik sarkába ment, ahol egy halom állatbőr feküdt egymáson.

Kiválasztott egy nagy gonddal preparált szép medvebőrt.

Magára terítette, úgy hogy a feje az arcára lógott, aztán négykézláb elkezdett nyargalni köröskörül.

— Nem úgy nézek ki mint egy medve — kérdezte a többiektől.

— Egészen olyan vagy, Bennie — nevetett Armando.

— Különösen éjjel — tette hozzá Back.

— Barátaim, ez a maskara nagy hatást fog kelteni az indiánusok között.

— Különösen, ha majd puskázni kezdünk.

Mister Falconi és Armando nem tudták visszatartani nevetésüket.

— Ne veszítsünk sok időt — mondta a kanadai. — Az indiánusok ebben a percben nem törődnek velünk és kezdhették. Mindenekelőtt hátul kell egy kijárást nyitni, mert elül nem lenne tanácsos.

— Csak parancsolj — mondta mister Falconi.

Bennienek és Armandónak a bowie-késükkel sikerült kihúzni a falból egy karót, azután még egyet és a többi már egészen könnyen ment. Rövid idő múlva kész volt a nyílás; elég nagy, hogy mindnyájan könnyen keresztülfértek rajta.

Éppen ebben a pillanatban a Tanának a lehető legveszettebben orditoztak és a fehér emberek felhasználva az alkalmat, nesz nélkül és gyorsan kiosontak a hátul elkészített nyíláson.

A négy medve megkerülte a pajtát, és mikor előrejutottak, felálltak a lábaikra és ordító hangokkal utánozni igyekeztek a medvét.

A Tananák üldözése.

Az indiánusok nem vették mindjárt észre a vadállatok jelenlétét és folytatták a vad táncot és ugrálást.

Hirtelen valaki odanézett és akkor nagy zavar támadt.

Asszonyok, emberek és gyermekek leírhatatlan rémületben bukdácsoltak a sátrak felé és minden irányban szétszéledtek anélkül, hogy akár a halottal, akár a körülöttük tüzekre tett sistergően sülő halotti torra készülő húsokkal törődtek volna.

Fegyverre egyik sem gondolt, annyira elvette mindnyájuknak az eszét a négy nagy medve.

Mikor a fehérek ilyen módon a helyzet urai maradtak, gyorsan ahhoz az istállóhoz közeledtek, amelyekben a lovaik voltak.

A medvemaskarát ledobni, feltenni a lovakra a dobozokat és hamarosan nyeregbe szökkenni, egy pillanat műve volt.

Az indiánusok most észrevették a csalást és üvöltve jöttek vissza.

Bennie nem habozott. Egy pillanatnyi késedelem halálos végű lehetett volna rájuk nézve. A revolverét kilőtte az indiánusok közé, aztán gyors galoppba fogott. A többiek utána.

Két indiánus megsebesülve leesett.

— Előre! — kiáltott Bennie, megsarkantyuzva lovát.

A lovak nyertve és prüszkölve vágatni kezdtek.

A Tananák utánuk futottak. Nagyon jó szaladók voltak és átkozódva vetették magukat a kis csapat után.

De lassanként a kiáltásaik mindig távolabb és távolabb halatszottak. A lábaik akármilyen erősek és ügyesek voltak, nem vetekedhettek a paripákkal.

Félórai örült vágatás után többé nem hallatszott semmi.

— Merre megyünk most, Bennie? — kérdezte mister Falconi.

— Észak felé, uraim. Ha elérkeztünk a Yukonhoz, kelet felé fordulunk, hogy az erődítményt a lehető leghamarább elérjük.

Egy kicsit pihentek és tíz perc múlva megint tovább mentek az erdő felé. Nemsokára egy délkelet felé siető széles folyót láttak, amely biztosan a Yukon egyik mellékfolyója volt.

Nagyon sebes rohanásunak látszott a vize és helyenként gyorsan forgó örvényeket képezett. Nem mertek átmenni rajta és tovább lovagoltak abban a reményben, hogy majd lejjebb talál-
nak valami átjárót.

De az éjszaka gyorsan közeledett és pihenésre szánták el magukat.

Ezen a helyen sok volt a száraz galy és hamarosan vígan lobogott a tűz.

Ez az éjjel a hatalmas fák alatt minden esemény nélkül elég hamar elmúlt.

A reggeli szürkületben Bennie és Armando forró teát csináltak. Már felszűröcsölték a pompás italt, mikor a lovak nyugtalanodni kezdtek.

— Mi az, Bennie? — kérdezte Armando.

— A lovak valami veszedelmet sejtnek.

— Talán medve van a közelben.

— Talán inkább indiánus.

— Itten indiánus?

— Nem lehetetlen, hogy követték a nyomainkat és máj közelünkben vannak. Ne törődjete most velem, folytassátok a reggelizést.

Gyorsan dél felé sietett és elveszett a hajnali ködben.

Armando, a mexikói és a mechanikus hamar felhajtották a maradék teát, aztán rendbehozták a lovakat.

A kanadai tíz perc múlva visszajött.

Nyeregbe — kiáltotta.

— A Tananák?

— Mindjárt itt lesznek.

A négy ember könnyedén nyeregbe szökkent, az ötödik ló, amelyik a kazettákat vitte, megindult velük együtt.

Hamar elérték a folyó partját. De az átkelés nagyon veszélyes lett volna és nem lehetett megkockáztatni.

— Maradjunk a part mellett — vezényelt Bennie. — Valahol majd találunk átjárást.

De Bennie lassanként nyugtalanodni kezdett. A folyó képe nem változott és az indiánusok már egészen közel lehettek.

— Bennie — szólalt meg hirtelen Armando. — Valamit látok a két part között.

— Én is észrevettem — mondta a kanadai.

Tovább akart beszélni, de egyszerre csak ordítás hallatszott a hátuk mögött.

A menekülők hátrafordultak és meglátták a baltákkal fenyegetőző és hangosan szitkozódó Tananákat. A lovak az oldalukba fúródó sarkantyukra erősebben kezdtek futni.

Egy híd volt a folyón keresztül. Három hosszú pineafából volt összerakva.

— Ha átjutottunk, szétszedjük a hidat — mondta Bennie.

A lovak prüszkölve és izzadtan megérkeztek a hídnál.

A lovasok leszálltak. Back megfogta a lovát gyeplőjénél és elsőnek ő indult el.

A fák már kicsit korhadtak voltak és veszedelmesen imbolyogtak. A ló, mikor maga alatt meglátta a rohanó vizet, megijedt és reszketve, nyerítve rázta fel és le a fejét.

Azért ez az első átkelés szerencsésen sikerült.

A második, aztán a harmadik és a negyedik is minden baj nélkül átjutott.

Bennie maradt utolsónak.

Már csak száz lépés választotta el az indiánusoktól, mikor a hídra lépett.

Ekkor egy jól ismert hang kiabált a háta mögött.

— Meghalsz, kutya!

Hamar megfordult és egy embert látott felemelt baltával közeledni.

A tanana-mágus volt.

— Lőjjetek le! — kiabált át társaínak.

De mielőtt ezek szótfogadhattak volna, lövés hangzott és a híd veszedelmesen megingott.

Két lövés hangzott megint. A mágus örömmel látta, hogy ellenfele leesik és eltűnik a habok között.

— Bennie! — kiabáltak Armando, Back és mister Falconi.
— Bennie!

Megrettenve rohantak a part felé.

Egy gyenge hangot hallottak.

— Meneküljete!... Bontsátok le a hidat!...

— Ah!... Derék Bennie!... — kiáltott fel Armando könnyes szemekkel.

A Tanának ebben a percben érkeztek meg a híd másik oldalára.

Átmenni már nem lehetett rajta és vad szitkokban törtek ki.

A mexikói és barátai feleletre sem méltatták őket.

Felugrottak lovaikra és a folyóparton követték Benniet, akit a víz gyorsan vitt lefelé.

A derék vadász az esés közben sem eresztette el puskáját.

Az övéhez kötötte és most kézzel-lábbal igyekezett elérni az előtte úszó pineákat.

Az indiánusok is tovább futottak a part mellett és remélték, hogy a folyó majd kidobja és a kezük közé adja ellenfelüket.

— Bátorság! — kiabált mister Falconi.

— Dobjatok kötelet! — felelt a kanadai.

Back hamar leszállt a lóról. Kinyitotta az egyik dobozt és kivett belőle egy erős kötelet, amelyiknek gyűrűbe volt kötve a vége.

Egy lassó volt.

Mexikóban hihetetlen ügyességgel tudnak bánni a lassóval és Back is mester volt a lassóvetésben.

A kötél a hullámok közé suhintott és belefonódott az úszónak egyik karjába.

— Back és Amando együtt húzták ki a félig megfagyott embert.

— Ezer ördög! — kiáltott Bennie, talpra ugorva. Csupa jég vagyok.

A mechanikus kinyitott egy kis dobozt és egy üveget vett ki belőle.

— Ez gin — mondta a kanadai felé nyujtva. Egy egészen kitűnő fajta és csak a legutolsó esetekben használom.

— Köszönöm... köszönöm... — dadogta Bennie és ivott.

A Tanának a másik oldalon nem hagyták abba az átkozódást egy percre sem.

— Ó!... Gazemberek!... — ordított Armando. — Még nincs vége?... Ez itt a tietek...

Egy puskalövessel leterítette a legközelebbit. A többi, látva, hogy már úgysem érhetnek el semmit, elkezdett szaladni a legközelebbi erdő felé.

Barátaink nyeregbe szökkentek és tovább lovagoltak. Egy kis tölgyfáktól körülvett tisztáson megálltak és pihenni készültek.

A sátort hamar felállították és nagy tüzet raktak. Armando Bennie ruháit a tűz köré akasztotta száradni, mialatt Bennie állatbőrökkel takarózott.

Back és mister Falconi főztek és nemsokára a vacsora is el volt fogyasztva.

Egész éjjel nem történt semmi.

Reggel jól kipihenve ébredtek fel és csakhamar tovább folytatták útjukat Selkirk felé.

Délben megint átmentek a Yukon folyón, amelyik itt elég keskeny volt és egy kis fahíd vezetett rajta keresztül.

Armando lelőtt egy vadlibát és talált egy fészek tojást. Ez elég volt ebédre és vacsorára.

Másnap napfelkelte előtt tovább mentek.

Alaszkában.

Selkirk a Yukon baloldalán feküdt nem messze Mac-Milantól, egy elég nagy mellékfolyótól.

Nagy kockákra vágott fából van építve erős fundamentumra.

Bent az erődítményben jól fogadták a kis társaságot és résztvevően kérdezősködtek kalandjaik felől.

A kanadai első kérdése az volt, hogy kaphatnak-e valami tutajfélét, amin tovább utazhatnak felfelé.

Az erődítménynek azonban csak egy csónakja volt és arra neki is szüksége volt.

Azonfelül a parancsnok azt tanácsolta nekik, hogy jobb ha a lovaikat eladják Dawsonban, ahol jó pénzt kapnak értük.

Mister Falconi és barátai négy napig maradtak az erődítményben, ahol minden szükséges dologgal ellátták magukat és az ötödik napon elbúcsúztak házigazdáiktól és átvitették magukat a folyón.

Két napig haladtak tovább, lehetőleg távolodva a Yukontól, hogy a nagy hajlást, amit a folyó csinál, megtakarítsák. A harmadik napon egy kis völgybe értek, amelyik magas, zord szikláktól volt körülvárva.

Két szikla között valami nagy, fehérleő masszát láttak.

— Mi lehet az? — mondta Bennie, megrántva lovának a gyeplőjét.

— Ugy néz ki, mint egy fehér erdő — mondta a mechanikus.

— Talán rothadt növények? — jegyezte meg Armando.

— Nem, ezek nem növények — felelt Bennie,

— Úgy néz ki, mintha valami óriási csonthalmaz volna.

— Igen, ezek alighanem csontok — mormogta izgatottan a kanadai.

— Csakugyan?

— A legenda, amit Hughes Györgyről mesélnek, alighanem igaz lesz.

— Ki volt Hughes?

— Majd elmesélem. Most mindenekelőtt nézzük meg, hogy mit jelent az a fehér titokzatos tömeg.

Megsarkantyuzták lovaikat és tizenöt perc múlva ott voltak. Egész váratlan, sajátságos látványban volt részük.

Egy szakadékban, amit sziklák vettek körül, száz és száz természetellenes nagyságu csontváz volt felhalmozva. Egy óriási nagy fogakból, agyarakból és mindenféle egyéb csontokból össze-
verődött káosz tornyosodott előttük. Koponyák, hát- és oldal-
bordák a legkülönbözőbb és legcsodálatosabb nagyságban.

Úgy látszott, mintha ezer özönvízelőtti állat valami különös véletlen hatása alatt itt egyszerre összeverődött volna és együtt érte volna őket a halál.

Lassanként meg tudták különböztetni az egyes fajta-állatokat. Voltak itt mindenféle falai a mastodontoknak, ezeknek az ősidőelőtti állatoknak. Világosan fel lehetett ismerni a dynoterisek a hatalmas agyarait és a hozzá hasonló mammothot, amelyik a szibériai Tundrákban is elég gyakran található.

— Micsoda mérhetetlen elveszett kincsek — mondta Bennie bámulva. — Itten milliókat lehetne összeszedni anélkül, hogy a bányáig kellene felfáradni.

— Ez igaz — felelt a mechanikus. Sajnos, ahhoz legalább száz ló kellene és ugyanannyi kocsi. Azt pedig teljes lehetetlenség most szerezni.

— Hajók is kellenének — tette hozzá Armando.

— Ilyen módon gazdagodott meg Hughes — mondta Bennie. Azt hittem, hogy amit róla mesélnek, csak képzelődés és most saját szemeimmel tapasztalom, hogy az ilyesmi lehetséges.

— Hogyan csinálta Hughes?

— Ez egy aranyásó volt, akit az indiánusok félholtan szedtek össze és a sátrukba vitték. Ez a szerencsés ember megmondta a megmentőinek, hogy egy nagy temetőt fedezett fel, amelyikből több kincset lehet szerezni, mint az alaskai aranybányákban.

Az indiánus törzs segítségével összeszedték az özönvízelőtti csontokat és sikerült nekik elszállítani őket, természetesen hosszú, fáradságos munkával. De az Egyesült-Államok múzeumai milliókat fizettek ki a gyűjteményért.

— Mi azonban alig találunk ilyen barátságos indiánus törzseket erre felé, — jegyezte meg mister Falconi.

— Éppen ellenkezőleg — nevetett Bennie. — Volt róla alkalmunk meggyőződni.

— Hagyjuk ezt a régi temetőt és menjünk tovább az aranyországba — tette hozzá Back.

Leküzdhetetlen sajnálkozással hagyták el a csonthalmazt és nemsokára elérték megint a Klondyke-folyót, amelyik innen kezdve egyenesen folyt tovább.

Három napig haladtak fel a part mentén és gyorsan közeledtek a Stewart felé.

Mikor mister Falconi vadak után kutatott, meglátott a földön egy darab agyagot. Felvette és egy pár szem aranyat talált benne, igaz, hogy csak olyan keveset, hogy még lehajolni sem volt érdemes érte. Mindazonáltal egészen felvidult.

— Már itt vagyunk az arany birodalmában — mondta Bennie. Megvallom, kezdem érezni azt a sajátságos izgatottságot, amit aranyláznak neveznek. Ki tudja, itt, ahol állunk is, mennyi kincs van a föld alatt.

Vadat ellenben nem láttak sehol.

— Nem baj — mondta Bennie — annyi még van nálunk, amennyi Dawsonig kell.

— Igazad van, Bennie.

Egy párbaj.

Dawson Alaszka és a délnyugati angol tartományok között fekszik.

Az egész város csak nem régen nőtt ki a földből. 1896-ban csak a nyomorult viskók álltak a helyén.

Farkasok és medvék bujkáltak a környéken.

1897-ben három-négy, kockákra vágott keményfából készült pajta épült rajta, de az arany hírére odacsődült emberáradat nagy várost csinált belőle.

Most már tekintélyes számú lakossága van a városnak, amelyik abból él, hogy a szerencsés aranyásókat lehetőleg kifossza a horribilis árakkal.

Később a mindenütt jelenlevő amerikaiak lecsapolták a körülötte bűzlő mocsarakat, egy kis színházat is építettek és gondoskodtak elég jó szállásokról az idegenek számára. A North-American Transportating Sociation and Trading Company is csakhamar megalakult.

Mister Falconi és barátai átmentek a városon, hogy éjjeli szállást keressenek maguknak, mert elhatározták, hogy egy pár napig pihenni fognak, mielőtt tovább indulnak.

Volt néhány ezer dollárjuk, azonkívül a lovaikkal is jó vásárt reméltek csinálni.

Kiválasztották egyikét a legjobb szállodáknak, ahol egy elég jó szobát kaptak.

Először a lovakat akarták eladni és ezt a szándékukat közölték a szállodatulajdonossal. A derék ember, igazi yankee, ebből is hasznót akart magának faragni és készségesen vállalkozott, hogy majd keres valakit, akinek szüksége van lovakra.

Elindultak és mindenekelőtt a borbélyt keresték fel. Fejenként két dollárt fizettek.

— Micsoda rablónépség! — dühöngött Bennie. — A vége az lesz, hogy nem marad egy dollárunk sem.

— Majd szerzünk újakat az aranybányákban.

Mikor ezzel készen voltak, továbbmentek élelmiszereket vásárolni. Vettek mindenféle fűszert, lisztet, cukrot, teát, kávé és sok szükséges dolgot, sót, puskaport.

Körülbelül ezer dollárt adtak ki.

Szerencséjükre az eladandókon kívül még maradt két lovuk, amelyek az áruk cipelésére lettek megtartva.

Dawsonban mindent jól megfizettetnek maguknak. Egy munkás nem dolgozik kevesebbért, mint a mi pénzünkön számítva körülbelül száz koronáért naponta. Egy orvos ki nem mozdul a házából százhusz koronán alul. Hát még ha a beteg kint volt a bányákban!... Akkor ötszáztól kétezer koronáig felvitték a gyógydíjat.

Az élelmiszereket is egészen rendkívüli árakon hozták forgalomba.

Barátaink bementek egy bar-ba, amelyiknek ajtaja felett az »arany folyó« elnevezés virított.

Ez a likőrös bolt egy kúpalakú sátor volt, hatalmas karókon, a vászna az Egyesült-Államok színeire festve.

Rozzant asztalok álltak benne sorrendben, az egyik sarokban emelvényen a tulajdonos trónolt. Előtte a polcon tekintélyes számban fehér cédulákkal ellátott palackok álltak sokatígérő felírásokkal: Wisky, Gin 1850-ből, Brandy, Pale-Ale, Bordeaux stb.

A tulajdonosnak hatalmas alakja volt. Herkules is megirigyelhette volna. Vörös szakállá egészen a melléig ért.

Körülbelül harminc bányász ült elszórva az asztalok körül. Soványak voltak, agyondolgozottak, borotvátlanok és piszkosak.

Az arcuk többnyire vadkifejezésű volt, a cipőjük rongyos, de a kabátjukhoz aranypor tapadt.

Ezek a rongyos alakok gazdag emberek voltak, többnyire már ezreket és ezreket szedtek össze a bányákban.

Egy asztalnál hat bányász kártyázott, egyik sem volt különbség mint a többi.

Mister Falconi és a társai megittak egy-egy pohár grogot és aztán a kártyázók asztalához léptek.

A szerencse egy fiatal, huszonöt évesnek látszó embernek kedvezett. Ez a fiatal ember egészen elütött a többitől. Nagyon csinos, energikus arcvonású, feketeszemű fiú volt, egy kicsit le volt sülvé és alakja kecsesnek és könnyednek látszott.

Alighanem spanyol-amerikai lehetett, talán Backnak honfitársa, széles puha kalapja, az úgynevezett sombrero, amelyen aranyrojt futott körül, erre engedtek következtetni.

Mialatt a társai feldúlt arcokkal ültek ott, őneki egy izma sem rándult, közönyösen szívta a cigarettáját és semmitmondó arccal söpörte magához a nyert aranyakat.

— Szerencsés ember — mondta Bennie. — Valami hétezer dollárt nyert.

A mexikói fiatalember meghallotta és a kanadai felé fordult :

— Ötezer négyszázat, caballero.

— Szép kis summa, fiatal barátom.

— Még sokba kerülhet nekem — felelt mosolyogva a mexikói és a játszótársaira nézett. — A szerencse némelykor veszélyes Alaszkában.

Egyike a játékosoknak, egy alacsony, széleshátú, vörös ember, rekedt, süvöltő hangon megszólalt :

— Hogy érted ezt ?

— Én ? ... Sehogy — felelt a mexikói.

— By-god ! ... Úgy látom, neked a mások kirablása csak tréfaszámba megy.

A mexikói elszápadva vette elő a bowie-kését és a vörös ember felé fordult :

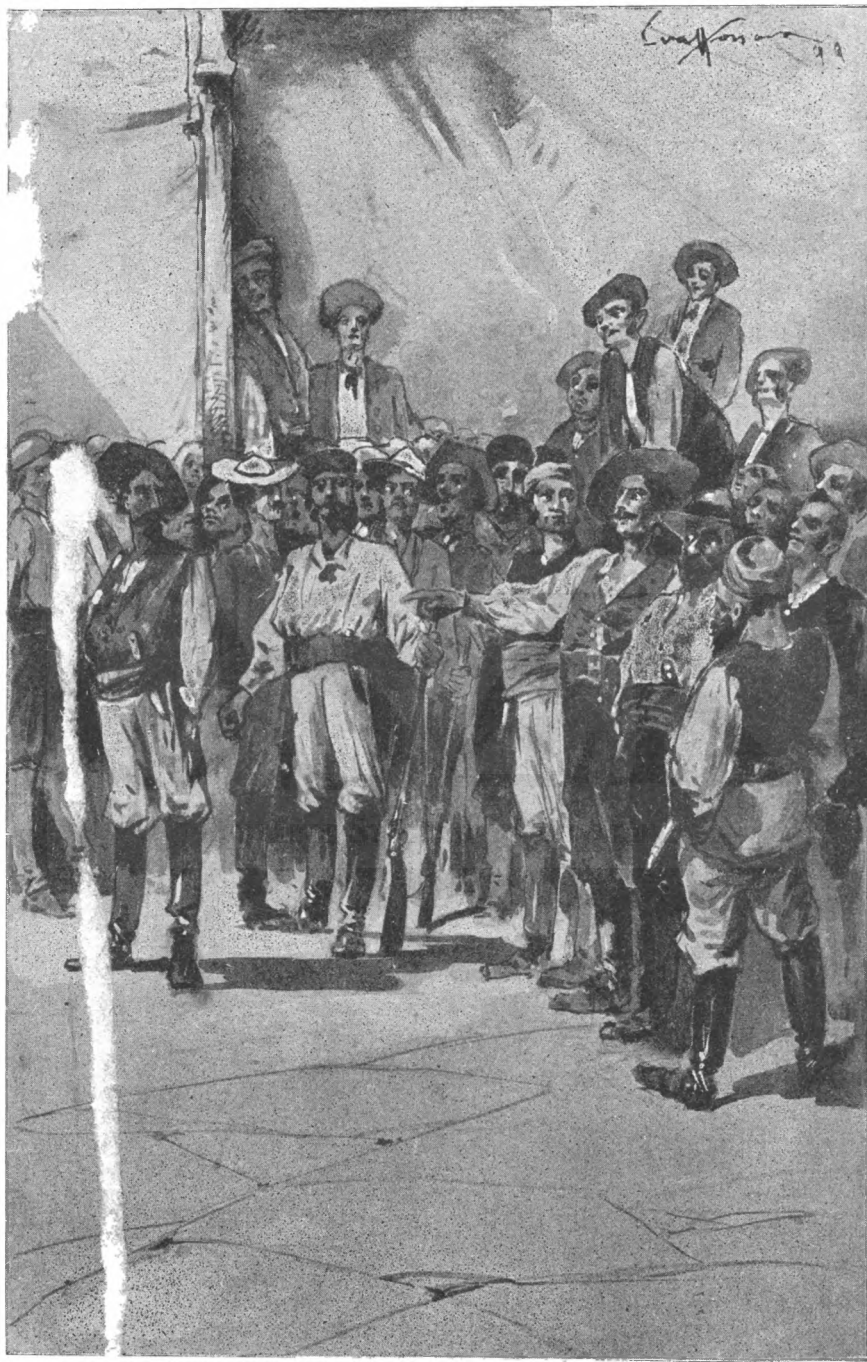
— Azt mondtad, hogy kiraboltalak ?

— Nehéz volna bebizonyítani az ellenkezőjét.

— Hazudsz, gazfickó ! ...

— Appellálok az összes játékosokra.

— Beszéljenek hát !

— A vérét akarom! . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A játékosok morgással feleltek, amit sem igennek, sem nemnek nem lehetett nevezni. Csak az egyik rázta tagadólag a fejét és megszólalt:

— Nem igaz.

— Én becsületesen nyertem el ezt a pénzt — mondta a mexikói. — Ha a méreg elvette az eszedet, vedd vissza a pénzedet!...

A kaliforniai — mert a kiejtése után ítélve az lehetett — megvetően vonogatta a vállát.

— Nem sajnálom az aranyat. Egyszerűen csak azt mondom, hogy tolvaj vagy.

Bennie kezét az asztalra tette és megszólalt:

— Gentleman, hidd el nekem, hogy tévedsz. Én már egy negyedórája figyelem ezt a játékot és mondom neked, hogy egészen becsületesen játszott.

A kaliforniai vad pillantást vetett a kanadaira.

— Te nem kockáztattál egy dollárt sem, minek keveredsz bele más emberek dolgaiba? Itten nincs helye a kémkedésnek.

— Vigyázz, vén medve, ne használj velem szemben magas hangot, mert alaposan megjárhatod. — Ordított Bennie magából kikelve.

A mexikói közbelépett.

— Köszönöm, uram, nem érdemes — mondta, miközben az előtte levő pénzt egy kis zsákba söpörte. — Majd én megleckéztem ezt a hengegőt!

— Micsoda!... — ordított a kaliforniai és az öklével olyant csapott az asztalra, hogy csak úgy táncolt. — Lelőlek, mint egy tolvajt.

Ezzel kiragadta a revolverét és a mexikóira szegezte. De a fenyegetést nem válthatta be.

A herkulesi tulajdonos gyorsan elhagyta a helyét és hirtelen megfogta a csuklóját és kitekerte belőle a revolvert.

— Párbajozni: igen, gyilkolni: nem. Az én bar-omban soha, gentleman. Ha nem viselkedsz úri módon, kidobatlak a helyiségből.

— A vérét akarom — ordította a dühtől még vörösebben a kaliforniai.

— Caballero, hagyd ezt a felfujt krokodilust: ha leckét kíván, majd én megadom neki.

— Vigyázz magadra! — ordította a bányász magából kikelve.

— Jobb lesz, ha magadra gondolsz.

— Két darabot csinálók belőled!

— Várlak.

— Csúfolsz?

— Talán nem?

— A késemet ide!

Egy honfitársa odaadta a kését.

A mexikói hátralépett és széttolva az asztalokat, helyet csinált.

Back odalépett hozzá és az övéből kivette a »naváját«.

Odanyújtotta a fiatalembernek.

— Ez jobb nekünk, mexikóiaknak — mondta.

— Köszönöm, caballero — felelt mosolyogva az ifju. —

A navaja csakugyan a legjobb.

Alig vette észre magát, már négy lövés dördült el ellenfelének oldaláról. A mexikóit a golyók csodálatosan nem is érintették; hirtelen felkapta a kést és sujtani akart, de a kaliforniai barátai egy asztalt emeltek fel eléje.

— Megállj! — kiáltott a kaliforniai. — Azért még megkapod!

— Hagyd őt — békítette Bennie — inkább vigyázz, hogy ne lessen rád valahol az utcákon.

— Ezt egészen biztosan meg fogja tenni, mert a pénzét vissza akarja szerezni.

— Majd kinyitjuk a szemünket.

— Le hagynád magad szűrni másnak a kedvéért?

— Ej!... Nem vagyunk olyan emberek, akiket könnyen lehet szűrni, barátom!

— Bocsáss meg, uram, bányászok vagytok?

— Még nem.

— Nemrég vagytok itt?

— Máma érkeztünk.

— A North Amerikannal?

— Nem, Albertából jövünk.

— Carramba!... Lovon?

— Igen, caballero.

— Nagy vállalkozás!

— És elég veszélyes.

— Az arany hozott ide?

— Aranyat akarunk bányászni.

- Dolgoztatok már bányában ?
- Én és Back barátom bányászok voltunk.
- A Klondyke-t ismeritek ?
- Nem, caballero.

— Akkor én foglak benneteket kalauzolni. Remélem, nem fogsz visszautasítani.

Néhány perccel később, Bennie, a két olasz, Back és a két mexikói együtt ültek a lángoló punch körül.

Új ismerősüket don Pablo Carreának hívták, Maatlanból jött tizenegy hónappal azelőtt Alaszkába. Németekkel és angolokkal dolgozott együtt és elég aranyat szedett már össze, amikor hirtelen megbetegedett.

Kénytelen volt visszatérni Dawsonba és lassankint egész újonnan szerzett vagyona elúszott.

Nem régen gyógyult fel és most újra vissza szándékozott térni a bányákba.

— Ha minden sikerül, olyan gazdag leszek mint Krözus — tette hozzá a fiatalember.

— Valami jó ért találtál ? — kérdezte mister Falconi.

— Igen — felelt halkan a mexikói.

Körülnézett, hogy hallják-e a többi asztalnál ülők, aztán előrehajolva súgta új barátainak :

— Egy kanadai bányásznak megmentettem az életét és ez hálából egy egészen ismeretlen helyről beszélt nekem, ahol mérhetetlen kincsek vannak és még senki sem tud róluk. Ha egye-sültök velem, megkereshetjük.

— Veled megyünk — mondta az olasz.

— Én örömmel fogadom el a társaságokat — felelt a mexikói. — Ez a rövid idő megmutatta nekem, hogy megérdemlitek a nagyrabecsülésemet és örömmel osztom meg veletek a találandó kincseket. Hol laktok ?

— Valami master Calcrafinál — felelt Bennie.

— Ismerem. Megvannak már az előkészületek ?

— Semmi sem hiányzik.

— Nagyon jó. Lovakra is szükség volna.

— Lovaink vannak.

— Egy szót, mister Pablo — szólt hirtelen Bennie. — Egy tanácsot adnék neked.

— Beszélj.

— Aludj velünk ; ez a kaliforniai nem megy ki a fejemből.

— Igaz — nevetett a mexikói. — Ez a gaz James Korthan csak az alkalmat lesi, hogy a másvilágra küldhessen.

— Ismered ?

— Ez a legrosszabb utonálló, aki gyűlöl engem és meg akarja magát rajtam bosszúlni.

— Mit vétettél neki ?

— Egy este elkövettem azt a könnyelműséget és elmeséltem neki, hogy egy jó eret ismerek. Ő társul akart hozzám szegődni, de visszautasítottam és azóta gyűlöl.

A mexikói kifizette a punchot és az egyik oldalára a pénzes zacskóját, a másik oldalára a fegyvereit kötötte fel.

Az aranyország.

A fiatal mexikói jól kiismerte magát a kis városban és az ő vezetése mellett megindultak szállásuk felé.

Szorosan egymás mellett mentek a kihalt utcákon keresztül és még egy kutyával sem találkoztak.

Egy bal mellékutcába akartak fordulni, amikor egy emberi alakot láttak.

Bennie revolvert rántott.

— Ki az ?

Egy jól ismert hangot hallottak.

— Ők azok.

— A földre ! — rendelkezett a kanadai.

Hamar lehajoltak és abban a percben golyók süvítettek el felettük.

— Vegyétek ezt ! — kiáltott vadul Bennie és mind a hat golyóját egyszerre kilőtte.

Több emberi árny ugrott széjjel és tűnt el a ködben.

— Szaladni, urak ! — kiáltott a kanadai.

Néhány perc múlva elérték mister Calkraff szállodáját.

A tulajdonos bevezette őket a szobájukba és egynéhány asztalokból összetett és medvebőrökkel letakart ágyat mutatott nekik.

— Négy órakor kelts fel — mondta don Pablo.

Mikor a mister kiment, gyorsan betakaróztak és pár perc múlva mindnyájan mély hangon horkoltak és alighanem a száz-kilogrammos aranyakról álmodtak.

Kora hajnalban keltek fel.

Néhány csésze teát ittak, ginnel és whiskyvel keverve, azután elhatározták, hogy mielőtt a nap felkel, elhagyják Dawson-t.

Átmentek a városon ahhoz a pajtához, ahol Pablo lakott.

Felkeltették a kocsmárost, aki bevezette őket a mexikói szobájába.

A fiatalember egy csomó élelmiszert és bányászszerszámokat mutatott barátainak.

— Ez az én vagyonom — mondta mosolyogva. — Azonkívül két lovam is van az udvarban.

Mindent összeszedtek, felraktak a lovakra és aztán megindultak a Klondyke felé.

Roppant hideg volt. Ködalakú, megfagyott levegő ereszkedett lassan a fákra és elborította az ágakat.

— Csunya egy ország — mondta mister Falconi.

— Itt még tél van — felelt a mexikói.

— Azt mondják, hogy a bányákban egy évben csak három-négy hónapig lehet dolgozni.

— Néha csak kettőig, uram. Hallatlan fáradalmakon és gyötrelmeken megy itt az ember keresztül. A legerősebb embert is megörlí.

— De az arany kárpótol a fáradságokért.

— Ez igaz, uram. Olyan bányászokról hallottam, akik egy csákánycsapásra kétszáz dollárt szereztek.

— Valóságos vagyon.

— Egy kanadairól hallottam, aki egy üregben negyven fontot talált, és ezt öt perc alatt.

— A Klondykeban?

— A Barem-forrásban. Az a bányász, aki nekem erről a forrásról beszélt, három hét alatt nyolcvan kiló aranyat szerzett.

— Ez egészen hihetetlen!...

— Azokkal a szerszámokkal, amit most magunkkal hoztunk, rövid idő alatt megszámlálhatatlan mennyiségű aranyat szedhetünk össze — szólt Bennie, mikor egyedül maradtak.

— Csak senki se zavarjon bennünket.

— Kire gondolsz?

— Ne felejtsetek el a kaliforniait.

— Igen, ez az ember követni fog bennünket — mondta Pablo mintegy magához beszélve. — Mihelyt észreveszi, hogy eltűntünk Dawsonból, rögtön a keresésemre indul, mert tudja, hogy én ismerem az aranyforrást. De félre fogjuk őt vezetni.

— Hogyan?

— Más úton megyünk.

— Csak jobban kifáradunk.

— Különben is van egy jelentékeny előnyünk.

— Milyen?

— Ha nem megyünk a szokott úton, elkerüljük a bushrangereket.

— Itt is vannak ilyen gazemberek?

— Mindenfelé, ahol bőven terem az arany. Gondoljátok meg, hogy mennyivel könnyebb a szegény bányász aranyait elszedni, mint nagy fáradságokkal becsületes úton jutni hozzá.

— Majd vigyázunk — mondta mister Falconi.

Tíz óra felé elérték a Klondyke első partjait.

A nap hirtelen kisütött és az aranyásók egy gyönyörű, virágokkal borított mezőt láttak maguk előtt.

Harangvirág, erika és sokszínű mákvirág hajlongott a könnyű délelőtti szellőben és vidám színekkel festették tele a zöld fűvet.

Hogy a kaliforniaiit tévedésbe ejtsék; most elhagyták a bányászok által rendszeren követett utat és északkelet felé fordultak be.

Lassankint a talaj megint sziklás lett és nehéz volt rajta továbbhaladni. A táj egészen kihalt volt, csak ritka időközökben hallatta egy farkas vagy bagoly szomorú hangjait.

A bányászok egész nap nagy fáradsággal dolgozták magukat előre és estére halálos fáradtan félbeszakították az útjukat és pihenni készültek.

Hamar felállították a sátrót és elkészítették a vacsorát. Babot, salátát és száraz húst dobtak a fazékba.

Mialatt a vacsora főtt, a fiatal mexikói elmesélte, hogy ezen a vidéken nemrég bushrangerek tanyáztak és egy szomorú históriát mondanak róluk.

Egy visszatérő bányászcsapatot téptek szét és raboltak ki.

Egy csomó aranykereső összeállt és elhatározta, hogy rövidesen végez ezekkel a gazemberekkel. Csakugyan megfogták őket és a fákra felakasztották.

— Nem csodálkoznám, ha találkozánk erre valahol a csontvázaikkal — folytatta Pablo. — Azt mesélik, hogy több mint harminc bandita táncolta itt a fákon az utolsó fandangót.

— Hátha még maradt belőlük? — aggódalmaskodott Armando.

— Ha egyet látok, lelövöm, mint a kutyát — felelte Bennie.

Megették a vacsorát és elszívták a pipáikat, aztán lefeküdtek és felváltva örködtek.

A »bushrangerek«.

Hiába aggódtak, mert az éj egészen nyugodt volt.

A bőséges reggeli után a kis csapat ismét felkerekedett és tovább haladt.

Már tíz mérföldet elhagytak, mikor Bennie egy nyomot mutatott Armandónak a talajban.

Mintha egy egész csoport állat tartózkodott volna nemrég ezen a helyen.

— Igen — mondta a kanadai és figyelmesen nézte a földet.
— Itt csakugyan állatok tanyáztak.

— Milyen állatok?

— Megérdeklék a puskagolyót, Armando.

— Hajtsuk fel őket, Bennie.

— Nem fogtok eltévedni?

— Ej!... Egy ilyen vén vadász mint én!

— Menjünk hát.

Megígérték, hogy hamar visszatérnek és a fák közé vágattak.

A nyomok mindig erősebben kivehetők lettek és egészen bevezettek a nagy erdőbe, ami előttük volt.

Megint olyan nyomokra találtak, amelyek szerint az állatoknak azon a helyen pihenőt kellett tartaniuk.

— Itt vannak ebben a bokorban — mondta hirtelen Bennie.

Csendesen közeledtek felemelt puskákkal és megkerültek egy magas pineát, ahol hirtelen két állatot láttak, amelyek félig az ökrökhöz, félig a juhhoz hasonlítottak.

A szőrméjük gyönyörű, hosszú, selyemfényű volt, elül fehér és hátrafelé sötétbarna.

Ezek ovibosok voltak és valamikor gazdagon tenyészttek Északamerikában, de ebben az időben már kiveszöbön voltak.

A két ovibos hamar észrevette a vadászokat.

Mielőtt még Armando és Bennie célózhattak volna, hirtelen felugrottak és eltűntek a fák mögött.

— Ezer ördög — kiáltotta a kanadai — használd a lábadat, barátom.

A két vadász a szőkevények után vetette magát, teljes erővel kiabálva, hogy a társaik, akik nem lehettek messze, utánuk jöjjenek.

Hét-nyolc percig tartott a hajsza, aztán elvesztették szem elől az állatokat.

— Ejno! — kiáltott fel Bennie és megállt. — Sohasem hittem volna, hogy ennyire tudnak szaladni.

— Hiába töltöttük el az időt — dörmögte Armando.

Megfordultak és csalódottan visszafelé indultak.

Már hallották a lovakat nyeríteni, mikor egyszerre, mint a villám, egy hang szólalt fel a közelükben.

— Megálljatok! . . .

Bennie és Armando meglepetten fordultak minden irányban, de nem láttak semmit.

Nem akadva rá a hang tulajdonosára, egy tölgycsoport felé fordultak, amelyik mögött egy szikla ágaskodott.

Egyszerre a hang, még parancsolóbban és szilárdabban mint előbb, újra felszólalt:

— Megállj, vagy lövök!

— Az ördög vigyen! — kiabált Bennie türelmét veszítve. — Mondd meg, hogy hogy hívnak, vagy mutasd meg az orrod hegyét.

— Biztos lehetsz benne, hogy itt vagyok.

— De hát én nem látlak.

— Ez semmit sem határoz, gentleman.

— De nekünk tudnunk kell, hogy ki vagy és mit akarsz tőlünk.

— Csak egy dolgot kívánok.

— Halljuk!

— Tegyétek ide minden aranyotokat, erre a fatörzsre.

Bennie és Armando hangosan nevetni kezdtek.

— Az aranyunkat! — kacagott a kanadai. — Megbolondultál, rabló barátom?!

— Rabló . . . — ordított dühösen az ismeretlen.

— Ördög és pokol! Ha el akarod venni a pénzesztárcánkat, ez semmiesetre sem azt jelenti, hogy tőkéletes gentleman vagy, ettől eltérve, tudd meg, hogy nekünk még nem lehetnek aranyaink, azon egyszerű oknál fogva, mert még csak most megyünk a bányákba.

— Akkor adjátok ide a fegyvereiteket !

— Ezer örömmel, csak gyere értük.

Aztán Armando felé fordult és gyorsan mondta :

— Vigyázz, Armando, egy bushrangerrel van dolgunk.

— Jól van, Bennie. Álljunk ide, a fa mögé.

— A rabló ismételte kívánságát és fenyegetőzött, hogy ha ellenszegülnek, a puskáját fogja használni.

A két vadász a fa mögül nem felelt.

Egy golyó süvitett el mellettük. Bennie a fejét kockáztatva, kinézett, hogy merről jön és egy kis füstöt látott lebegni a fáktól félig elrejtett szikla fölött.

— Ott kell lenni a bokorban — mormogta.

Gyorsan célzott és a bokorba lőtt, de semmiféle kiáltás nem hallatszott.

— Ezer ördög, hát még sem a bokorban van az az ember ? Talán a szikla mögött lenne ?

— Láttad, Bennie ? — kérdezte Armando.

— Nem.

— Akkor most mit csinálunk ?

— Csend.

Megfordult és a hátuk mögötti bokrokba nézett, amelyek halkan mozogtak.

Ugyanakkor a szikla mögött is hallott valami mozgást.

— Körül vagyunk kerítve ? — kérdezte magát nyugtalanul.

— A hátunk mögött is vannak bushrangerek ?

— Attól félek óh

— Mi az ?

— Nézz oda !

— Armando megfordult és a hátuk mögötti bokorból két embert látott előlépni.

Back és Don Pablo voltak.

A két derék mexikói csendesen közeledett, kezükben revolverrel.

Pár pillanat múlva elérték Armandót és Benniet és hamar melléjük bujtak a fa mögé.

— A bushrangerek ? — kérdezte a fiatal mexikói.

— Igen, felelt a kanadai.

— Gondoltam. Sokan vannak ?

— Nem tudom.

— Előttünk vannak ?

— Igen, Don Pablo. És mister Falconi?

— Nem, messze innen, a lovakkal.

Most a bushranger megint kiáltozni kezdett.

— Mi lesz, gentleman?

— Hogyan mondod? — felelt vissza Bennie.

— Megadjátok magatokat, vagy nem?

— Nincs szándékunkban.

— Akkor lövünk.

— Rendben van, kezdjétek.

— Heten vagyunk.

— Cseppet sem baj, tolvaj gentleman.

Alig mondotta ki ezeket a szavakat, mikor megindult a tüzelés a szikla mögül. Ötször, hatszor lőttek gyorsan egymásután, de a golyók mind a vén fába fúródtak.

Mikor ez elmúlt, a bandita többé nem hallatta magát, és nem is mutatkozott. Bennie és a mexikói óvatosan körületekintve, kiléptek, de semmit sem láttak.

Kellemetlen nyugtalanság vett erőt rajtuk.

Miben törhették a fejüket a banditák?

— Nem maradhatunk itt egy hétig — mondta Bennie türelmetlenül.

Ebben a percben gyorsan egymásután négy lövés dördült el és az egyik levitte Bennie kalapját.

— Elég volt már, gentleman? — kérdezte a bandita.

Bennie felelni akart, de Don Pablo visszatartotta.

— Kényszerítsük, hogy mutakozzék, — mondotta.

Egypár pernyi csend után a bushranger megint elkezdte:

— Meghaltatok, vagy mért nem feleltetek?

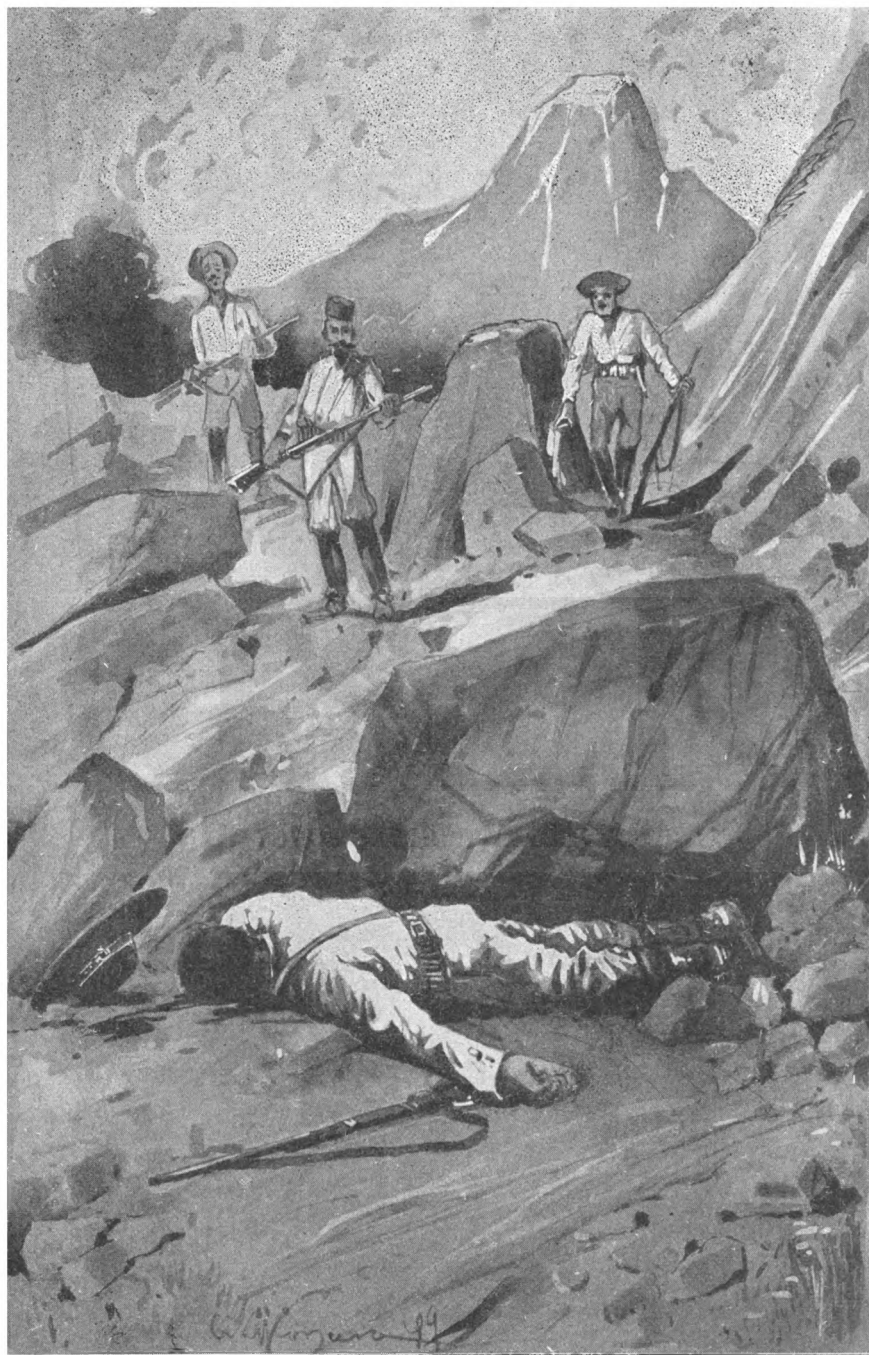
A szikla mögött a bokrok megmozdultak. A kanadai, Armando, és Don Pablo lebujtak a nagy fának a gyökerei mögé, Back a hátuk mögött egyenesen állva örködött.

Egy negyvenes években levő, sovány, nagyszakállu és válla-ira omló kuszált feketehaju ember ugrott fel hirtelen a szikla mögül, egy jó Winchestert szorongatva kezében.

Lehet, hogy meglátta a fa mögött guggolókat, vagy talán lelkiismeretfurdalások támadták meg, elég az hozzá, hirtelen megfordult és életre-halálra rohanva, egy nagyobb bokor mögé bujt.

Bennie zergeszerű ugrással utána vetette magát. Egy lövés dördült el, utána ordítás hallatszott.

— Véged van, gazember — kiabált Bennie. Nem várta be a

— Véged van, gazember!

11/11/11

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

többieket, hanem egészen a bokorhoz rohant, de a bushranger eltűnt belőle.

— Tyűh . . . hova lett? Ott . . . ott . . . — kiáltotta Armando.

A bushranger már megint a szikla körül volt és habár tántorgott a sebtől, támadni készült.

Armando és a fiatal mexikói gyorsan kilőtték golyóikat.

A rabló megint megtántorodott, aztán egy cedrusfához támaszkodva, kilőtte Winchesterjének mind a tizenkét golyóját egymásután.

Szerencsére Bennie és a barátjai hamar elrejtőztek a nagy fa mögött, mikor megint kinéztek, a bushranger eltűnt.

— Hadd haljon meg békében — mondta Don Pablo, visszatartva a kanadait, aki utánna akarta magát vetni. Talán nincs egyedül és meggyülik a bajod a többiekkel.

— Az ördög vigye! . . . Ha tudtam volna, hogy egyedül van, már rég nem élne — mondta Bennie. — Ez a nyomorult úgy beszélt jobbra-balra, mintha egy egész banda lett volna körülötte.

— Ez a bushrangerek régi cselfogása — felelt a fiatal mexikói.

— Menjünk uraim.

Két vakmerő.

Az aranykeresők már négy napja vándoroltak felfelé a vad területen, amelyik a Yukon jobb partja és a Bonanza balpartja között terül el. Az ötödik napon elhatározták, hogy hosszabb ideig pihenni fognak és friss hús után néznek.

Már az arany közelében voltak és a vidék be volt népesítve idegenekkel, amerikaiakkal, németekkel, franciákkal, mexikóiakkal.

Nyomorult, kopott sátorok és rongyos pajták voltak felállítva mindenfelé, amelyek nem sok védelmet látszottak nyújtani a hidegen fújó szél ellen.

Micsoda látvány volt ez! . . .

Ki gondolta volna ezekről a lerongyolódott, lesóványodott, elvadult emberekről, hogy vannak köztük, akik már millióknak urai! . . .

Az ingük piszkos volt, de egész rongyos ruházatukon mindenütt ott csillogott az aranypor! . . .

A földbe mindenfelé ciszternák voltak fúrva, különösen a kis vízerécskék mellett, miután itt az aranyat nem kvarcból szed-

ték ki, hanem egy vízenyős, mocsaras agyagföldből. Az arannyal átitatott sáros agyagot a pocsolyák fenekéről kellett kihalászni.

Aztán ki kellett mosni a folyó félig megfagyott vizében.

Keserves munka volt ebben a hidegben. Nemcsak azoknak, akik az agyagot szedték ki, hanem azoknak is, akik a sártól és piszoktól lemosták az aranyat a folyóvízben.

A szegény ördögök, akik derékig kénytelenek állni a hideg vízben, az aranymosás után szánalmas állapotban térnek vissza. Némelyik rögtön összeesik, úgy hogy hamar sátor alá kell vinni és dörzsöléssel ismét életre hozni.

— Mennyi arany van ebben az agyagban — csodálkozott Bennie. Ezek az emberek sok pénzt szereznek itt össze egy nap alatt.

— Csakugyan, felelt Pablo. Ha nem tudnám, hogy a Barem forrásaiban mesés kincsek vannak, azt mondanám, hogy maradjunk itt.

Estefelé, mikor vastag köd borult az aranymezőre, visszamentek a sátorukba és lemondtak arról, hogy a bart felkeressék, mert ott vad ivás és játék folyt.

Attól féltek, hogy majd a ködök és sötétség következtében lólopások fognak történni és azért erősen a sátor karójához kötötték az állatokat és nem messze tőlük tüzet gyújtottak.

Jól vigyáztak, hogy ne beszéljenek a Baremről. Az ő tétlen megjelenésük úgys gyanút keltett és nem volt lehetetlen, hogy hallgatóztak körülöttük.

Armando, aki magára vette, hogy a lovakat őrizni fogja, már látott is egy alakot ólálkodni a sátor körül, aki, mikor látta, hogy észrevették, úgy tett, mintha a ködben eltévedt volna.

— Ha útnak indulunk, nagyon elővigyázatosnak kell lennünk, hogy ne jöjjenek a nyomainkba — mondta Don Pablo. Dacára annak, hogy itt csakugyan nagyon is elég arany van, lesznek, akik bennünket követni akarnak és remélik, hogy még gazdagabb helyekre akadnak.

— Ez Koloradóban is így volt — mondta Bennie. Elég volt, hogy egy bányászcsoporthoz egy kicsit eltávolodjon, mikor már tódultak utánuk a kíváncsiak, akik még több aranyat akartak találni.

— A bányászok álmát senki sem zavarta meg.

Másnap reggel Armando és Bennie az erdőbe mentek, ahol remélték, hogy friss vadat találnak.

Sokáig és fáradsággal keresgéltek, de nem láttak mást, mint egy pár nagyszemű vén bagolyt.

Végre a Bonanza folyóból sikerült egy-két halat kifogniuk. Visszasétáltak a sátor felé, de mikor a bar mellett mentek el, átható kiáltásokat és vad lármát hallottak onnan előtörni. A zajt csapkodások kísérték.

Nem akartak mások dolgaiba avatkozni, mikor úgy tűnt fel nekik, mint a Don Pablo hangját hallanák.

— Ezer ördög — kiáltott Bennie és megállt. Hogy jön ide ez az ember?

Gyorsan bementek és egy füstfelhő között egy embertömegben meglátták a fiatal mexikóit.

— En, gyilkos!... hazudsz, gaz tolvaj, üvöltött Don Pablo.

A kanadai szétlökte az embereket és utat csinált magának. Harminc-negyven ember állt Don Pablo körül, ott volt Mr. Falconi is, és még egy ember, akit sem Bennie, sem Armando nem ismertek meg első pillantásra.

Ez az ember negyven éves lehetett. Hosszú és sovány volt, fekete kócos hajjal és papagályorral és zöldes, álnok, nézésű szemekkel.

Ez a barátságtalanul kinéző alak a legmagasabb hangon kiabált.

— Esküszöm, uraim, hogy ez az ember engem még akart ölni! A gölyője még bennem van.

Bennie és Armando két ugrással a mexikói mellett voltak.

Még egyszer ránéztek az ismeretlenre.

A bushranger!...

A sovány ember a két vadászra mutatott és tovább ordított:

— Itt vannak a cinkostársai!... banditák!... Most nem fogtok megszökni az igazságszolgáltatás elől! Uraim, ezeket a fickókat meg fogjuk lincselni!

A kanadai odaugrott.

— Gazember, fogd ezt! — felemelte puskáját, de a bányászok közbeléptek.

— Gentleman — mondta az egyik — nem fogsz gyilkolni a mi szemeink előtt.

— Mondom, hogy ez az ember egy bushranger!

— Helyes, de ő azt mondja, hogy ti támadtátok meg.

— Hazudik.

— Elhisszük, de bízd ránk, hogy az igazságot kiderítsük. Itt nincsenek rendőrök, sem törvényszék és itt mindnyájan bírók vagyunk.

— Igen, igen! — kiabáltak össze-vissza. — Lincselni, lincselni!

— Elfogadom — mondta a bushranger. — Be fogom bizonyítani, hogy ez a mexikói egy rabló, aki nem érdemli meg, hogy tisztességes emberek között legyen.

— Hazudsz kutya — ordított Don Pablo.

— Csalódotl uram — mondta egy gúnyos hang.

Egy ember jelent meg, akit Armando és barátai rögtön megismertek. A kaliforniai volt, akiről azt hitték, hogy Dawsonban maradt.

A sátor közepére jött és megszólalt:

— Ezeket az embereket lopással vádolom. A Yucon mellett megtámadtak engem és elvettek tőlem 150 uncia aranyat.

Bennie és Pablo feléje rohantak, de a bányászok hamar körülfogták őket és az előbb beszélő komor hangon mondotta:

— Csöndesedjetek, mert kénytelenek leszünk benneteket megkötözni. A saját érdeketekben mondom, hogy bízzátok magatokat a bányászok ítéletére.

— Ez az ember a bushranger cinkostársa — kiáltott Pablo. Ő támadott meg minket Dawsonban, alig egy pár nap előtt.

A törvény ítélni fog.

Mr. Falconi előrelépett és kezét mellére téve, ünnepélyesen mondta:

— Becsületemre esküszöm, hogy társaim igazat beszélnek.

A bányászokat meglepte a mechanikus komoly és tisztességes külseje és olyan pillantásokat vetettek a bushranger felé, hogy az elsápadt és a kaliforniai is kezdte magát rosszul érezni.

Az aranyásók rövid tanácskozást tartottak egymás között, aztán az, aki előbb beszélt, Mr. Falconihoz ment és halkán mondta neki:

— Bízzál bennem, gentleman. Meglátod, hogy minden jól fog még végződni. Aztán hangosan mondta:

— Tizenketten velem jönnek és nemsokára megtudjátok, kit fognak meglincselni.

Egy asztalt állítottak a sátor közepére, amely körül helyet foglalt a tizenkét kiválasztott bíró, miután mindegyik megivott egy pohár gint, hogy világosabban ítélkezhesse. Mr. Falconi és társai az asztal legszélére lettek ültetve, a bushranger és a kaliforniai a másik oldalra, aztán az elnök vette át a szót.

A megválasztott bírók hallgassanak meg — mondta. — Ezek

az emberek kölcsönösen utonállással vádolják egymást, de eddig még egyik sem tudott bizonyítani a másik ellen.

— Van valaki köztetek, aki bármelyikről is tud valamit?

Senki sem felelt. Az elnök pár percig várt, aztán újra felvette a szót:

— Miután a vádlottakat senki sem ismeri, halljuk a védekezésüket és a bűnösök drágán fognak fizetni.

— Beszélj, gentleman — fordult mr. Falconi felé.

— Ismétlem, hogy tisztességes emberek vagyunk és hogy a papagályorru bennünket Bonanzától harminc mértföldnyire megtámadott, a cinkostársa pedig Dawsonban lesett ránk egy este. Istenre és becsületemre esküszöm.

— Hazudsz — kiabált a kaliforniai.

— Csend — dörgött az elnök. — Téged még nem kérdeztünk.

— Ismétlem, hogy ez az ember hazudik, felelt vissza a kaliforniai. Sohasem öltem és sohasem támadtam meg senkit, sem Dawsonban, sem sehol a világon. mert nem is voltam sohasem Dawsonban.

— Hol voltál eddig? — kérdezte az elnök.

— A Klondyke környékén.

Az elnök a sátorban összegyülekezett bányászok felé fordult:

— Ti mindnyájan Klondykéből jöttök. Ki látta ott ezt az embert?

— Senkisem — feleltek mindnyájan egyszerre.

— Akkor te hazudtál.

— Én messze dolgoztam.

— Igen, nagyon messze — szólt közbe egy új hang. Mindnyájan megfordultak és a bányászra néztek, aki nemrégén lépett a sátorba és most az asztalhoz közeledett.

Ezt az embert ismerem — mondta a kaliforniáira mutatva, James Korthannak hívják, elsőrendű gazember, harminc uncia aranyat rabolt tőlem egy dawsoni mellékutcában.

— Sohasem láttalak — kiabált sápadtan a kaliforniai.

— Még egyszer mondom, hogy ez James Korthan — vetette vissza energikusan a bányász. Csak merj tagadni, hogy kiraboltál engem.

— Nem tagadhatja, mert csakugyan ez a neve — mondta Don Pablo. Velem dolgozott Bonanza mellett és jól ismerem őt. Aztán a jövevény felé fordult:

— Köszönöm a közbelépésedet, gentleman. Azt hiszem,

a te tanuskodásod elég lesz arra, hogy ezt a piszkos gazembert felakasszák.

— Engem felakasztani? — üvöltött a kaliforniai. Nesze!...

Mielőtt a többiek megakadályozhatták volna, Pablo felé elsütötte fegyverét.

A fiatal ember egy jaguár szökéssel egy asztal mögé ugrott és elkerülte a golyót.

Bennie és Armando puskáikhoz kaptak, de nem használhatták, mert a bushranger egy erős rántással megrázta a karót, amelyik a sátrat tartotta és az egész sátor mindenestül összedült. Mérges hangzavar keletkezett:

Bennie, a fiatal mexikói és Armando a késükkel nyílást vágta a vászonba és a bushranger után vetették magukat, ki nemes társával vad futásban menekült.

De mire kiértek, már késő volt, a két gazember, felhasználva a zavart, már eltűnt az erdőben.

Izgalmas pillanatok.

Ugyanazon az estén, felhasználva a leszálló sűrű ködöt, Don Pablo és barátai csendesen elhagyták az aranymezőt, hogy mihamarabb eljussanak a Baremhez.

Egész éjjel mentek nyugat felé és folyton figyelték, hogy nem követi-e őket valaki.

Mikor a nap felkelt, harminckét mértföldnyire voltak Bonanzától, s nagy cédruserdők terültek el körülöttük.

Ez az út talán a legfáradtságosabb volt az eddigiek között. Mocsaras, süppedékes tájakon, nehezen áttörhető, sűrű erdőségeken, sziklákon és szakadékokon kellett keresztülmenniük. Mikor megérkeztek, emberek és állatok a végletekig ki voltak merülve.

— Ha még egy órát kellett volna mennünk, a pokolba küldtem volna Alaska összes kincseit — mondta Bennie.

— De ha nem mentünk volna ilyen gyorsan, utolért volna valami banda.

— Nem tudhatjuk, hogy a kaliforniai nincs-e a nyomunkban — tette hozzá Armando.

— Mit akar ez az ember tőlünk?

— Meg akarja magát bosszúlni.

— Részt akar venni az aranykeresésben.

— Akár egyik, akár másik módon akar közelünkbe férközni, résen kell lennünk, mert biztosan egyesült a bushrangerrel.

— Ha sikerül neki bennünket utolérni?

— Olyan szépen utánunk tudott jönni Dawsonból Bonanzaig, pedig mennyire vigyáztunk és félek, hogy megint megtalál bennünket.

— Szeretném már egy faágon látni táncolni, Don Pablo.

— Ez az ember még rossz meglepetéseket szerezhet nekünk.

— Tartsuk nyitva szemeinket. És feküdjünk le végre.

— Igen, de felváltva őrködni fogunk.

— Mennyire vagyunk még a Baremtől?

— Három nap alatt elérjük.

— És ott marok számra szedjük az aranyat?

— Mindenesetre — felelt Don Pablo.

— Jól ismered a helyet?

— A barátom pontosan leírta nekem. Három hegy között van két vízesés, amelyek együtt zuhannak le kétoldalt egy völgybe,

— Akkor holnap átkelünk a Baremen és addig megyünk, ameddig a lábaink bírják — mondta Mr. Falconi.

— Ez a legjobb időszak az aranykereséshez és jó lesz, ha sietünk.

Hirtelen a lovak nyeríteni kezdtek és nyugtalanul mozgolódtak.

— Mi lehet az? — kérdezte Bennie.

Don Pablo figyelmesen nézett szét a vaddióbokrok között.

— Semmi? — kérdezte Bennie.

— Egyáltalán semmit sem látok, ami gyanus volna — felelt a mexikói.

— Nem a fák felé van a veszedelem, kiáltott Back, a lovak a folyó felé fülelnek.

— Nézzük meg — mondta Bennie energikusan.

Mialatt Mr. Back és Falconi a közeli bokrok felé mentek, a mexikói és a két vadász a Barem felé vonult. A Baremhez érkezve, lehajoltak a víz felé, de a sötétség olyan nagy volt, hogy semmit sem tudtak kivenni.

— Úgy látszik, a lovak csalódtak — mondta a fiatal mexikói.

— A tieid talán igen, de a mieink a prairiekről valók — felelt a kanadai.

— De egyáltalán nem látok semmi gyanusat.

— Csend — kiáltott Armando. — Negyven lépésnyire egy loccsanást hallottam.

— Valaki a folyóba dobta magát,

— Odafutottak és kutatva néztek mindenfelé.

— Semmi — mondta Armando.

— Talán valami állat lehetett!

— Nincs kizárva!

— És mért nem ember? — kérdezte Don Pablo.

— Indiánus?

— Nem, Bennie, inkább a kaliforniai.

— A kaliforniai! . . . Ördög és pokol . . . csak nem akard azt mondani, hogy már megint a nyomunkban van?

— Szeretném, ha nem úgy volna, de ez az ember mindenre képes.

— Mit csináljunk — mondta Armando.

— Visszamegyünk a sátorhoz és várunk — felelt a mexikói. Talán csak állatról van szó.

— Jobban szeretném — mondta Bennie.

A sátorhoz érkezve, még két tüzet gyújtottak és Armando meg Back lettek megbízva az első őrködéssel.

A cow-boy és a fiatalember meggyújtották a pipáikat, becsavarták magukat a takaróikba és egymással szemben leültek.

Két óra mult el anélkül, hogy valami történt volna, amikor Bennie lova hirtelen felemelte a fejét és mozgatta a füleit, mintha valami távoli zajra figyelt volna.

Armando felemelkedett.

— Back — mondta — valami baj van,

— Igen, a lovak mozognak — felelt Back.

— Talán közeledik valaki?

— Azt hiszem.

— Keltsük fel Benniet?

— Várjunk még, Armando.

Együtt kimentek egy pár lépésnyire és kutatva néztek körül. Szerencsétlenségükre újabb ködfelhők borultak le és még a legközelebbi fákat is lehetetlenség volt meglátni.

— Semmit sem hallasz? — kérdezte Armando.

— Csak a folyó zúgását.

— Ej! . . . Carramba!

— Ez medvébögés volt Back!

— Igen, Armando!

— Keltsük fel a többieket! Medve ellen sohasem lehetünk elcsen! —

Nem volt szükséges. A kanadai hallotta a vadállat üvöltését. Felugrott és felkeltette Don Pablót és Mr. Falconit.

A ködfüggönyben egy hatalmas tömeg jelent meg. Imbolyogva a tüzek felé tartott.

Bennie és a fiatal mexikói voltak a legközelebb. Gyorsan célzottak és lőttek. A ködöt átható, vad kiáltás reszkettette meg, aztán semmi többé.

— Elesett? — kérdezte a kanadai.

— Nem láttam semmit — felelt Back.

— Ha nem találtátok el, akkor meg fog támadni — jegyezte meg Armando.

— Keressük meg — mondta Bennie.

A kanadai egy vastag fenyőfa felé tartott, mialatt társai megkerülték a vaddióbokrokat.

Bennie vizsgálódva nézett körül. Egyszerre két talp merült a vállába.

— Segítség, Armando — kiáltott a szegény kanadai.

Armando és a mexikói odarohantak és egy óriási medvét pillantottak meg. Gyorsan lőttek, de mikor látták, hogy a bestia nem esett el, visszaszaladtak a sátorba és segítségül hívták Backot és Mr. Falconit.

Bennie sem volt rest. Az állat nem sebezte meg, gyorsan felugrott és követte barátait, csakhamar elérve őket. Az egyik tűz mellett találkoztak, és megtöltötték fegyvereiket, hogy folytassák a harcot.

— Megsebesültél, Bennie? — kérdezte Armando aggodalmasan.

— Nem — felelt a kanadai — de alig várom, hogy megbosszúhassam magam azért a kellemetlen percért, amit el kellett viselnem.

— Azt hiszem, elment — jegyezte meg Don Pablo.

— Talán elég volt neki.

— Nem hiszem, Bennie — mondta Armando. — Nem célzottunk elég gondosan, és attól félek, nem sok kárt tettünk benne.

— Csitt! Armando.

A kanadai néhány lépést tett előre és figyelt.

— A folyóba vetette magát — mondta — visszatérve a többiekhez.

— Hiszen akkor nyugodtan alhatunk.

— De csak az egyik szemünkkel.

Miután biztosak voltak benne, hogy a bestia már nem jöhet vissza, Bennie, Pablo és Mr. Falconi ledőltek a sátorban, mialatt Back és Armando újra elfoglalták helyüket a tüzek mellett, mert még nem őrködték végig a rájuk eső időt.

Az éjszaka minden baj nélkül elmúlt, a medve többé nem jelentkezett.

Hajnalba megittak néhány csésze forró teát és felkerekedtek, hogy átkeljenek a Baremen. Találtak egy olyan helyet, ahol az átkelés nem volt nehéz.

— Ohó, Don Pablo — kiáltott Bennie. — Megbolondult a lovad?

A mexikói felelni akart, amikor egy fa mögül egy nagy állat tűnt elő és a kis csapat felé fordult.

— Szent Isten — mondta a kanadai — a medve!...

A bestia valószínűleg lesett rájuk és mikor elindulni látta őket, támadásra határozta el magát. Hátsó lábaira állott és egy ugrással közéjük vetette magát.

A támadás oly meglepetésszerűen történt, hogy a bányászoknak már nem volt idejük lőni.

A legrosszabb az volt, hogy a lovak megbolondultak és ledobták magukról a lovasokat a hideg vízbe.

A helyzet mind rettenetesebbé vált. A medve határozatlanul állt meg, mint hogyha hirtelenében nem tudott volna választani közöttük.

Bennie és Armando a vízbe estek, de csakhamar felugrottak, ellenben Back egy olyan helyre esett, ahol a víz mély volt és úszni volt kénytelen. Mr. Falconit a partra dobta a lova.

— Ide, Armando! — kiáltott a kanadai.

Megfogta a bowie-kését és a revolvert és vakmerően a medve felé fordult. De a fegyverek át voltak ázva és a revolver nem sült el.

Egyszerre egy lövés hallatszott. A mexikói kimászott lova alól, amely ráesett, megfogta puskáját és tüzelt. A golyó a medve koponyájába fúródott.

De ez nem volt elég a gigászi állatnak. Dacára annak, hogy meg volt sebesítve, kétségbeesett támadással fordult a mexikói felé.

— Menekülj! — kiáltott Bennie.

Don Pablónak nem volt szüksége erre a jó tanácsra. Két ugrással egy nagy fa mögött termett, és gyorsan igyekezett a puskáját újra megtölteni.

A medvét borzasztóan dühösítették kínzó fájdalmai és utána vetette magát. Rémesen bömbölve futott utána a fa körül.

Don Pablo zergekönnyűséggel szökött előre. A többiek gyorsan megtöltötték fegyvereiket.

— Vigyázz, Pablo — kiáltott a kanadai.

Céloztak, de nem mertek löni. Mert a mexikói és a medve oly gyorsan tűntek el, és jelentek meg ismét a fa mögül, hogy egy hajszál tévedés és az embert találhatják el az állat helyett.

— Pablo — állj meg — kiáltott Bennie.

— Nem — felelt a mexikói.

— Nem tudunk célozni.

— Bízátok azt rám!

— Meg van töltve a fegyvered?

— Igen.

— Akkor rajta!

— Ebben a pillanatban a mexikói megfordult. A medve csak három lépésnyire volt tőle.

A mellére célzott, aztán hátraugrott a fa mögé.

A bestiát a golyó halálra sebezte és egy percre felállt. Gyorsan négy újabb lövés következett.

A medve megtántorodott, aztán rémesen és fájdalmasan bögyve elterült a földön.

— Jól megérdemeltük a reggelinket, — mondta Bennie. — Uraim, olyan sült húst fogunk enni, hogy bárki megirigyelheti azt tőlünk.

Az aranyláz.

Három nappal később a kis csapat a Barren másik oldalán, egy mély völgybe érkezett, amelyet hegyek vettek körül és amelynek két oldalán hatalmas vízesések zuhogtak lefelé. A folyó, amit a két vízesés alkotott, zúgva, zsongva hömpölygött szikláról-sziklára, a megfagyott jégdarabokkal tarkított medrében és átható hideg volt. A vízesések által okozott zaj olyan nagy volt, hogy az egész völgy zengett beléje. A kis csapat megállt, félelemmel és kíváncsisággal nézve a gigászi, gyönyörű látványt.

— És itt a lábainknál van az arany? — kérdezte végre Bennie, akinek a szemei nyugtalanul igyekeztek valamit felfedezni a drága, nemes fémből.

— Igen — felelt Don Pablo. — Itt van a két vízesés,

szembe a hegycsúcsok, közepén a Barem, az én barátom nem hazudott.

Miután jó hosszú ideig szándékoztak itt maradni, talán hónapokig, sőt tovább is, kényelmes helyet kerestek, amely megvédje őket a szél elől. Egy sziklák által körülvett helyet találtak, és itt állították fel sátrukat.

Ezen a napon avval foglalkoztak, hogy elkészítsék állandó lakhelyüket, és hogy szárazfát szerezzenek be a főzéshez.

Másnap felállították az aranymosót, ezt a pompás szerszámot, amit annyi fáradsággal hoztak el ideig a prairiekből.

Az aranymosó nagyarányú tartány, amely több részre van osztva. Az első, a legnagyobb, megállítja, felfogja a vízben az iszapot, amelyik az aranyat tartalmazza. A második rész már csak a kisebb és finomabb iszapot engedi át, a harmadik rész higanyt is tartalmaz, amelyik mindent keresztül enged, csak az aranyat ragadja magához. A dolog így folytatódik, amíg az arany majdnem tisztán ér el az utolsó részbe a higanyval keverve. A bányászok meg akarták tudni, hogy mennyi aranyat tartalmaz az iszap és gyorsan munkához láttak. Egy homokos helyre beállították az aranymosót, körülbelül két méternyire. Kis ideig vártak, aztán kiemelték és az utolsó rekeszből kiszedték az anyagot.

Vidám »hurrah« hangzott fel, a kanadai körülbelül egy félkiló aranyat tartott a kezében.

— Ezer ördög — kiáltott fel Armando.

— Az én barátom nem csalt meg!

— Nem, nem! Gazdagabbak leszünk, mint Krözus!

Bennie egész magánkívül volt az izgalomtól.

— Barátaim, Mr. Falconi, Armando, valóságos Nábobok leszünk, vehetünk földeket, házakat, sőt egész városokat megvásárolhatunk!

— Ha tovább is így megy, semmi sincs kizárva, Bennie — mondta Mr. Falconi nyugodtan.

— Úgy látom, itt több arany van, mint bárhol a világon, belevéve Kaliforniát, Ausztráliát és Középfrikát.

Egész napon lázasan dolgoztak, hogy kiszedjék a sárban eltemetett kincseket. Estefelé megmérték az összegyűjtött aranyat. Tizenkét kilogramm tiszta arany feküdt előttük. Körülbelül harminchétezer korona. Ezen az estén megünnepelték szerencsés megérkezésüket. Megsütötték a medve utolsó darabjait, nagyszerű bablevest csináltak és felbontottak egy üveg whiskyt.

Egy titokzatos ellenség.

Tizennégy napig dolgoztak folytonosan, nagy halom aranyat gyűjtve, de a tizenötödik napon a munka hirtelen megszakadt.

Az aranyér, amelyikben dolgoztak, egyszerre megszakadt, valami nagy, kemény tömeg állta el az útját. Keresték az aranyér folytatását, és végre meg is találták, de mikor beleállították az aranymosót, fájdalommal tapasztalták, hogy két nap alatt csak két kilót találtak benne.

— Így sohasem leszünk milliomosok — sóhajtott Bennie.

— Ez nagyon kevés — mondta Armando.

— Keressünk egy másik eret.

— Azt hiszem, barátaim, nem kell soká keresnünk.

— Beszélj, Bennie — kiáltottak összevissza.

— Először egy kérdést. Mit gondolsz, Mr. Falconi, a Barenben van arany?

— Egész bizonyosan. Megnéztem a homokját és jó csomó aranyat láttam benne.

— Megfigyelted a nagyobbik vízesést?

— Igen.

— Nos uraim, tudjátok mit gondolok?

— Nos?

— Hogy lent a vízesés mélyében, van összegyűjtve mind az arany, ami a vízzel együtt leesik.

— Ez lehetséges, gondolkodott Mr. Falconi.

— Carramba — kiáltott fel Don Pablo. — Ott már századok és századok óta mérhetetlen kincsek gyűlhettek össze!

— Lassan, barátaim — felelt Mr. Falconi. — Először biztosnak kell lennünk abban, hogy közel férközhetünk-e hozzá. Nem gondoltatok a vízesésre.

— Ki fogjuk meríteni a medert.

— Ez két hónapig fog tartani. Mennyi puskaporunk van?

— Körülbelül tizenkét kilogramm — felelt Bennie.

A bányászok elhatározták, hogy a meder előtti sziklákat fel fogják robbantani, hogy a mederben összegyülekezett víz kiáradhasson és új utat keressen magának.

Visszamentek a sátorba és egész nap avval foglalkoztak, hogy öt hatalmas bombát készítettek, mindegyiket egy-egy kilogramnyi súlyban. A sziklához visszatérve, elhelyezték a bombákat. Később gyorsan elfutottak a veszedelem helyéről.

A robbanás nem sokáig váratott magára. A sziklák rettenetes robbajjal omlottak szét, a meder képét egy perc alatt teljesen átalakították, az onnan kitóduló óriási vízmennyiség borzasztó lökésekkel és rettenetes robbajjal változtatta meg évszázados helyét, zökkenet ki megszokott kerékvágásából, gőzszerű felhőzetet bocsátva, amely mindent eltakart a néző szeme előtt, új területeket keresve.

A bomba rettenetes pusztítást vitt véghez. Szerterobbant kősziklák között, új patakokban áztatta a földet az útjából elterült víz és végre is megállapodott új medrekben, új és e percben képződött szakadékokban, hogy folytassa munkáját és továbbítsa a forrongva leömlő vízzuhatagot.

— Hurrah, hurrah — kiáltották a bányászok — mienk az arany. Bennie a levegőbe hajította sapkáját.

— Fel az új vízeséshez ! — kiáltott Mr. Falconi.

A mederben volt még körülbelül negyven méter szélességben megmaradt víztömeg.

— Holnap eljövünk és azt is lecsapoljuk, mondotta Mr. Falconi.

Holtra voltak fáradva és visszamentek a sátorba, ahol rövid, gyors vacsora után nyughelyeikre dőltek.

Egy pár órát aludtak, aranyfolyókról és milliokról álmodva, mikor a kanadai, aki szokása szerint csak félszemmél aludt, nyerítéseket hallott.

Felugrott és kiment. Benézett a lovakhoz, amelyek mindnyájan felemelkedtek. Nagy csodálkozására az egyik vászonhoz támasztva, egy pár köteg fát pillantott meg, ami azelőtt nem volt ott.

— Millió kartács ! — kiáltotta, micsoda titok ez ... negint ! Berohant a sátorba és felkeltette társait.

— Hahó, cimborák ! Nyakunkon a veszedelem.

Az alvók megrebbenve ugrottak föl s ösztönszerűen a puskáikhoz kaptak.

— Mi történt, Bennie ? — kérdezte Falconi nagyot nyujtózva félálmában.

— Titokzatos dolgok, amelyeknek szeretném tudni a magyarázatát.

— Nos, ki vele : mi az ?

— Vitt-e valaki fát tegnap este a lovak félszerébe ?

— Nem — feleltek a többiek egyhangulag.

— Bizonyosak vagytok ebben ?

— Mint a halálban.

— Pedig a félszerben egy köteg fa van.

— S aztán? . . . Mit jelenthet ez ? — kérdezte Falconi megdöbbenve.

— Azt, hogy valaki föl akarta gyujtani a félszert — felelte Bennie meggyőződéssel.

— Valaki ? . . . De hát kicsoda ?

— Azt magam is szeretném tudni.

— Lehet, hogy az indiánusok — szólt közbe Armando.

— Hm . . . és miért tették volna ? — kételkedett Black.

— Hogy elpusztítsák a lovainkat — felelte Bennie — s talán azért is, hogy elevenen megsüssenek bennünket.

— És hogy kiraboljanak bennünket — toldotta meg Armando.
— Hogy elvigyék az aranyunkat

— Ez nem valószínű — rázta a fejét Falconi. — Ezek az indiánusok még nem ismerik az arany értékét s ezért nem is becsülik.

— De hát akkor ki lehetett az a gazember ?

— Valamelyik bányász, aki meglesett bennünket, tudta, hogy sok aranyunk van és így akart hozzájutni a kincshez.

— És hol rejtőzhetik ez a gazember ?! — ordította Bennie fogvicsorgatva.

— Alighanem biztos révbe menekült, mire te észrevetted a szándékát — szólt Back vállat vonva. — Csak nem gondolod, hogy megvárja, míg fülön csíped ?

— Annyi bizonyos, hogy ezentúl egész éjjel örködnünk kell — jegyezte meg Armando.

— Holnap pedig az lesz az első dolgunk, hogy átkutatjuk a környéket — tette hozzá Back.

— Megnézünk minden bokrot, — fogadkozott Bennie — s ha megtáljuk a fickót, én adok be neki hatvan gramm ólmot, amitől örökre elalszik !

Az öt jóbarát körüljárta a táborhelyet egészen a vizesésig, de köröskörül oly csöndes és elhagyatott volt a környék, mint nyári éjszakán a temető. Bosszankodva tértek vissza tanyájukra, de csak hárman feküdtek le ; a másik kettő őrt állt, hogy senki meg ne lephesse a tanyát váratlanul.

Az arany és a halál között.

Másnap, bármennyire szerették volna mindenekelőtt kiüríteni a vizeses medencéjének aranytartalmát, egyelőre elhalasztották ezt a munkát és négyen elindultak annak a gazembernek a kinyomozására, aki oly vakmerően tört az életük és vagyonuk ellen. Egyedül Falconi maradt otthon, hogy vigyázzon a lovakra és a kincsekre.

A két mexikói a hegyek és sziklák rejtekeit kutatta föl, a kanadai pedig a fiatal olasszal leszállt a völgybe, s a bokrok és csapadékok közt nyomozta titokzatos ellenségüket. Miután gondosan megvizsgálták a táborhely közvetlen környékét, óvatosan ereszkedtek egyre lejjebb, abba a csapadékos részbe, mely a völgy délkeleti oldalán terjedt el. Eddig még nem akadtak semmi nyomra, mert a talaj sziklás volt, de azért nagyon vigyáztak, nehogy a rejtélyes ellenség váratlan puskatűzzel fogadja őket.

Átmentek egy térs tiszta sűrűsében s besurrantak a bokros erdőbe, melynek árnyékában a talaj nedves volt, mivel a nap nem érte s így nem is száríthatta ki. Itt már több szerencsájuk volt, mert a nedves, agyagos földben csakhamar olyan nyomokra akadtak, amelyek minden tévedést kizártak.

— Itt két fehér ember járt — szólt hirtelen Bennie.

— Talán a kaliforniai és barátja, a bushranger? — kérdezte Armando.

Óvatosan követték a nyomokat az erdőn keresztül, egészen a völgy széléig, ahol óriási sziklatömegek zárták be a mély katlant. Itt már megritkultak a fák s a hegyeken fölfelé csak itt-ott lehetett látni csenevész fákat, törpe bokrokat.

A két vadász megállt egy hatalmas cédrusfa mögött s figyelmesen vizsgálta a hegyeket. Nem akarták vakmerően és könnyelműen elhagyni földött állásukat, nehogy csapdába kerüljenek. Alig húsz lépésnyire tőlük kezdődött a hegység, s a lábnyomok egy roppant sziklakiugráshoz vezettek, amelyen sok repedés volt, szinte lépcsőszerűen fölfelé, mintha csak vágott út lett volna föl a tetejéig. Közel a csúcsához egy szélesebb nyílás tátongott, talán valami barlang vagy sziklafolyosó.

— Hátha ez a tanyájuk — dörmögte Bennie félhangosan.

Már éppen ajánlani akarta Armandonak, hogy másszanak föl a sziklán egészen a nyílásig, midőn hirtelen észrevette, hogy a repedésekből vékony füstszalag szivárog ki.

— Ah ! — kiáltott föl izgatottan. — Hát mégse csalódtam ?

— Úgy látszik, ott vannak — felelte Armando fojtott hangon.

Bennie és Armando lélegzetüket visszafojtva, szinte hason csúszva hágtak egyre följebb. Vigyáztak minden mozdulatukra, megtapogattak minden követ, amelyre léptek, nehogy legördüljön súlyuk alatt és zuhanása zajával figyelmeztesse a barlang lakóit. Így értek, halálos csöndben, a repedés elé ; ott aztán villámgyorsan talpra ugrottak, elállták a nyílást és a kanadai dörgő hangon beordított a barlangba :

— Föl a kezekkel, vagy lövök !

A fenyegetésre nem jött semmi válasz. És mikor a két vadász berohant a barlangba, csak egy kis hamvadó tűzrakás volt a köralakú barlang közepén. Bennie és Armando meghökkenve néztek össze ; a barlang üres volt. De ha embert nem is találtak benne, azért sok minden bizonyította, hogy ez a barlang mégis emberek tanyája és hogy laknak benne. A sziklafalakon mindenféle szigonyok, lándzsák és hálók lógtak, aztán hosszúnyelű kések és egyéb indus szerszámok, míg a földön indus mokasszinok, hócipők heverték, a sarokban pedig nagy zsákok, tele szárított és füstölt hallal, meg mindenféle vadbőr : medve-, róka-, farkasprém stb.

A kanadai bosszúsan és csalódottan kiáltott föl :

— Ez a barlang rézbőrűek tanyája.

— És hol lehetnek az indusok ?

— Talán vadászni mentek.

— Hát azok a nyomok, amelyek idáig vezettek ? Azok fehér ember nyomai !

— De hiszen látod, hogy itt indusok laknak ! — türelmetlenkedett Bennie.

— Nem lehet, Bennie — makacskodott Armando ; — duplán szögelt csizmákat csak európai emberek viselnek.

— Ó, én már láttam indusokat is csizmában — felelte Bennie vállat vonva.

— Egy dolog azonban még mindig magyarázatra szorul — vélte Armando gondolkodva.

— Nos ? . . .

— Az a rőzsecsomó a lovak fészerében.

— Lehet, hogy valamelyik indus, mikor hazafelé ment a rőzsével, odatévedt a tanyánkhoz és leselkedett — magya-

rázta Bennie. — Aztán mikor látta, hogy észrevettük, ledobta a rőzsét és kereket oldott ijedtében. Mondom neked, hogy ezek az indusok nem gazemberek. Buták és gyávák, de tele vannak jóindulattal s nagyon tűrhetik a fehér embert.

— Tehát hazamegyünk? — kérdezte Armando.

— Úgy van, és most már kiszedjük az aranyat a vízesés medenczejéből.

Megnyugodva tértek vissza a tanyára, s nem sokkal aztán megjött Back és Pablo is, akik szintén nem találtak semmi gyanusát. Úgy látszott, hogy Bennie föltevése csakugyan helyes és semmi okuk sincsen a rablótámadástól félni. Ehhez képest tehát legokosabb volt, ha ismét folytatják félbehagyott munkájukat. Gyorsan megebédeltek hát, jó sok csomót kötöttek egy vastag kötélre, hogy legyen mibe megfogózniok s aztán siettek a vízeséshez, hogy leereszkedjenek a mély katlanba, melynek fenekén a vízesés medencjeje volt. Nagyobb elővigyázat okáért nemcsak fegyvereiket vitték magukkal, hanem összes puskaporkészetüket is, hogy minél alaposabban megtömhessék a fölrobbantandó aknát.

Az öt bányász serényen hozzáfogott a munkához, mert még napszállat előtt készen akartak lenni a robbantással. Teljes három órán keresztül lázas erőlködéssel törték, vették a kemény sziklát, úgy hogy délután négy órára már mind a két akna elkészült. Rengeteg puskaport tömtek beléjük és gondosan beigazították a kanócokat is, úgy hogy csak meg kellett gyújtani őket.

— Tüzet a kanócoknak s aztán meneküljünk! — adta ki Falconi a parancsot.

A kanadai és a fiatal mexikói meggyújtották a kanócokat, s mikor ezek sziporkázva égni kezdtek, a kis társaság gyorsan a kötél felé szaladt. Armando volt az első, aki rákapaszkodott, de nem mászott föl egészen a sziklatetőre, hanem megállt az első széles, lapos kiugráson, amely vagy hét méter magasan volt, hogy segítsen társainak a fölkúszásban.

Már mind az öten fönt voltak ezen a sziklatáblán, s éppen akartak följebb kúszni, mikor a kötél hirtelen lezuhant a mélységbe, még mielőtt bármelyiküknek is eszébe juthatott volna, hogy megragadja... Valami gazember elvágta a kötelet!

Az öt bányász rekedten fölordított. A düh és kétségbeesés üvöltése volt ez: alattuk sistergett a kanóc s ők ott álltak a kész halál torkában.

— Elvágta a kötelet! — kiáltotta Bennie s kapaszkodni

kezdett fölfelé, de pár méternyire meg kellett állnia, mert a sziklafal oly függőleges volt, hogy nem bírt följebb húzódní rajta.

Pablo még utánakapott a kötélnek, de nem bírta elérni, s mindnyájan látták, aminő a kötél belebukott a folyóba, mely villámgyorsan ragadtá el.

— Gazemberek! — üvöltött Black. — Dobjatok le új kötelet, vagy rostává lövünk mindnyájatokat.

Gúnyos röhej volt a felelet, és hallatára Pablo olyan sápadt lett, mint a fal.

— Ez a kanadai! — mondta rekedten. — Megismerem a hangját. Végünk van!

Bennie és Armando óriási erőfeszítéssel iparkodtak fölkúszni a sziklán, de minden erőlködésük hiábavaló volt. Nem találtak repedéseket és kiugrásokat a sziklafalon, hogy megkapaszkodhattak volna. Csüggedten ereszkedtek hátra vissza társaikhoz.

— Gazember! — kiabált Bennie fölfelé. — Dobd le a kötelet, vagy fölakasztlak!

Az előbbi röhögés távolabbról hallatszott; a gazember menekült, de még visszakiáltott:

— Röpüljétek levegőbe valamennyien!... Jó éjszakát.

Az őt boldogtalan bányász csak most ébredt voltaképen tudatára annak a rettentő veszedelemnek, mely életüket fenyegette. Közvetlenül alattuk, alig 7—8 méternyire, sistergett a két kanóc s egyre közelebb vitte a tüzet az aknákhöz. Két-három perc múlva meglesz a robbanás, mely mindnyájukkal végez...

— Kisértsük meg a menekülést — szólt most Back hirtelen! — Csak nem várhatjuk ölbe tett kezekkel a kész halált!

— Itt minden kísérlet hiábavaló — felelte Pablo kishitűen. — A sziklafal magas és meredek: nem tudunk fölmászni rajta.

— Akkor szálljunk le és oltsuk el a kanócokat!

— Azt se lehet, mert lefelé is síma és meredek a sziklafal.

— Hátha leugranám?

— Ez kész halál lenne, — rázta a fejét Falconi. — Hét-nyolc méter magasan vagyunk, s alattunk csupa hegyes szikla... Kitörné a kezéd-lábad s mozdulni se tudnál.

— Akkor hát halálra vagyunk ítélve!...

Falconi nem felelt; hiszen mit is mondhatott volna?! Úgy látszott, hogy most már nem kerülhetik ki a halált; még a kötél is elveszett, amelyen leereszkedhettek volna, hogy eloltsák a sistergő kanócokat.

Tompa kétségbeeséssel, lélektelen szemekkel bámultak az égő kanócokra s valami dermesztő fásultság fogta el mindnyájukat; szinte beletörődtek már a halál gondolatába és unottan várták az utolsó pillanatot, midőn a szakadék fölött, mintha az égből jönne, emberi hang csendült meg.

Bennie, mihelyt meghallotta a hangot, vadul fölordított, mint a verembe esett fenevad s puskáját legott lövésre fogta. Azt hitte, a kaliforniai tért vissza, hogy gyönyörködjék halálos szorongásukban, s a dühtől elvakultan már éppen lőni akart, mikor Falconi hirtelen lefogta puskáját és rákiáltott:

— Megállj!... Ezek indusok... jó barátok... Talán megmentenek!

A szakadék szélén négy indus jelent meg s kíváncsian bámult le a keskeny sziklatáblán szorongó fehér emberekre.

— Kötelet! — kiabált föl hozzájuk Bennie. — Dobjatok le egy kötelet! De gyorsan, mert különben elvesztünk.

Az egyik indus tudott valamit angolul és megértette a kiáltást. Gyorsan leoldozta a derekáról hosszú lasszóját s az egyik végét lehajította, míg a másikat erősen fogta három társával együtt.

— Föl, gyorsan! — kiáltotta Falconi.

— Rajta! Armando! — szólt most Bennie. — Te vagy az első.

A fiatal olasz úgy kúszott föl a lasszón, mint a mókus. Aztán meg se köszönve az indusoknak, hogy megmentették az életét, lélekszakadva rohant a barlangba, hogy megvizsgálja azokat a repedéseket, ahová az aranyat elrejtették... De mind üres volt!

Újra kirohant a barlangból és kétségbeesve kiabált;

— Megraboltak a gazemberek!

Ezalatt Bennie és a többiek is fölérték már és futva közeledtek Armandohoz.

— Megfizeti, akárki tette! — csikorgatta fogait Bennie.

Körültekintett. Az ő lova és Backé, valamint Pabloé is vígan nyerítve nyargalt feléjük, a negyedik ló ellenben eltűnt. Valószínű, hogy ennek a háromnak sikerült elmenekülnie, a negyediket ellenben alighanem megfogta a kaliforniai és elvágatott rajta.

— Lóra! — kiáltott föl Bennie. — Ide, Armando!... Pablo, te is!... Falconi és Back majd utánunk jönnek, ahogy tudnak.

Hat-hétszáz méternyire tőlük, a sík mezőn három ló nyargalt

nagy erőlködéssel. A két elsőn egy-egy lovas ült, s az üldözők rögtön ráismertek bennük a kaliforniaira és a bushrangerre, míg a harmadik ló egy zsákot cipelt, amely nagyon nehéz lehetett. A két zsvány, mikor meghallotta Bennie kiáltásait, először megfordult s aztán kegyetlenül verni kezdte a lovakat. Úgy látszott, az volt a céljuk, hogy minél előbb elérjék a rét tulsó felén álló erdőt, melyben esetleg elrejtőzhetnek.

— Megálljatok, vagy lövünk! — rivallt rájuk a kanadai dörgő hangon.

Két istentelen káromkodás volt a felelet.

— Ah, hát nem álltok meg? — dühöngött Bennie. — Akkor hát magatokra vessetek.

Bámulatos ügyességgel leugrott a nyeregből, s mit sem törődve toványargaló lovával, féltérdre ereszkedett, s gondosan célba vette a kaliforniaiakat. A két bandita, azt vélvén, hogy még lőtávolságon kívül van, egyre verte a lovát, hogy minél előbb bejusson az erdő sűrűjébe. De a harmadik ló, mely az aranyat vitte, már nem igen győzte a futást és kezdett elmaradozni.

Ebben a pillanatban eldőrdült Bennie puskája. A kaliforniai, akinek koponyáját keresztülfúrta a kanadainak soha nem hibázó golyója, mindkét kezével szétcsapott a levegőben, aztán, nagyot ordítva, lebukott lováról. Cinkosa rémülten sarkantyúzta meg a lovát, mely nagyot nyerített fájdalmában s úgy rohant, mint az üldözött nyul. Szerencsére Pablo és Armando nem szálltak le a lóról, s amikor meglátták a kaliforniai bukását, ujjongó diadalordítással vetették magukat a menekülő bushranger után.

— Add meg magad! — kiáltott rá Armando.

— Nem én! — felelre a bandita elszántan.

— Akkor lelövünk!

— Próbáljátok meg!

A bushranger éppen akkor ért egy hatalmas sziklatömbhöz, mely elszigetelten állott a mező közepén. Egyetlen rántással megállította lovát, leugrott róla, s megbujt a szikla mögött, egyik kezében winchester-puskájával, a másikban hosszú vadászkésével. Még mielőtt a lova elvágthatott volna, markolatig a szügyébe merítette vadászkését, s az összerogyott ló mögé térdelt, hogy ennek a sáncnak védelme alatt várja be a támadást.

— Lassan, Armando! — intette Pablo a hevesvérű olaszt. — Tizenkét golyó van annak a zsványnak a puskájában.

Gyors egymásutánban két lövés dördült el, s a fiatal olasz

hallotta feje körül a golyók füttyölését. Hirtelen leugrott lováról s átsált egy szikladarab mögé, mely pár lépésnyire volt tőle. Példáját követte Pablo is, aki nem messze onnan egy földmélyedésben húzta meg magát. A bushranger pedig, látván lövései eredménytelenségét, szintén lebukott a leszúrt ló mögé, úgy hogy még kalapjának a tolla se látszott ki.

— Ez a tökfilkó azt hiszi, hogy úgy puskázhat le bennünket, mint a libákat — mondta Bennie, aki hasoncsúszva igyekezett társai felé. — De majd őt is a kaliforniai után küldjük mindjárt.

A bányászok, fölhasználván a talaj hullámos voltát, hasoncsúszva indultak el három különböző irányban, hogy bekerítsék a bushrangert. Rekedt káromkodás adta tudtukra, hogy a szorongatott zsvány is észrevette ezt a szándékukat, s most már nagyon résen kellett lenniök, mert az élet-halálharc megkezdődött. A bandita ugyanis, mit se törődve az óvatossággal, hirtelen talpra ugrott és valóságos sortüzet eresztett meg, hol Benniere, hol Armandóra, hol a fiatal mexikóira. De ezek se maradtak tétlenül.

— Tüzet! — kiáltotta Bennie, mindjárt az első lövésekre.

A három puska majdnem egyszerre felelt a winchesternek s a bandita, akit talán két golyó is ért, nagyot ugrott előre, rémesen fölördített, még egyet lőtt vaktába, s háromszor megfordulva önmaga körül, élettelenül esett össze.

— És itt a kegyelemlövés! — ujjongott Bennie, még egyszer kilöve puskáját.

Ez az utolsó golyó azonban már fölösleges volt: a bushranger úgy roskadt össze, hogy már kiszállt belőle a lélek!...

Befejezés.

A három bányász, mikor visszatért a tanyára a kézrekerített kincsel, Falconit és Backot a vízesés szélén találta. Mind a két akna szerencsésen fölrobbant, teljesen kitörte a medence falát, úgy hogy a résen mind lecsurgott a víz. Az indusok, halálra rémülve ettől a robbanástól, lélekszakadva menekültek, noha Back és Falconi egyre hívták és biztatták őket, hogy ne féljenek.

Miután a rablóktól visszaszerzett aranyat biztos helyen elrejtették, az öt bányász, lázas kíváncsiságtól hajtva, ismét leszállt

a szakadékba, hogy lássák, mennyi arany van a medencében. Az eredmény fölülmúlta minden várakozásukat. A medence fenekét vastag rétegben lepte el az arany, melyet évszázadokon keresztül mosott oda a vizesés. Porban és törmelékben közel háromszázötven kilogramm színaranyat szedtek össze, de voltak diónyi, sőt öklömnyi nagyságú tiszta aranydarabok is.

Bennie majdnem megbolondult örömeiben: hiszen csak az itt talált kincs többet ért egy millió koronánál!

Természetesen mindjárt hozzáfogtak a második medence lecsapolásához is, és ezért még két hétig ott maradtak. Ennél a medencénél azonban nem voltak oly szerencsések, mert nem bírták teljesen lecsapolni a vizet, mivel kevés volt a puskaporuk és az aknák nem robbantak föl teljesen. Mindamellett itt is összegyűlt fél millió korona, úgy hogy a már előbb kimosott arannyal együtt összesen három millió korona értékűt gyűjtöttek, vagyis mindegyikre körülbelül hatszázezer korona jutott.

Ezzel a vagyonnal indultak el, egy havi keserves munka után, a szerencsés bányászok Dawsonba. Az út minden nagyobb baj és viszontagság nélkül tették meg, a városban testvériesen megosztóztak a kincsen s aztán gőzösön utaztak le egészen Seattle városig. Ez a kis város alig pár éve keletkezett, de oly rohamosan fejlődik, éppen az aranyláz miatt, hogy rövid időn belül túl fogja szárnyalni Vancouvert és Victoriát.

Még innen is együtt utazott az öt jóbarát San-Franciskóig, ahol aztán végleg elváltak. A két mexikói visszament hazájába, Bennie fölült a Pacific-vonatra, mert Kanadában akarta élvezni vagyona kamatjait, Falconi és Armando pedig Kaliforniában telepedtek le, ahol megvettek egy nagy őserdőt, melynek kitermelésére fűrészmalmot állítottak, és szorgalmas munkával gyarapították az aranymezőkön szerzett nagy vagyont.

TARTALOM.

	Oldal
A sebesült	3
A skalpozott	7
A Vörös Kéz	13
A prairie-ken	18
A Vörös Felhő	22
A pénzmatánc	29
A szökés	34
A versenyfutás	38
A Rabszolgák Tavánál	44
Medvevadászat	48
A táncos növények	51
Harc a szárnyasok ellen	54
Megint a Vörös Kéz	63
Vadászat pénzmaökrökre	66
A Lapos Koponyák	72
Egy előre nem látott veszedelem	77
Egy párbaj	84
A wapitik	91
Támadás	96
A Szirtes Hegység	102
A »faevők«	110
Egy lelőtt mágus	115
Alaszka	123
Veszett farkasok között	130
A tanana-törzs	135
A menekülés	141
A Tanának üldözése	146
Alaszkában	150
Egy párbaj	152
Az aranyország	160
A »bushrangerek«	163
Két vakmerő	169
Izgalmas pillanatok	174
Az aranyláz	179
Egy titokzatos ellenség	181
Az arany és a halál között	184
Befejezés	190